

വിദ്യാഭിവാദ്യം.

ഒരു ഉൽകൃഷ്ടപത്രം.

പുസ്തകം 2

ഖണ്ഡം 6

1947 JUNE

As/8

വിഷയ വിവരം .

<p>1 ഭാവനാവില്ലാസം—
എം. കെ. രാമകൃഷ്ണൻനായർ, ബി. എ. എൽ. റ്റി.
2 അസംതൃപ്തിയിൽ നിന്നുതന്നെ—
എസ്. കെ. പെരിനാട്ട്.
3 ആദർശക്കാരനായ അഭിനേതാ—
(ചെറുകഥ)—
കെ. സി.
4 ചിരവിരഹം—
പട്ടം, എൻ. ഗോപാലൻനായർ,
5 ഗുണാധ്യൻ—
ശാസ്ത്രികതിലകൻ, എം. ബി. ശങ്കരനാരായണ
ശാസ്ത്രി.
6 നവ്യായുധങ്ങളുടെ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം—
കെ.ജി. ഇ. ആർ. പിള്ള</p> | <p>7 ജനനാഥപണ്ഡിതരുടെ പ്രേമ
ഗീതികൾ—
ഡി. ശ്രീമാൻ, നമ്പൂതിരി മൂവാറ്റുപുഴ.
8 സമ്മാനം (ഏകാങ്കനാടകം)—
വിദ്യ, എം. തങ്കമ്മാലിക്ക് (സംസ്ഥാനം)
9 ശാന്തിനികേതം—
കിരവല്ല, എൻ. കേശവപിള്ള.
10 കരുണയും മൗഢ്യമെന്നുമായി—
വി. നരസിംഹശാസ്ത്രി.
11 സർവ്വതപസ്കരി ക്ഷേത്രജ്ഞൻ—
പി.പ (കുമാരൻ)
12 ഗ്രന്ഥവിഹാരം.</p> |
|---|--|

ഇന്ത്യാഗവർമ്മൻ്റെ ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു.

ഭക്ഷണക്ഷാമം കൊണ്ടുള്ള അനാരോഗ്യം ജനസാമാന്യത്തെ ബാധിക്കുന്നത് ഇരക്കുവാൻ ആരോഗ്യസംവൽനത്തിന് ഉതകുന്ന ചില ഔഷധങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഇന്ത്യാഗവർമ്മന്റെ ആരോഗ്യവകുപ്പ് ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു:—

ആരോഗ്യസംവൽനകൗശലങ്ങളിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന “കുരിംകുറ്റങ്ങലേഹം” ഉപയോഗിച്ച് നിങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തെ ദൃഢീകരിച്ച് യൗവനം നിലനിർത്തുക. ക്ഷയം, പുക, ഏക്കൽ, വാതരോഗങ്ങൾ ഇവയെ ശമിപ്പിക്കും. പ്രസവരക്ഷയ്ക്ക് അത്യുത്തമം.

റാത്തൽ 1-ക്ക് 5-ക.

പാക്കിഷ് തപാൽ ചിലവ് പൂർവ്വം.

ഭാരതവൈദ്യശാല, (Regd)

H. O. ചാലക്കുടി.

ബ്രാഞ്ച് തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ശ്രീ ഹാലാസ്വമാഹാത്മ്യം

കേരളഭാഷാഗദ്യം.

ഹാലാസ്വനാമന്റെ ശ്രവണപരാജനങ്ങളായ നൂറ് ചിലകളും വേദവാക്യസദൃശങ്ങളായ അനവധി മൂലസ്തോത്രങ്ങളും അടങ്ങിയതു്. വില രൂ. ൨൦

അഗസ്റ്റ് ശാമായണം ഗദ്യം.

അനവധി അത്ഭുതകഥകൾ അടങ്ങിയതും രാമം വരാരംഭംവന്ധമായ സകല സംഭവങ്ങളും തീർക്കുന്നതും ശ്രീരാമദണ്ഡ് അർപ്പണമാർഗ്ഗസ്തോത്രങ്ങളോടുകൂടിയതുമായ പുസ്തകം ൧-ാം വില രൂ. ൨൦

മാനേജർ, വി. വി. പ്രെസ്സ്—കൊല്ലം.

വിദ്യാഭിവാദ്യം.

സരസ്വതി! നമസ്കൃതം വരദേ! കാമരൂപിണി!
വിദ്യാരംഭം കരിഷ്യാമി സിലിഭവതു മേ സദാ.

പുസ്തകം ൨. { ൧൧൨൨ ഇടവം. } ലക്കം ൩.

ഭാവനാവിലാസം.

(എം. കെ. രാമകൃഷ്ണൻനായർ, ബി. എ. എൽ. റ്റി)

മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരു അഭിപ്രായക്കാരായിരിക്കുന്നില്ല. സകല അളക്കളുടേയും വാസനയുടേയും അഗ്രഹങ്ങളും ഏകീഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ലോകസംഗ്രഹംപോലും അസാധ്യമായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയെ മനുഷ്യർ മനസ്സിലാക്കുന്നതും അതിൽ അനന്ദിക്കുന്നതും ഭിന്നരീതിയിലായിരിക്കുമെന്നുള്ളത് നിസ്തർക്കമാണ്. ഇതുചോലെതന്നെയാണ് കവിയും. വാസനാസമ്പന്നരായ അനുഗ്രഹീതകവികളുടെ കൃതികളിൽ സഹൃദയന്മാർ ഒരുപോലെ രസിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഒരു പണ്ഡിതൻ അതിലുള്ള അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളിലും ശയ്യാഗ്രണത്തിലും ഭ്രമിക്കുമ്പോൾ കവിഹൃദയമുള്ള മറ്റൊരാൾ അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഭാവനാവിലാസത്തിൽ കൂടുതൽ അനന്ദിക്കുന്നു. അതുചോലെതന്നെ ചിലർ പഴയ കവിതകളിൽ രസിക്കുമ്പോൾ മറ്റുചിലർ പുതിയ കവിതകളെ കൂടുതലായി ആസ്വദിക്കുന്നു. കവിതാസ്വാദനരീതിയിൽ ബാഹ്യമായി ഇത്തരം വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാ സഹൃദയന്മാരും അനന്ദത്തെ നൽകുന്നത് അതിൽ നിഴലിച്ചു കാണുന്ന ഭാവനാശക്തിയാകുന്നു.

സാധാരണജനങ്ങളുടെ നിരീക്ഷണകേന്ദ്രവും ഒരു കവിയുടെ നിരീക്ഷണകേന്ദ്രവും ത

മ്മിൽ വലിയ അന്തരം കണ്ടേക്കാം. വാസ്തവങ്ങളെ അവാസ്തവങ്ങളായും സുഖത്തെ ദുഃഖമായും, ദുഃഖത്തെ സുഖമായും ചിത്രീകരിക്കുന്നതിന് കവികൾക്കു തെല്ലു മടിയില്ല. മഹാകവി ടാഗോർ പറയുന്നത് “മരണം മാത്രമാണ് ശാശ്വതമായിട്ടുള്ളത്. ജീവിച്ചിരിക്കുക എന്നുള്ളത് ശാശ്വതമേനത്തിന്റെ ഒരു വികാരമേയെന്നു മാത്രമാകുന്നു” എന്ന്. സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു ഇതത്ര വാസ്തവമായി തോന്നുകയില്ല. വളരെ സുഖലാഭപരമായി ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു ചേര്യയുടെ മരണസമയത്തെ ദീനാവസ്ഥ കാണുമ്പോൾ “നിത്യകിയുടെ ത്രാസ്സു പൊങ്ങുന്നതും താനേ താങ്ങുപോവതു”മാണ് മറ്റൊരു കവിയുടെ സ്തുതിപഥത്തിൽ എഴുതുന്നത്. അതുചോലെതന്നെ “വർഷബിന്ദുക്കളാൽ സ്പോർഷ്മയമായ പിച്ചിച്ചെടി മരുല്ലോളിതയായി പുതുമലർ പതുക്കെ സ്ഫുറ്റിപ്പിച്ചിടുന്നതു കണ്ടിട്ട് പ്രണയകലഹത്തിനു ശേഷം അശ്വസിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ട് ബാഷ്പാശമോടു കൂടിയ തന്റെ പ്രണയിനി മദസ്ഥിതനായിട്ടു ചേരൊരു കവി കണ്ടു. കവികൾ ഭ്രാന്തന്മാരാണ് പറയുന്നത് ചിലപ്പോൾ വാസ്തവമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഏകാഭിധത്തിലുള്ള ദുഃസ്വാതന്ത്ര്യം (എന്നതെന്നു പറയട്ടെ) കവിയെ മേന്മ കൂട്ടുകമത്ര

മേ ചെയ്യുന്നുള്ളു. അനുഗ്രഹിതകവികളുടെ കൃതികളിൽ ഈ ദുഃസ്വപനരൂപം എവിടെയെങ്കിലും കൂടുതലായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അകവിത കൂടുതൽ ഹൃദയവാഗ്ദത്തമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല ഒരു സംഗതി പറയുമ്പോൾ അനേക സംഗതികൾ ഭാഗ്യവശമെന്നത് ഭാവനാപിചാസംകൊണ്ടാകുന്നു. കല്പിതങ്ങളായ വണ്ണനകളെല്ലാം ഭാവനാശക്തിയിൽനിന്നുമാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. അലങ്കാരങ്ങളുടെ എല്ലാം അടിസ്ഥാനം ഭാവനാശക്തിയാകുന്നു. സഹസ്രനാമം രചിക്കുന്നതും ഈ കണിയിൽതന്നെ. ഇതുതന്നെയാണ് കവിതയുടെ ജീവൻ. ഭാവനാശക്തിയെ അപഗ്രഥിച്ച് അതിനു മാനസികമായ ഒരു മാനദണ്ഡം കണ്ടുപിടിക്കുമ്പോഴാണ് പരീക്ഷിക്കുകയാകുന്നു ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.

1. വസ്തുവത്തിലുള്ള ഒരു സംഗതി വലിയ മാറ്റമെന്നും വരുത്താതെ അതേപടിയിൽ വണ്ണിക്കുക; ഇത് ഭാവനയുടെ ഏറ്റവും താണുപടിയാകുന്നു. ഭാവനാശക്തിയേക്കാൾ ചിത്രീകരണപാടവമാണ് ഇത്തരം കവിതകൾക്ക് മേന്മ നൽകുന്നത്.

അലസ്യമാണ്ട മുഖമൊട്ടുകുറിച്ച് വേർത്ത-
 ഫാലസ്ഥലം മൃദുകരത്തളിർകൊണ്ടുതാങ്ങി
 വേലഞ്ചിമിന്നുമൊരു വെൺകളിർകൽത്തറയ്ക്കു
 മേലങ്ങുചാരുമുഖം ചാരിയിരുന്നിടുന്നു.

നായികയുടെ ഇരിപ്പു ഒരു ചിത്രത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെ വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയുന്നു. ഉദാഹരണങ്ങൾ സുഖങ്ങളാകയാൽ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

2. ഒരു വസ്തു ചാഞ്ഞപ്പോൾ അതേതരത്തിലുള്ള മറ്റൊന്നും വസ്തുക്കൾ കാണിക്കുന്നത് ഭാവനയുടെ രണ്ടാമത്തെ പടിയാകുന്നു. ഒന്നിനെ പലതായി നിനയ്ക്കുന്നത് 'ഉല്ലേഖ'മാണെന്നു ആലങ്കാരികമതം. ഇംഗ്ലീഷിൽ fancy എന്നു പറയാം. ഭാമനത്തികൾക്കിടവിനെ സൂരിച്ചപ്പോൾ അതുപോലെയുള്ള അനേകം കോമളചസ്തുക്കൾ ഒരു കവിക്ക് കാണാവുന്നതും.

കോമളത്താമരപ്പൂവും, പൂവിളെ മധുവും, പൂണ്ണുടുവിന്റെ നിലവും, പവിഴക്കൊടിയും, തത്തകളുടെ കൊഞ്ചലും, ചാഞ്ഞാടുന്ന മയിലും, പഞ്ചമംപാടുന്ന കുയിലും എല്ലാംകൂടി ചേർന്നപ്പോൾ അതു മനോഹരമായ ഒരു താരാട്ടായി. ഉല്ലേഖകവിതയെന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഉള്ളൂരിനെ ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരിക്കാതിരിക്കുന്നത് പൈശാച്യമായിരിക്കും. കന്യാകുമാരിയിലെ സൂത്രാസൂത്രത്തിൽനിന്നും ഏതാനും വരികൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:—

അഭിമുഖത്തിൽ നടുമുതുക്കോ—ദിവ്യ
 രോപതമകതാംബുജഹൃദിസമോ
 കത്തുംകുറിഞ്ഞാലിക്കരൽ ചിരദയോ.
 പുത്തൻടീപാശാധനത്തട്ടമോ
 ഭാമനക്കല്ലുകത്തുമലർചട്ടിയോ
 ഫേമമഖലിക്കല്ലിൽമേലേത്തട്ടോ
 വാനപത്രിപാലമുഖമഖലിയോ
 വാരിധിയായിട്ടും കാവടിയോ
 തൃക്കടൽമേൽ കേളിവ്യജനമോ
 ശക്രന്റെ കൈറക്കുടശിലയോ.
 വർത്തുത്തക്കപ്പുതുരുത്തത്തോ—പരി-
 ശുദ്ധചിയാമണികൾമോ?

വസ്തുക്കളെ അശ്രയിച്ചുമാത്രമല്ലാതെ ഗുണങ്ങളെ അശ്രയിച്ചും ഉല്ലേഖാം മമയ്ക്കാറുണ്ട്.

ഹാ, മൺകടത്തിവെരിയുന്ന മണിപ്രദീപം
 ഭീമശൂരാഭൂതിനട്ടാസാധപോതം
 ധൂമത്തിൽവെച്ചു മേർ, കുപ്പയിലിട്ട സാള-
 ഗ്രാമം, ഗ്രഹപ്പിഴയിൽ മങ്ങിയെഴുന്നഭാഗ്യം.

അടിയിൽ വരയിട്ടിരിക്കുന്ന ഭാഗം ഇതിനുദാഹരണമാകുന്നു. അനുഗ്രഹിതകവികൾക്കു മാത്രമേ ഇത്തരം ഉല്ലേഖസാമഗ്രികൾ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ.

3. ഉല്ലേഖപരമായ ഈ മനോവ്യാപാരം അല്പകൂടി വികസിച്ച ഹൃദയസ്पर्ശരീയായിത്തീരുമ്പോൾ ഭാവനയുടെ മൂന്നാമത്തെ പടിയിലെത്തുന്നു. (Penetrative)

വൃക്ഷങ്ങളിൽവെച്ചു ചെന്തെത്താണങ്ങനാ
 പകുതികുലത്തിലോ പശുപ്പിളി.
 നാനാചെടികളിൽ തുണവാകുന്നതി
 മാനായജാതിയിൽ കൃഷ്ണമൃഗം

നഗ്നമൃഗങ്ങളിൽ മധ്യവരം നീ
പാനവസ്ത്രങ്ങളിൽ പാമൃതനെ
ഗാനമന്ത്രങ്ങളിൽ വീണാപുകാണും നീ
വാനവരം നീ വാസുദേവ.

മൃതമായ ഭാഗങ്ങളും 'ഭാണപ്പടവ'യിൽ പൊ
ന്നുണിക്കുതിരാരന്റെ ഉദയത്തെപ്പറ്റി:—

ഉദയോദ്യാനത്തിലേ ചെമ്പനിനിർപ്പുഷ്പം നീ
ഉഷസ്സിൽ സൽസരഭാഗ്യസിന്ദൂരതിലകം നീ
അമന്ദനായപ്രഭയിൽനിന്നുമാണിപ്പുഷ്പതരം നീ
അടിമാതാവിൽപ്രേമാഞ്ജിതമുദയം നീ.

എന്നു തുടങ്ങിയ ഭാഗങ്ങളും ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്ത
മാകുന്നു. ആന്ധ്രാടിയിൽ ചെല്ലുന്ന അക്രൂരിൽ,

അനകദുന്ദുഭിദേവ കിഞ്ചൻവിവർ
നാനാതലശ്ശക്തിനേടിയനടി
പ്രേമമാം പീയൂഷംകൊണ്ടു നിമ്മിച്ചൊരു
കോമളശ്യാമളബാലരൂപം

... ..

... ..

അനായർപ്പിച്ചു കൊള്ളെളെക്കൊണ്ടൊരാതി
അമന്ദനായവേദികൾക്കുദ്യതപം

... ..

... ..

അക്രൂരചരക, പാതംനിൽ ചിന്തകൾ
ചിന്തെന്ന് തേർപിട്ടിറങ്ങിക്കൊൾക
തൃക്കണ്ണാൽ ചൈക്കാവിക്കീച്ചക്കൊണ്ടതോ
നില്ക്കുന്നുനിന്നുടെ നീവരോമം.

എന്നിത്യാദിഭാഗങ്ങളും ഈ അപസരത്തിൽ വി
സ്തരിക്കത്തക്കതല്ല.

4. കല്പനാശക്തി ഭാവനയുടെ അടുത്ത
പടിയാതി കണക്കാക്കാം. ഇത് ക്ഷേപകൂടി വി
ചാരവസ്തുമാകുന്നു. (Contemplative) ഭാവ
നാശക്തിയുടെ ഈ രൂപഭേദത്തിനു ഉദാഹര
ണങ്ങൾ ചന്ദ്രക്കളിൽ സുഖമേണം. കരമേ
വന്റെ അസ്ഥാനമണ്ഡപം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന്
താമരവൃകൾ പട്ടികയാക്കുന്നതും കർപ്പൂരം
കൊണ്ടു തുണകൾ നിമ്മിക്കുന്നതും ചിത്ര രചി
തമായിരുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു മണിമ
ണ്ഡപമുണ്ടെങ്കിൽ അത് കരമേവന് ഇരി
പ്പാൻ യോഗ്യതയെന്നെയെന്ന് ആരും സമ്മ
തിക്കും.

'കരുണ'യിൽ വാസവദത്തയ്ക്ക് അശാൽ നി

മ്മിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്ന മനോഹരമായും ഇ
തിഭദാഹണമാകുന്നു.

5. ഭാവനയുടെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ പടി
(The perfect stage of imagination) ചി
ന്തോദ്ദീപകമാകുന്നു. ജീവിതത്തെ സ്തർശിക്കുന്ന
ഈ ഫലിതയിലേക്കു വിശാലമുദയമായ കവി
കൾക്കു മാത്രമേ എത്തിച്ചേരാൻ പാടു
സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

വാസവദത്തയുടെ ചുവപ്പുവസ്ത്രങ്ങളെ ഉപ
ഗ്രഹാൻ കണ്ണിൽനിന്നും അമലകീഥലംപോ
ലെ അടർന്നുവീണ അശ്രുക്കണിക കണ്ടിട്ട് കമാ
രനാശാന്റെ ഭാവനാവിഭാസം ഏതുവിധ
ത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക:—
ഹാമിഴിച്ചുനിന്നവനങ്ങമധൂമിയിലെമുഖ്യ
കാമനീയകത്തിൽ ഭസ്മദംബംകണ്ടു
അ മഹാന്റെ കണ്ണിൽനിന്നുച്ചായവി-

(ലൊരശ്രുക്കണം

അമലകീഥലംപോലെയടർന്നുവീണ.
ഉൽക്കടശോകതിക്കുമല്ലോക്കിടവന്നയനാംബു
ദുഃഖസത്യജ്ഞനലീൻ കരകയില്ല.

തൽകൃതാർത്ഥസുഖത്തൻതുഞ്ചിയല്ലതുമ-

(രൂപി-

ന്നൽകുമണത്തിൽമോഹിക്കാമുദയമുക്കൊ
ക്കിപ്പ്രസിദ്ധിക്കുളന്നുവിസ്മയസേവ്യമല്ല-
തല്ലതലാപലംപോതുടർശിയാന്നിടാ
കയ്താം മറ്റൊന്നല്ലതുകണതൽകയ്തയിലെ
പരിണതോജ്വലമുക്കതാമലമല്ലാതെ.

അതുപോലെതന്നെ ഹാമി കൃഷ്ണ എന്ന കൃ
തിയിൽ സതി സ്വപ്നോടിന്റെ ചിത്രത്തിൽ ദ
ഹിക്കുമ്പോൾ വള്ളത്തോൾ മഹാകവിയുടെ
ഭാവനാശക്തിയുടെ അത്ഭുതപ്രയത്നം നോക്കു
ക. അ മഹൽത്യാഗം കണ്ടിട്ട് ബ്രഹ്മാണ്ഡപ്പെ
രുഭാഗം ഇടിഞ്ഞുവീണേക്കുമോ എന്നു കവി
ശങ്കിക്കുന്നു. മേല്ലോട്ടുമുന്ന പുക്ക (the
column of smoke rising above) ഒരു ഇരു
മ്പുതുണായിത്തീർന്ന് അതിനെ രടഞ്ഞുനിത്തു
ന്നു. ചിതയുടെ ചതുരാകൃതിയിൽ തീ കടന്നുപി
ടിച്ചല്ലോൾ അത് അ ദമ്പതിമാരുടെ പട്ടുകി
ടക്കായിത്തീരുന്നു. പട്ടുകിടക്കയുടെ നടുക്കു
മേല്ലോട്ടുമുന്നെല്ലുന്ന തീജ്വലാല അപരരുടെ
അത്മാവിനെ സ്വർഗ്ഗത്തേക്കുനയിക്കുന്ന സുവ
ണ്ണമേമാകുന്നു. ആ മേത്തിൽനിന്നും കേൾ

ക്കുന്നത് അവരുടെ ഭീനരോദനമല്ല. ഭാവതൃപ്തിവിതത്തിൽ അവർ ഉച്ചിതകൊണ്ടിരുന്ന 'ഹരേ! കൃഷ്ണ' എന്ന വാക്കുകൾതന്നെ.

ഇത് ആ മഹത്ത്വഗതിക്കു അനുയോജ്യമായ ഭാവനതന്നെയെന്നു വായനക്കാർ സമ്മതിച്ചുപോകുന്നു.

ഗ്രന്ഥരചയിതാക്കൾ ഭാവനാപ്രാപ്തത്തിന്റെ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്നുവെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കാറുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ഗ്രന്ഥരചയിതാക്കൾ എന്തൊന്നുണ്ടോ? വായനക്കാരന് മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ആശയത്തെ വാഗ്ധൂമികയിൽ പൊതിഞ്ഞുനിർത്തി സ്പഷ്ടിക്കുന്ന രചയിതാക്കൾ ആ സംജ്ഞയ്ക്കുതന്നെ അർഹമായിത്തീർന്നില്ല. ഓരോർ മുതലായ മഹാകവി

കളുടെ വിശ്വപ്രാപകമായ ആശയഗതികൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വിശാലവൃന്ദം വായനക്കാരനുണ്ടായിരിക്കണം. ആ മഹാത്മാക്കൾ അവരുടെ ആശയങ്ങൾ വാക്കുകളിൽ കുഴിച്ചുതൂകിയല്ല ചെയ്യുന്നത്. അവയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ക്ഷുദ്രബുദ്ധികളായ സാധാരണക്കാർക്കു സാധിക്കുന്നില്ലെന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ. നാം ഇന്നു അറിയപ്പെടുന്ന പല ഗ്രന്ഥരചയിതാക്കളും തൽക്കത്താക്കളുടെ മനോവിശാലതയെല്ല, പ്രത്യേക അവരുടെ മനസ്സങ്കോലത്തെയാണു കാണിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഭാവനാവിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ ലേഖനത്തിൽ അവയെ സംബന്ധിച്ചു കൂടുതലായി പ്രതിപാദിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

കായകല്പചികിത്സയും യൌവ്വനോല്പാദനവും

1902-ലെ സൂത്രകലണ്ടർ ഇന്നാം!

പണ്ഡിത മാളവ്യജിയും മലബാറിൽ വൈദ്യരും വാരിയറവർകളും കായകല്പചികിത്സ നടത്തി അവരുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട യൌവനം വീണ്ടെടുത്തതായും അതുകൊണ്ടു അവർക്കുണ്ടായ അനിതരസാധാരണ ഫലങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രശംസിക്കുന്നതായും പത്രങ്ങൾമൂലമുണ്ടായ നിങ്ങളുടെയും അറിഞ്ഞിരിപ്പാൻ ഇടയുണ്ട്. ആയുർവ്വേദത്തിന്റേയും ഭാരതത്തിലെ സിദ്ധശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും അസാമാന്യഫലസിലുയർന്നു ഉത്തമോപാധാരണമാണിത്. എന്നാൽ വൈദ്യലോകത്തിൽ ആകമാനം ഇത്രവളരെ ആവേശം നൽകിയ ഈ കായകല്പചികിത്സാക്രമം ഇന്നോ ഇന്നലെയോ വർഷസമാസങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ ഉണ്ടായ അഷ്ടാംഗഹൃദയഗ്രന്ഥത്തിൽ കായകല്പചികിത്സയെപ്പറ്റി സവിസ്തരം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാല്മീകീയരോഗപീഡിതന്മാരായിരുന്ന അനേകം രചസ്വകളും രോഗികളും രസായനസേവചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ദിർഘകാലം മേധാസ്ഥിതി വേലാപേതന്മാരായി മാറിയിരുന്നത് എന്നു വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, ഭായതൃപ്തിവിതത്തിൽ ഏല്പിട്ടിരിക്കുന്നവരും വിശിഷ്ട ധാതുക്ഷിണമരും രസായനസേവചെയ്യുന്ന മെന്നും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു കൂടുതൽ ആരോഗ്യവും ശക്തിയും വേണമെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും കായകല്പം കഴിക്കണം. ഇത്രവളരെ ഫലപ്രദമായ കായകല്പചികിത്സ നടത്തുവാൻ അതിന്റെ പണച്ചെലവും പത്മോലം എന്നു നിമിത്തം സാധാരണക്കാർക്കൊന്നും കഴിയാത്ത സാദ്ധ്യവുമല്ല. എന്നിരുന്നാലും സാധാരണക്കാർക്കുപോലും വലിയ പണച്ചെലവോ പത്മനീഷുകൾക്കു കൂടാതെ കായകല്പസേവകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഗുണഗണങ്ങൾ അനഭവിപ്പാനും ചില രാസസിലകല്പങ്ങൾ പുരാതനാചാര്യന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള സിദ്ധയോഗങ്ങളിൽപെട്ട ഒന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ കാമാനന്ദാസായനം രജിസ്റ്റേഡ്. രണ്ടു പന്തിരണ്ടുകാലമായി ഞങ്ങൾ ഈ സിദ്ധയോഗം കാലദേശപ്രകൃത്യനുസരണം പരിഷ്കരിച്ചു തയ്യാർചെയ്തു അനേകായിരം രോഗികൾക്കു കൊടുത്തുവരുന്നു. അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ ഏറ്റവും ഫലപ്രദമാണെന്നു അനുഭവസ്ഥന്മാരാണ് സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു് ഈ കാമാനന്ദാസായനം. കായകല്പചികിത്സകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രത്യേക ഗുണങ്ങൾ മിക്കതും ഏവർക്കും ഏതുകാലത്തും അനുഭവിക്കുവാനുള്ള ഏകമാത്രം, ഏക ശുദ്ധമായ, ഞങ്ങളുടെ ഈ രസായനമാണെന്നു് മഹാജനങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി ഉൽക്കോശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

25 നാൾ ഡപ്പി ഒന്നു് 1 ക. 11 ണ. V. P. 3 ണ.
 റാത്തൽ ഒന്നു് 5 ക. മാത്രം. വി. പി. അയച്ചു.
 M. J. VAIDYAR (Regd. I. M. P.)
 Manaloor. (C. S)

“അസംതുപ്പിയിൽ നിന്നുതന്നെ.”

(എസ്. കെ. പെരിനാട്.)

ലോകം അപൂർണ്ണമാണ്. അപൂർണ്ണമായ ലോകത്തെ പൂർണ്ണമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് കവ. പ്രാപഞ്ചികജീവിതത്തിലെ വിഭിന്നസ്ഥിതികളെയാണ് ഇവിടെ ലോകശബ്ദം കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഭാരിദ്യം, അസൂയ, വ്യാധി, വാല്യം, ആദിയായ ദുഃഖമാശികൾക്കു അതിതരമായ ഒരു ലോകത്തിലേക്ക് കവ മനുഷ്യനെ നയിച്ച് പരാന്നദമരവേഗിപ്പിക്കുന്നു. ചെറുകിടങ്ങളായ സുഖദുഃഖങ്ങൾ കവയ്ക്ക് പ്രേരകങ്ങളാണെങ്കിലും, കവയിൽനിന്നും ലഭ്യമാകുന്നത് അലൌകികവും അനിവചനീയവുമായ അനന്ദം ഒന്നുമാത്രമാകുന്നു. സംഗീതം, സാഹിത്യം, ചിത്രമെഴുത്ത്, മുതലായ ഏതു സമസ്ത കലകൾ പരിശോധിച്ചാലും ഈ വസ്തുത എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും.

കാലിൽ പെരുമ്പാമ്പിന്റെ കടിയേറ്റ ദമയന്തിയുടെ വിലാപം സംഗീതകലാവേദിയിൽ നമുക്ക് അളവറ്റ അർഹ്യത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. സ്വപ്നമാണ് ലോകത്തിലാണെന്നും ആ രോഗനം കേൾക്കുന്നതെങ്കിൽ നാമും കരളുകൾ കരയുകതന്നെ ചെയ്യും. കള്ളിയും കാട്ടിൽ ശോണിത വുമണിത്തൂ കിടക്കുന്ന അനന്തപത്മനാഭനെ വണ്ണവിമോഹനമായ സാഹിത്യവനികയിൽ കൂടി നാം നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ ഭേവിഹാസലാകുന്നില്ല. നേരേമരിച്ച് കവയുടെ തന്മയത്വസിലിയിൽ നാം ലോകംമറന്ന് ആനന്ദിക്കുന്നു. ഒരു പിച്ചുക്കാരനെ കണ്ടാൽ നമുക്ക് അനുകമ്പയോ വെറുപ്പോ തെന്നാം. പക്ഷെ അനഗ്രഹിതനായ ഒരു ചിത്രകാരന്റെ രൂപികയാൽ സ്പഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു ദമിദനാശയമേൽ ചിത്രകലാപരമായ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ അമൃതവിചികളിൽ നമ്മെ അന്വേഷണം ചെയ്തിടുന്നതേ ഉള്ളൂ. സാമ്പത്തികമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളോ, ജാതിമതജന്യങ്ങളായ അസഹിഷ്ണുതകളോ കലാതമകമായ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനെ അടർച്ചയ്ക്കും അലട്ടുന്നി

ല്ല. സാംസാരികമായ ക്ലേശത്തിൽനിന്നും ക്ഷണനേരമെങ്കിലും നമ്മെ അകറ്റി നിറുത്തി, പരാത്മസാക്ഷാൽക്കാരത്തിനു വഴിതെളിക്കുകയാണ് കവയുടെ മുഖ്യലക്ഷ്യം.

സംഗീതാദികലകളെ അപേക്ഷിച്ച് സാഹിത്യത്തിൽ ഈ ധർമ്മം മുന്തിനില്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് സുകുമാരകലകളിൽ സാഹിത്യത്തിന് അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനം സംസിദ്ധമായിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യജീവിതത്തെ മമനം ചെയ്ത് യഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ദിവ്യപീയൂഷം നൽകി മന്ത്രിയെ അമന്ത്രിയാക്കിത്തീർക്കുന്നത് സാഹിത്യകല മാത്രമാകുന്നു. കാലദേശാവസ്ഥകളുടെ വിഭിന്നതയിൽ വളരുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ശരിപ്പകുപ്പല്ല സാഹിത്യം. ജീവിതമല്ല സാഹിത്യം. ജീവിതം ഏതു തരത്തിൽ ഇരുന്നാൽ കൊള്ളാം എന്നു കാണിക്കുന്നതാണ് സാഹിത്യം. രാമായണം ഒരു രാമന്റേയും ഒരു രാവണന്റേയും ജീവിതം പാടേ പുകഞ്ഞിരുന്നല്ലോ രാമന്റേയും രാവണന്റേയും ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തത ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കിക്കുകയാണ് രാമായണം ചെയ്യുന്നത്. അതോടുകൂടി രാവണവിമോഹനമായ ഒരു നവീനലോകത്തിന്റെ പരിശുദ്ധതയിലേക്ക് നമ്മെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

വാല്മീകിയുടെ കാലംമുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള ഏതൊരു വിശിഷ്ടകൃതിയും പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ, ജീവിതത്തിന്റെ തന്മയീകരണത്തിൽ നിന്നുള്ള ആനന്ദവും അതോടൊപ്പം യഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നവും ലോകത്തിനു ലഭിക്കുന്നതായി കാണാം.

ഈ സാഹിത്യം ഒരു കലാകാരനിൽ നിന്ന് എങ്ങനെ ജന്മമെടുക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം. ഒരു കലാകാരന്റെ ഹൃദയം എപ്പോഴും അസ്വസ്ഥമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. കാലദേശാവസ്ഥ

കളുടെ അനന്തങ്ങളായ വൃതിയാനങ്ങൾ അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അലതല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കും. കലാസൃഷ്ടിയാണു് അവന്റെ ജീവിതവക്ഷ്യം. ആഹാരാദികളിൽ നിന്നു് സാധാരണലഭിക്കുന്ന സുഖം അഥവാ സംതൃപ്തി അവനു് സംതൃപ്തിയല്ല. ലക്ഷ്യഭേദത്താൽ അസംതൃപ്തി എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടാകാം. പണം കനകൂട്ടി വയ്ക്കുന്നവനു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവന്റെ ജീവിതവക്ഷ്യം പണമാണു്. പണം പണമെന്നായിരിക്കും അവൻ ശ്വസിക്കുന്നത്. അതൊഴിച്ചു് ബാക്കിയുള്ള വ്യാപാരങ്ങളെല്ലാം അവനു്, യാത്രികങ്ങളായിരിക്കും. കാവ്യസൃഷ്ടിയിൽ ജീവിതസാഫല്യം കാണുന്ന കവിയുടെ മനസ്സ് സദാ അസ്വസ്ഥവും ആശങ്കാപൂർണ്ണവുമാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല.

പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തെ സമുപരിതരബുദ്ധർ കൊണ്ടു് ആവിഷ്കരിച്ചു്, ലോകത്തിന്റെ നൂതനവശങ്ങളെ പരിഹരിക്കുവാൻ തുഷ്ണാഭുധായ ഒരു സഹൃദയന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നുതന്നെയാണു് യഥാർത്ഥസാഹിത്യം ഉദയം ചെയ്യുന്നത്. സഹൃദയചപത്തിനു് ജന്മാന്തരവാസനയാണു് മുഖ്യഹേതു. പാണ്ഡിത്യവും അജ്ഞാസവും അതിനു് പോഷകങ്ങളത്രേ. പാണ്ഡിത്യാഭ്യാസങ്ങൾ മാത്രം സിദ്ധിച്ചരാളിൽനിന്നു് യഥാർത്ഥസാഹിത്യം ഉല്പന്നമാകുകയില്ല. നേരമറിച്ച് സംസാരവൈഭവം മാത്രമുള്ള ഒരുവനിൽ നിന്നു് ഉത്തമസാഹിത്യം ഉടലെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രാമുഖ്യകാരാവേഷങ്ങളുടെ സംഘട്ടനത്തിൽ ആത്മീകമായ ദിവ്യപ്രേരണയാൽ കവിഹൃദയം ദ്രവീകൃതമാകണം. ധനം ദ്രവമാകണമെങ്കിൽ ചൂടുപിടിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ ചൂട്ടാണു് വികാരം. വികാരമാണു് സാഹിത്യം എന്നു പറയുന്നതിന്റേയും അന്തരാരത്ഥം ഇതുതന്നെയാണു്. വ്യാധന്റെ ക്രമേന്ദു് പിടഞ്ഞുവീണ ക്രൌഞ്ചപക്ഷിയെക്കണ്ടു് അടികവിയുടെ ഹൃദയം ദ്രവീകൃതമായി. ഫിംസർലോലുപരായ കിരാതലോകത്തിന്റെ നിഷ്പ്രാപ്യതയിൽ ആ ഹൃദയം അത്യന്തം അസ്വസ്ഥമായും ഭീടുന്നു. ആ അസ്വസ്ഥതയിൽനിന്നു്; അഥവാ ആ പൈശാചികസംഭവം സൃഷ്ടിച്ച അസംതൃപ്തിയിൽനിന്നു് ആ പാടകമണിയവും, ആ കല്പസ്ഥായിയുമായ രാമായണമഹാപ്രപഞ്ചം ആവിർഭവിക്കുന്നു.

മലയാളനാട്ടിന്റെ വിജ്ഞാനപരമായ ശോച്യാവസ്ഥയിൽ അസംതൃപ്തനായ എഴുത്തച്ഛന്റെ ആത്മീയ സന്താനങ്ങളല്ലേ രാമായണമേതാദിഘാഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

“സിദ്ധർത്ഥനെപ്പറ്റാൻ ധരിത്രിതന്റെ അങ്കുരമേയ്ക്കുകിളിവാൻ വിടുകെ ശിശുസ്വഭാവം ചില പുല്ലുകൾക്കു- മിററിപ്പിറന്നു തുടിക്കുന്നവെണ്ണൊപ്പം.”

പ്രകൃതിമാതാവിനെക്കൊണ്ടുതന്നെ ഇപ്രകാരം കണ്ണീർ പെഴിപ്പിക്കുന്നത്, സംതൃപ്തിയോ അസംതൃപ്തിയോ എന്തു് സഹൃദയന്മാർ തീരുമാനിക്കട്ടെ.

“എന്തിന്നു് ഭാരതധര! കാര്യം പാരതന്ത്ര്യം നിനക്കവിധികല്പിതമാണോയോ! ചിന്തിക്ക, ജാതിമടിമാന്ധരടിച്ചതമ്മി- മന്തപ്പട്ടം തനയ, നെന്തിനയോ! സ്വരാജ്യം.” സുപ്രഭാതങ്ങളിൽ നിമഗ്നനായി തണുത്ത മരവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ നിജജീവമാസമാണോ ഇതു്.

“കപടലോകത്തിലാത്മാർത്ഥമായൊരു ഹൃദയമുണ്ടായതാണതു് പരാജയം.”

ഈ പരാജയത്തിനു് ഫേതു സംതൃപ്തിയാണോ? ഇങ്ങനെ ഏതൊരു കവിയുടെ കൃതികൾ പരിശോധിച്ചാലും, അവയുടെ എല്ലാം പിന്നിൽ രസസ്വന്ത ഭക്തിത്തുനില്ക്കുന്നതായിക്കാണാം.

വികാരമുണ്ടെങ്കിലേ കലയുള്ളൂ. നിവികാരാവസ്ഥയിൽ അഥവാ മൃതാവസ്ഥയിൽ കലാസൃഷ്ടി നടക്കുകയില്ല. നമ്മുടെ പൗരസ്ത്യശാസ്ത്രകാരന്മാരും ഈ തത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടായിരിക്കണം നിവികാരസ്ഥിതിരൂപമായ ശാന്തസൗന്ദര്യം നാടുത്തിൽ നിന്നും ബാഹിഷ്കരിച്ചു കാണുന്നത്; “അസംതൃപ്തിയിൽ നിന്നാണു് സാഹിത്യം ഉണ്ടാകുന്നത്. സംതൃപ്തി മരണമാണു്. അവിടെ ആശയില്ല, വികാരമില്ല, കവിതയുമില്ല” എന്നിങ്ങനെ സുഷുപ്തകളായ ചില ചിന്തകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതും ഈ കർമ്മത്തിൽത്തന്നെ ആയിരിക്കണം. അല്ലാതെ അനവസ്രാദികളിലുള്ള അസംതൃപ്തി കവചനിമിഷിക്ക് ഫേതുവായതിൽനിന്നു് എന്നല്ല പക്ഷെ ഇത്തരം അസംതൃപ്തിയും ഒരു കവിഹൃദയത്തിൽ ശക്തിയായിത്തുടുന്നതായാൽ കവിതപറപ്പുടാം സ്വാന്തര്യംകൊണ്ടുമാത്രം പരാനുഭവം

കൊണ്ടുതന്നെയും ഹൃദയത്തിന് ദ്രവീകണം ഉണ്ടായാൽ മതി. ഹൃദയം വലുതാക്കി, ജോലി മുതലായ സർവ്വഭൗമങ്ങൾ അസംഗ്രഹിച്ചുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാനിടയില്ല. അവിടെ നിന്നും ഉത്തമസാഹിത്യം ഉദയം ചെയ്തതല്ലെന്നു വന്നു. ഒരു ലോഭ്യവിധാനം നമ്മെ തടഞ്ഞുനിർത്താം. സാമരില്ല. ഒരു സാഹിത്യസമ്പന്നന്റെ തൂലികയ്ക്ക് ഒരു സാമ്രാജ്യാധിപന്റെ ചെങ്കോലിനേക്കാൾ മഹത്വമുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കി ആ മഹത്വം തപിച്ചിരിക്കണം. തന്നിമിത്തം അയാൾ അസംഗ്രഹിച്ചതും തിന്നിരിക്കണം. ഒരു അസംഗ്രഹിച്ചതും സന്താനങ്ങളത്രേ അഭിപ്രായമാക്കട്ടെ സമസ്തതികണ്ഠത്തിൽ സമപ്രിയങ്ങളായ അമൃതപുരോഹണങ്ങൾ.

ദൈവത്തിനും മനസ്സിലാകാത്ത ശബ്ദസമുച്ചയങ്ങൾ തിരിച്ചും മറിച്ചും കാണുന്നതിനോട് ഒരു അജ്ഞാതജന്തുവായി കഴിയുന്നതിൽ കോളിദാസൻ സംഗ്രഹിച്ചതായിരുന്നില്ല. ഭാവനാവിമാനത്തിൽക്കയറി ബ്രഹ്മാണ്ഡം മുഴുവൻ പറന്ന്, സുഖദുഃഖസംചിത്രമായ ജീ

വിതത്തിന്റെ വിവിധചരങ്ങളെ സരസകാവ്യചക്ഷുക്കളിൽ സംഗ്രഹിച്ച് ലോകത്തെ സജീവമാക്കിത്തീർക്കണമെന്നായിരുന്നു ആ പുണ്യവാൻ അഗ്രഹിച്ചത്.

സുഖസമൃദ്ധിയുടെ അങ്കുരവത്തിൽ വിശ്രമിച്ച ശ്രീസ്വാതിതിനാൾ പൊന്നത്തുവുരാൻ, ശ്രീ കേരളകോളിദാസൻ തുടങ്ങിയ കവിശാസ്ത്രരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ കലശത്തായി അസംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിൽ മയൂരസന്ദേശാദി മന്ദോഹാകാവ്യങ്ങൾ കൈരളിക്ക് കണിക്കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നു? ഇപ്രകാരം എക്കാലത്തെയും സാഹിത്യകാരന്മാരും, സാഹിത്യത്തെയും പരിഭാഷിച്ചു നോക്കിയാൽ അസംഗ്രഹിച്ചതിൽനിന്നു തന്നെയാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെന്നു മനസ്സിലാകും. നമ്മുടെ വിരോധിയായ ദൈവനാണെങ്കിലും ഹിമവാനിൽ നിന്നാണ് ഗംഗാനദി ഉത്ഭവിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാൽ ശരിയല്ലോ നീവൃത്തിയുള്ള.

ലജ്ജിക്കേണ്ട!

അസ്ഥിസ്രാവം, സോമരോഗം അഥവാ ചെളുപ്പോട് ആരംഭിച്ചതു മുതൽ ലജ്ജമൂലം മഹസ്യമായി വച്ചുകൊണ്ട് മൃതയുട്, റോഡുകൾ, കൈകൾ തളച്ച്, പിളച്ച്, കിതപ്പ് തുടങ്ങിയ ഉപദ്രവങ്ങൾ വർഷിച്ച് നീത്രം. ഗികളായിത്തീരുന്ന രണ്ടുമുപ്പ് ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകമായി തുറർവെയ്ക്കുക “ചന്ദനരസായനം” ഉടൻ ഉപയോഗിച്ച് പ്രസ്തുത രോഗങ്ങളെ നീക്കം ശമിപ്പിച്ച് ആരോഗ്യം, യൗവനം, സൗന്ദര്യം ഇവ ഒന്നുപോലെ ഉൾപ്പെടുക. മുത്രാശയരോഗങ്ങളിലും, ഉഷ്ണരോഗങ്ങളിലും അതുതന്നെ ഉപയോഗിക്കുക.

പാക്കിങ്ങ് തപാൽചെലവ് പാ.മ.

ഭാരതവൈദ്യശാല, (Regd)

H. O. ചാലക്കുടി. ബ്രാഞ്ച്:— തൃശ്ശിവപേരൂർ.

N. B. വി. പി. യായി ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഹെഡ് ഓഫീസിനോടുകൂടി അയയ്ക്കണം.

ആദർശക്കാരനായ അരവിന്ദൻ.

(കെ. സി.)

അരവിന്ദൻ പണ്ഡിതപരീക്ഷാവിജയിയായ ഒരു അവിവാഹിതനാണ്. സക്കാരുദ്യോഗം അപേക്ഷിച്ചു വാങ്ങത്തക്കവിധം താൻ അത്ര അധഃപതിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. വലിയേ വിളിച്ചുകൊടുത്താൽ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു വിരോധവുമില്ല. പരീക്ഷായോഗ്യന്മാരെക്കൊണ്ടു ബുദ്ധിമാന്മാരായിരിക്കണമെന്നില്ലല്ലോ. പക്ഷേ അരവിന്ദന്റെ അഭിപ്രായം അങ്ങിനെ അല്ല. സൗന്ദര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും അദ്ദേഹത്തിനു വിചിത്രമായ അഭിപ്രായമാണുള്ളത്. സൃഷ്ടികലയിൽ ബ്രഹ്മാവിനോളം വൈദഗ്ദ്ധ്യം മററാക്കിയില്ലാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടികൾ സുന്ദരമായിരിക്കുകയുള്ളൂ എന്നാണ്. ഭാഗ്യവശാൽ അരവിന്ദൻ വിരൂപനല്ല. അദ്ദേഹം ആദർശവാദിയായ ഒരു ദേശീയക്കാരനാണെന്നുള്ളതിൽ അന്നാട്ടിൽ മിക്കവാറും പൊതുജനസമ്മതി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്കം എത്രസഹായവും അറിഞ്ഞു ചെയ്യുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹക്കാരനാണ്. തന്റെ കഴിവിലും കവിഞ്ഞ സഹായങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ചെയ്യാറുണ്ട്. അതു ഗുണത്തേക്കാൾ ദോഷം ചെയ്യുന്നതും വരാം. പലത്തിലല്ല പ്രവൃത്തിയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിനു വിശ്വാസം.

കഴിഞ്ഞ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം അമേരിക്കയിൽ രണ്ടു ലക്ഷത്തിൽപരം യുവതികളെ വീഡവകളാക്കിത്തീർത്തുകൊണ്ട് അത്രയും അവിവാഹിതരായ യുവാക്കളൊരം അങ്ങോട്ടയച്ചു കൊടുക്കുമെങ്കിൽ മാത്രമേ നമുക്കു അവശ്യമുള്ള ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടയച്ചതത്ര എന്നൊരു പുതിയ വാദം പ്രസിഡൻറ് റൂസ്വെൽറ്റ് അഖിലരാഷ്ട്രസമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ പോകുന്നതായി തന്റെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സഖാക്കൾ മുഖാന്തിരം അരവിന്ദൻ അറിഞ്ഞു. അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതമെന്നോണം അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ

ഇവിടെ ഒരു വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏല്പെട്ടുകുളയാമെന്നും തീരുമാനിച്ചു.

അററുപുറത്തു ആമുന്റെ മകൾ അംബുജം അനിതരസാധാരണമായ അംഗസൗഷ്ഠ്യവത്തോടുകൂടിയ ഒരു പെൺകൊടിയാണ്. അവർ രൻപതാക്ലാസ്സ് വിദ്യാർത്ഥിനി അണേക്കിലും അവയവങ്ങളുടെ അക്രമപരമായ വളച്ചു കണ്ണു അവളുടെ അച്ഛൻ ഭീതിവർലിച്ചു. വകതിരിവില്ലാത്ത ചെറുപ്പക്കാരുടെ വികാരാവേശത്താൽ വല്ല "ഗുലാമുലകളും" ഒപ്പിച്ചാൽ പോരായ്മയല്ലേ? അതുകൊണ്ട് തക്കതായ ഒരു "പകാച്ചനെ"ക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ അവളെ വിവാഹം ചെയ്യിച്ചു "സൊല്ല" തേക്കാമെന്ന് ബുദ്ധിമാനായ ആ പിതാവും നിശ്ചയിച്ചു. എന്തിന് ഏറെ പറയുന്നു; അംബുജവും അരവിന്ദനും ഭാഗ്യത്തോടുകൂടി കണ്ടുള്ള ഭാഗ്യവും വന്നുചേർന്നു.

അവരുടെ വിവാഹം സകലവിധ ആഡംബരങ്ങളോടും ഒരുക്കപ്പെട്ടു. കതിർമണ്ഡപം, സദീർവേദി, മേശക്കുലക്കാരും, നടപ്പന്തൽ മുതലായ സജ്ജീകരണങ്ങളോടും ആട്ടം, പാട്ട്, മംഗളപത്രസമർപ്പണം, പ്രസൻറുകൊടുപ്പ് മുതലായ പരിഷ്കൃത ചടങ്ങുകളോടും അതു സമംഗളം നിവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. താമസ്യത്തിന്റെ തള്ളൽമൂലം തിളച്ചയന്ന് വികാരവിശേഷങ്ങളെ വേണ്ടുവിധം അമർത്തിക്കൊണ്ട് ഭ്രമണബാല്യതയുള്ള ഒരു അപരാധിനിയിയെപ്പോലെ നന്മുഖിയായിട്ടാണ് അംബുജം വിവാഹവേദിയിൽ പ്രവേശിച്ചത്. അവിടെ ഷെർവാണിയും കുലുറകളും ധരിച്ചു രാജൽബാബുവിന്റെ വേഷത്തിൽ അരവിന്ദനും നിന്നിരുന്നു. അവരുടെ വിവാഹം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാരായ യുവസ്കേഹിതന്മാരുടെ നിർബന്ധപ്രകാരം വിവാഹവേദിയിൽ അലങ്കരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന സ്റ്റാലിൻ ധപായുടെ പടത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ച് നാട

കീഴ്മായി നടന്നു. “മതമേതായാലും മനുഷ്യൻ തന്നായാൽ മതി” എന്നുള്ള ഗുരുസന്ദേശത്തിൽ വിശ്വാസമുള്ള എസ്സ്. എൽ. ഡി. പി ശാഖായോഗക്കാരായിരുന്നു അവിടെ അധികവും സന്നിഹിതരായിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആ രംഗം വലിയ “ചിറ്റം” കൂടാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. അനന്തരം ദൈകമ്പിലും, കാരണങ്ങളിൽമട്ടിലും വിരമിതമായ മൗനപരമ്പരയെന്നുകൊണ്ടും എളുപ്പമുള്ള ചിറ്റപ്പോലെയും, പുവിനകത്തെ മൗനപോലെയും നവദമ്പതിമാർ ഇഹനയിലും പരേതയിലും അഭ്യർത്ഥനയിരിക്കട്ടെ എന്നുള്ള ആശ്വസ്തി നിറഞ്ഞ പ്രസംഗധാരണികൾകൊണ്ടും അവിടം മുഖരിതമായി. കൈക്കൊണ്ടിനെ ഇളിയിൽ ഏൽക്കുവാൻ ഗഭിണികളായ അദ്ധ്യാപികാദികൾ ഓരോരോർ അഭിപ്രായം ചർച്ചാത്മകമായി. പ്രസംഗംകൊടുപ്പുവെച്ചുമാണ് പിന്നീടുണ്ടായത്. പുതിയ വലിയ മുതലാളിമാരുടെ പഴയ അമ്മമാർ പത്തും നൂറും രൂപയുടെ പച്ചനോട്ടുകൾ മടിക്കെട്ടിൽ നിന്നും എടുത്ത് മടക്കുകൾ നിവർത്തി മാലാകര കാണ്മാനു വരുമ്പോൾ അവിടെ നിന്നും ഓരോ ചെറുനാണയരസീതായി വാങ്ങുന്ന രംഗം തൊഴിലുള്ള ഏതു മനുഷ്യന്റെയും ക്ഷമയെ പരീക്ഷിക്കുവാൻ തികച്ചും പര്യാപ്തമായിരുന്നു. പക്ഷെ അടുത്ത ഏറ്റവും സമയം സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ അതും അക്ഷമ കാണ്മാനു വരുമ്പോൾ അതിനെ ഇല്ലാത്ത ഇടം വെച്ചും അർത്ഥപരമായ അർത്ഥം സമയം നൽകുന്നത്. അവരവരുടെ രേഖകളിൽ കൊണ്ടു പോകണമെന്ന് ക്ഷണിക്കുന്നതിൽ ഒരു കുറുപ്പുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ആരും അതുകൊണ്ടുപോരണമെന്നായിട്ടില്ലായിരുന്നു. സർക്കാരിന്റെ നിശ്ചിതസംഖ്യകളുള്ള പ്രത്യേകസംഖ്യകൾ സാക്ഷരതയിൽ മികച്ച നിൽക്കുന്ന ഇവിടുത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മുന്നിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കീഴടക്കലും കീഴടക്കലും പാവപ്പെട്ട സർക്കാർ എന്തുചെയ്യും? ചുറ്റുംകൊണ്ടും വിചാരം മോടിയാകി കഴിഞ്ഞുകൂടി. മണലിനും രൂപയുടെ പണവും പണ്ടങ്ങളും നവദമ്പതികൾക്കു ലഭിച്ചപ്പോൾ അതൃപ്തരായുള്ള പ്രമാണമില്ലാത്ത കടങ്ങളും ആദ്യം മുതൽ വന്നു ചേർന്നു. പണമില്ലാത്ത പെണ്ണുകളെ പഠിപ്പിച്ചു

ഇള ആണങ്ങൾക്കു ചേർത്തതെ വന്നിരിക്കുന്ന കാലമല്ലേ? പഠിത്തത്തിനു ചിലവായ പണമെങ്കിലും പെണ്ണിന്റെ അച്ഛനോടു ചേർത്തതെ ഒരു വിചാരമുണ്ടോ? ഏതായാലും ആദ്യം അറിയിക്കുന്നതിൽ ഒരു പ്രധാനമുട്ട് ഇറക്കിതന്നു വെച്ചുപോയുള്ള ഒരു ആശ്വാസം അതാകട്ടെ അർത്ഥപ്പെട്ടു.

II

മധ്യധ്യം കൊണ്ടുപോയ അമ്മയുടെയും അമ്മയുടെയും സ്വഭാവമായ പൊന്നായിൽ നിന്നും നാശിതകളായ നടന്നുവരുന്നതിൽവന്നതും സിറ്റിയിലേക്കുപോയി. പുതുക്കുകൾ നിറഞ്ഞ ഒരു പുതിയ ലോകമണ് അവിടെ കണ്ടത്. കമ്പിളമായ കാഴ്ച അംഗാവിന്റെ കടകൾക്കുള്ളിലും നവീനമായ നക്ഷത്രങ്ങൾ അവിടെ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതും, ശാങ്കരമായ ശബ്ദം മുഖമേൽപറപ്പിച്ചും അവർ പരസ്പരം കൈകൾ കോർത്തു പിടിച്ചു സായാഹ്നസമയമായി. വെൺമണി ഗ്ലോക്കൾക്കൊപ്പമിരുന്നു. ആശ്വാസവും, വെളുത്തോളിന്റെയും നായികമാരുടെ നടപ്പും, ഇരിപ്പും, കിടപ്പും അതേവേഗത്തോടുകൂടി അവർ അഭിനയിച്ചു. അമ്പർ അമ്മയുടെ സ്വഭാവ വിചാരത്തെ ചിലപ്പോഴൊക്കെ പ്രതിബിംബപ്പെടുത്തി എങ്കിലും ലഭിച്ച സന്തോഷം കനം അവർ പാഴാക്കിയിരുന്നില്ല. ചിറകുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അവർ ഒന്നിച്ച് ആകാശത്തിന്റെ അനന്തതയിലേക്കു പറക്കുമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം സന്ധ്യവേളയിൽ അവർ ശബ്ദം മുഖം കടൽപ്പുറത്തു പ്രണയലീല തുടങ്ങുവാൻ അകലെ പശ്ചിമമധ്യരാത്രത്തിൽനിന്നും മണ്ണുകുപ്പാട്ട് മുക്കിലായി കറകളെങ്കിലും പുഴയിൽ പള്ളിയോടുംപോലെ പനിമതിവന്നു. താഴെ നീലിമയൻ സമുദ്രത്തിൽ കൂടി അതിന്റെ കനകപ്രഭ മിന്നിത്തിളങ്ങി തിരക്കുശിവനെ നീണ്ടുപോയ അവരിൽ വേലിപ്പുറം വരുത്തി. അമ്മയും അവളുടെ കണ്ണുകൾ മണ്ണുലിപ്പിനപ്പുറംകൊണ്ട് ശമിതം മുഴക്കെ ഉള്ളുകയറി വന്ന കോരിത്തരിപ്പൊട്ടുകൾ “ഇവിടം ഒരു വിജയപ്രദേശമായിരുന്നെങ്കിൽ” എന്നു പറഞ്ഞു

അല്പാക്ഷിയിൽ വിരമിച്ചു. അയിരുന്നെങ്കിൽ? പറയൂ! തങ്കം!! പറയൂ!!! അരവിന്ദൻ അക്ഷമനായി ചോദിച്ചു. ഒരു ചോദ്യത്തിനു മറുപടി നൽകാതെ അവർ അവളുടെ ചഞ്ചലനയനങ്ങളെ വികസിപ്പിച്ചു, തുടുതുടുത്ത അധരപ്പുടങ്ങളെ വിടുത്തി ധവളനിർമ്മലമായ ദന്തനിരകളിൽ ശശികമാരന്മാരെ അണിനിരത്തിക്കൊണ്ടു് അരവിന്ദൻ ഒരുനുള്ളുകൊടുത്തു. അതിനുശേഷം അവരുടെ പ്രണയകലഹം എങ്ങിനെ പശ്ചാത്തപ്തമായി എന്നു് ഞാൻ ഇവിടെ പറയുന്നില്ല.

III.

ഈ സമീപിച്ചുപോയതിനാൽ അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നതോടെ തിരുവനന്തപുരം പട്ടണം വിടേണ്ടതായിവന്നു. കച്ചേരികളും, കരളേളികളും പൂട്ടി വിടേണ്ടിയിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, വിദ്യാർത്ഥികളും, ഫോട്ടൽ ജോലിക്കാരും, അവരവരുടെ നാട്ടിൽ എത്തുവാൻ വെമ്പലോടുകൂടി ട്രാൻസ്പോർട്ട് അർപ്പിച്ചു, റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിലും തടിച്ചുകൂടി. അവിടെ അവർ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാവിപി (റു) സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു കാത്തുനിന്നു. അടുത്തുതീർന്ന ട്രാൻസ്പോർട്ടാർപ്പിന്റെ മുമ്പിൽ നമ്മുടെ നവദമ്പതിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടികൾ പലതും പോയിക്കഴിഞ്ഞു. രാത്രി എട്ടിനുള്ള അവസാനത്തെ വണ്ടി മാത്രമേ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. സ്ട്രീകർ അമ്പലകളായതുകൊണ്ടു് അവരെ വണ്ടിയിൽ അദ്ദേഹം കയറ്റാൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയിൽ അഭിപ്രായപ്രകടനം വീണ്ടും ഉണ്ടായി. അങ്ങനെയൊക്കെ ഉന്നിതങ്ങളായവരായുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം പെണ്ണുങ്ങൾക്കു നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നതിൽ അംബുജം കുഞ്ഞിനെപ്പറ്റി പന്തക്കാരനായ അരവിന്ദൻ എന്തറിഞ്ഞു്. കയ്യിൽ ബാഗും തുക്കിപ്പിടിച്ചു് ഒരു യുവകുമാരി നടന്നുവന്നതായ കാളേജ് വിദ്യാർത്ഥിനികൾ വണ്ടിയുടെ മൾഗാർഡിലും മറ്റും ചാടിക്കയറി ഇരിക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ അവരുടെ തോന്നുസന്തതകളെപ്പറ്റി അരവിന്ദൻ മുറുമുറുത്തു. ഏതായാലും ട്രാഫിക് ഇൻസ്പെക്ടർ വന്നു് നല്ലവരായ പറഞ്ഞു് അവരെയും മറ്റുസത്രീകളെയും വണ്ടിക്കുള്ളിൽ കയറ്റി ഇറങ്ങി.

അങ്ങനെയൊക്കെ അവരവരുടെ ബലാബലംപോലെ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുവാനും അനുവദിച്ചു. കാട്ടിനകത്തു അടിച്ചുവിട്ടു വേട്ടനായ്ക്കളെപ്പോലെ അവർ ഇരയെക്കൊണ്ടു പരസ്പരം ഇടിച്ചും തൊഴിച്ചും, തെക്കിയും തെക്കേങ്ങിയും വണ്ടിയിൽ തള്ളിക്കയറ്റാൻ തുടങ്ങി. കച്ചേരികൊണ്ടു് ഉപജീവിക്കുന്ന കുടിവക്കീലന്മാരും, അവരുടെ വലയിൽ കുത്തുവെച്ചു വ്യവഹാരപ്രിയന്മാരായ ഗൃഹസ്ഥന്മാരും, ചന്തക്കച്ചവടക്കാരും, വാല്യന്മാരും എല്ലാം അവരുടെ രണ്ടാംമുണ്ടു കളഞ്ഞും, ഉടുപ്പുകൾ കീറിയും, കടകൾ ഒടിച്ചും അവയവങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി കുത്തിച്ചെടുത്തി വണ്ടിക്കുള്ളിലാക്കി. മുക്കാൽഗജം “കോട്ടാത്തുണിക്കു” മുഴുഗസ്സി നടത്തി ഉടുത്തുണികീറുന്ന നമ്മുടെ അടുക്കൾക്കു് ഇതൊന്നും ഇക്കാലത്തു് പുത്തരികൾക്കുല്ലാ! ദൈവമേ! ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾ എല്ലാം മനുഷ്യരെ ഏതൊരു മായാലോകത്തിലേക്കാണ് സന്നദ്ധമാക്കുന്നതെന്ന് അറിഞ്ഞു അവരുടെയും അവർ എത്രകാലം ഏതു ചാണക്യന്റെ കാലംവരെ കിടക്കേണ്ടതായിവരും? ചോദിച്ചു—അതൊന്നും നമുക്കിവിടെ ചിന്താവിഷയമല്ല. വണ്ടിക്കുള്ളിൽ പിൻനിരകളിൽ ഒന്നിൽ ഇരിക്കുവാനുള്ള സീറ്റ് അംബുജത്തിനും മുൻനിരകളിൽ ഒരിക്കൽ പിടിച്ചുതുങ്ങിനിൽക്കുവാനുള്ള എടം അരവിന്ദനും വെച്ചു. 36 പേർ കയറേണ്ട ഒരു വണ്ടിയിൽ 96 പേർ കയറിക്കഴിഞ്ഞു. വിമാനംവഴി ചന്ദ്രഗോളത്തിലേക്കു പറക്കുവാൻ റിപ്പോർട്ട് വാങ്ങിയിരിക്കുന്ന അമേരിക്കൻ സഞ്ചാരികളുടെ ചങ്കുറഞ്ഞെയും ജയിക്കുന്ന ധീരതയോടുകൂടി വണ്ടിയിൽ കയറിയിരിക്കുന്ന ഒരു സാധനസികരായ 96 വഞ്ചിരാജ്യസഞ്ചാരികളേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് രാത്രി കൃത്യം എട്ടുമണിയോടുകൂടി ഒരു ട്രാൻസിറ്റിച്ച യന്ത്രശക്തം രാജധാനിയിൽ നിന്നും രണ്ടാംപട്ടണമായ കൊല്ലത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അംബുജം ഒരു കിഴക്കു ഭാഗത്തു് വെള്ളിത്തിരയിൽ എന്തൊന്നും വെള്ളിയിൽ നിമിഷംപ്രതി മാറിമാറി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കടകമ്പോളങ്ങളേയും, മൃഗാർത്ഥങ്ങളേയും, പ്രകൃതിവിഭാസങ്ങളേയും കണ്ടുറങ്ങിച്ചും സ്വന്തം കണവൽ വണ്ടിക്കുള്ളിൽ ഞെടിമുഖത്തു് മറ്റുള്ളവരുടെ മേൽ മറിയുവാൻ ഭാവികണത്തു കണ്ടു മന്ദമം

സിച്ചു; കുളിർകാരേററു സുഖിച്ചു സാവധാനം സുഷുപ്തിയിൽ പതിച്ചു. അരവിന്ദൻ അടുത്ത മുറിയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ലാക്കുളു വിദ്യാത്മിയായ ഒരു യുവസ്തംഭിതനുമായി സ്വയം പരിചയപ്പെട്ട് പരസ്പരം സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വണ്ടി ചില പെട്ടകളിലും കണ്ടുകുളിവും വിഴുവോൾ ഉണ്ടായ ഉപരിയിൽ അംബുജം തെളിഞ്ഞു കയറുകയും അരവിന്ദൻ നിന്നു കണ്ടുണ്ടെന്നു കണ്ടു ലജ്ജിച്ച് മിഴികൾ പൂട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങിനെ മൈലുകൾ അധികം സഞ്ചരിച്ചു. വണ്ടി കൊട്ടിയം കവലയ്ക്കു അല്പംതെക്കുള്ള ഒരു ചെറിയ കയററം കയറുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അരവിന്ദൻ അയ്യോളുടെ പുതിയ സ്തംഭിതനായ വണ്ടി “വണ്ടി നിർത്തണം—അൾ ഇറങ്ങണം” എന്നു ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപാഞ്ഞു അവിടം മിക്കവാറും ഒരു വിജനപ്രദേശം ആയിരുന്നു. കൊല്ലത്തേക്കു പിന്നീട് ഏഴുമൈലുകൾക്കുടി സഞ്ചരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അംബുജം കണ്ണുകൾ തുറന്നു. അരവിന്ദൻ വണ്ടി നിർത്തുവാനായി വീണ്ടും വിളിച്ചു അതിനെത്തുടർന്ന് ആ സ്തംഭിതൻ ഏഴുന്നേറു വിനയങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഇരുന്നിരുന്ന സീററ് അരവിന്ദൻ സമ്മാനിച്ചു. പെട്ടെന്നു വണ്ടിനിന്നു, ലൈററു അണഞ്ഞു. രമണൻ, അതായിരുന്നു. ആ സ്തംഭിതന്റെ പേര്, പെളിയിലേക്കു ഇറങ്ങി നടന്നുകഴിഞ്ഞു പിറകെ അംബുജവും പരമർ പൊഴിക്കരയിൽനിന്നു അഞ്ഞെട്ടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അക്രമിയായ അറബിക്കാരന് അദ്ദേഹത്തെ വസ്ത്രാഞ്ചലത്തിൽ പിടികൂടി. അവൾ അത് കാര്യമൊക്കെയും മറക്കുന്നതായി നിലാവ് അവിടെയും പാലൊളിയിൽ മനമകമാഗന്ധം പരത്തിയിരുന്ന മന്ദപവനൻ അടുത്തുള്ള മാങ്ങാപ്പിൽ ഭാടിക്കിടന്നതുപോലെ തോന്നി വിജനമായ പിളകളുടെ നടുവിൽ കൂടിയുള്ള ചിശാലമായ രാജപാതയിൽ അന്നാതിനവേഗത്തായ ഒരു സുന്ദരനെയും സുകാരനായ ഒരു യുവാവിനെയും കണ്ടിട്ടു ഇറക്കിവിട്ടിട്ട് ഫോ! ഫോ! എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ യുവാവിനോടും ഭാടിക്കിറഞ്ഞു. അതിന്റെ പെളിച്ചത്തിൽ കണ്ടതായ പിണ്ടരാജപാത അംബുജം കയറുകത്തോടുകൂടി നോക്കിനിന്നു.

IV

പത്താമണിയോടുകൂടി ആ വണ്ടി കൊല്ലം ട്രാൻസുഫാർട്ടാഫീസിൽ വന്നുചേർന്നു. അവിടെനിന്നും തോട്ടുകുടിയിലേക്കു കയ്യിച്ചു ഒരു വിളിപ്പാടെ ദൂരമുണ്ടായിരുന്നൊള്ളു. അവിടെ ഒരു നാഗപ്പള്ളി, കായംകുളം, അലപ്പുഴ എന്നിങ്ങനെ വടക്കുഭാഗത്തുള്ള പേരുകൾ വിളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചുണ്ടിപ്പിള്ളിയായ ചുമട്ടുകാർ വണ്ടിക്കു ചുറ്റുംകൂടി താതക്കാവിൽ നിന്നു പെട്ടികളും, കിടക്കകളും പിടിച്ചുപറിച്ച് അവരുടെ തലയിൽ ചുമന്നുകൊണ്ട് നടപ്പുതുടങ്ങി. അടുത്തതിൽ അരവിന്ദൻ കയ്യിലിരുന്ന പെട്ടിയും ഒരുത്തൻ കാസമാക്കി വണ്ടിയിൽ നിന്നു എല്ലാം ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. അവർ മാത്രം പിൻസീററിന്റെ കാരത്തു് മുടിപ്പുതച്ചു ഇരിപ്പുണ്ട്. അരവിന്ദൻ ചാതുക്കൽ ചെന്നു നിന്നു “എന്താ! അംബു! ഇറങ്ങരുതോ? എന്ത് പ്രണയംകലത്തി ചോദിച്ചു. മറുപടി ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. “എന്താ! ഉറക്കമാണോ” എന്നു പരിഹാസം കലത്തിച്ചോദിച്ചു. അന്നക്കമില്ല. പരിവേമാണോ! തക്കം! എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ വണ്ടിക്കകത്തേക്കു പ്രവേശിച്ചതും ആ വണ്ടിയിലു ചെവിറങ്ങുന്നതായ ഒരു വർ അവിടായ് കൈകൾപ്പിച്ച് അയാളെ പെളിയിലേക്കു എറഞ്ഞതു കണ്ടിട്ടുകഴിഞ്ഞു. അരവിന്ദൻ തറയിൽ നിന്നും പൂച്ചക്കുലേക്ക് ഏഴുന്നേറു ഒന്നും സംഭവിക്കാത്തമട്ടിൽ ഒരു വഴി ചോട്ടു ചോടിക്കുടയ്ക്കുന്നു “എന്താ! ഇതു മയ്യേക്കുണ്ടോ?” എന്നു്. ഒരു വർ:—എന്താ—പോം — എന്നു് തന്റെ ചീട്ടുകൾ വിളിക്കുന്നു. അ:—അവരെ മറന്നു വിളിച്ചതു്. ഒരു:—അതിനു വേറെ ആണുണ്ടുണ്ടു്. അ:—അങ്ങനെയൊന്നു വിളിച്ചതു്. ഒരു:—ഉം! വി-ളി-ക്കം! അ:—വിളിച്ചാൽ? ഒരു:—വിളിച്ചാൽ നിന്റെ സിദ്ധങ്ങൾ പൊട്ടിക്കും. അപ്പോഴേക്കു് അവിടെ പിള്ളയുടെ കൂടെ വിളിയും അർക്കമുണ്ടായി. ട്രാഫിക് ഇൻസ്പെക്ടർ ഭാടിക്കി എത്തി.

അം:—കണ്ടുകൊണ്ട് എന്തു മറ്റുടകേടാണു നീങ്ങളുടെ ഡ്രൈവർ കാട്ടുന്നത്.

ഇൻ:—(കണ്ടുകൊണ്ട് എന്തു വിളിച്ചു നീ ചുള്ള അമച്ഛം അടക്കിക്കൊണ്ടു്) ഫെ! എന്താണു! കാഴ്ചം പറയൂ?

അം:—സക്കാരിൽനിന്നും അല്ലസ്സുവിദ്യയെ ഈ വക ജോലികൾക്കു നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ വിശേഷം ഇങ്ങിനെ ആണോ?

ഇൻ:—ഗീയാണം ഒന്നും പ്രസംഗിക്കേണ്ട. കാഴ്ചം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ പറഞ്ഞാൽ മതി.

ഡ്രൈ:—അയാൾക്കു പിരിയുസാണു സാർ.

ഇൻ:—അവിയാരേ! ചിണ്ടാണ്ടിരിക്കൂ.

ഡ്രൈ:—തമിഴ് സാർ! കെട്ടിയവളെ കൊടുത്തേച്ചുള്ള ഉദ്യോഗം അവിയാർക്കു വേണ്ട.

ഇൻ:—എന്താണു അവിയാരു പറയുന്നത്?

ഡ്രൈ:—അവിയാരു പറയുന്നു—മിസ്സിസ് അവിയാരു വണ്ടിക്കടുത്തു ഇരിക്കുന്നു—എന്നും. അവളെ രക്തം, ചൊന്നെപ്പറന്നൊക്കെ പിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ സിമ്പളൻ ഡ്രൈവിനു വന്നിരിക്കുന്നു...എന്നും.

അതുകേട്ടു് അവിടെ നിന്നവരൊക്കെ വിളിച്ചു.

അം:—എന്റെ ഭാര്യയെ അങ്ങു ഞാൻ വിളിച്ചു.

അവർ കെട്ടിയത്തിറങ്ങിപ്പോയി എന്നൊരു ശബ്ദം കേൾക്കുകയുണ്ടായിന്നും പുറപ്പെട്ടു.

V

അംബുജം:—ദേവേ! പെട്ടി എടുത്തോ? അപ്പോഴും അവർ വീണ്ടും അവർത്തിച്ചു.

രമണൻ:—തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അതുപോലെത്തന്നെയായി നിന്നു.

അം:—പെട്ടി എടുത്തില്ലേ?

രം:—വേരിക്ക് ആർക്കു മാറിപ്പോയി എന്നു തോന്നുന്നു.

അം:—എന്തു? നിങ്ങളാണോ വണ്ടിയിൽ നിന്നും ഇറങ്ങിയതു്. അയ്യോ!! വണ്ടി നിർത്തി പറയൂ? കണ്ടിനിർത്തണം! എന്നു് അവളും വിളിച്ചു.

രം:—അതാ വണ്ടി അ വളവുകഴിഞ്ഞു. ഇനി വിളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല.

വേതി അംവിന്ദന്റെ ഭാര്യ അംബുജം അല്ലേ?

അം:—അയ്യോ! ഞാൻ ഇനി എന്തുചെയ്യും? എന്നെ കാണാഞ്ഞു് അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ മരിക്കും അവർ കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

രം:—ഒരു കാര്യമുണ്ടു്. വേതി ഇനി ബുദ്ധിപൂർവ്വം പെരുമാറിയില്ലെങ്കിൽ നമുക്കു രണ്ടു കൂട്ടർക്കും ആപത്താണു്.

അം:—അയ്യോ! ഇതിലും വലിയ ആപത്തുണ്ടോ?

രം:—ഉണ്ടു്.

അം:—എന്താണതു്?

രം:—മുതൽനാശം! ദേഹാപദവം!! ചാരിതംഗം!! ജീവഹാനി!!!!

അം:—എന്തെന്തു്? ചാരിതംഗമോ?

രം:—അതെ ഇവിടം കപ്പസിലുകേടിയായ “മൈതീന്റെ” വിഹാരംഗമാണു്. സന്ധ്യകഴിഞ്ഞാൽ ചുരുങ്ങുവാൻപോലും തനിയെ സഞ്ചരിക്കാറില്ല. ചെണ്ണപിടി, പിടിപ്പുപരി, പിച്ചാത്തിക്കുത്തു് ഇതെല്ലാം ഇവിടുത്തെ ദിനസംഭവങ്ങളാണു്.

അം:—നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവർ ഇന്നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിട്ടും ഫാമിളേ?

രം:—മൈതീൻ വേതി വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ നീസ്സോലു. അപ്പോസമുറകൾ നല്ല നിശ്ചയമാണു്. അതോടും എതിർക്കും എന്തും പ്രവർത്തിക്കും.

അം:—പോലീസിനും യേശുനോ?

രം:—അവർക്കെന്തുവേണം പറയാൻ പോരേ? അവരാണ് അവനെ ഇതു വലുതാക്കിയതു്. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ മി. ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ ഇവനെ തിരക്കിനടക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹം ആർക്കു സമർത്ഥനാണു്. എനിക്കറിയാം. ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു പറിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വളർത്തിക്കൊല്ലുക എന്നുള്ളതാണല്ലോ ലോകനീതി.

അം:—അങ്ങനക്കു എന്താണുദ്യോഗം?

രം:—ഞാൻ ഇന്നും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയാണു്.

അം:—ശരി. ഞാൻ എന്തുചെയ്യണമെന്നാണു് അങ്ങു ഉപദേശിക്കുന്നതു്?

രം:—നാം രണ്ടാളും ഇവിടെ ഒന്നിച്ചു സഞ്ചരിക്കുന്നതു് നമുക്കു രണ്ടാൾക്കും ആപത്താ

അ. എന്റെ വീട്ടിലേക്കു ഇവിടെ നിന്നും രണ്ടു മെയ് ദൂരമുണ്ട്.

അം.—അയ്യോ! എന്നെ തനിയെ വിട്ടിട്ടുപോകണമെന്നാണോ അങ്ങുദ്ദേശിക്കുന്നത്?

രം.—ഒരിക്കലുമല്ല അതാ! ആ വിളയിൽ കറുത്തതായ പടർപ്പൻമാവിന്റെ ചുവട്ടിൽ അല്പസമയം വേറിതനിയെ ഉരിക്കണം. കൂടാതെ നുള്ളിൽ ഇരിക്കുന്നതുപോലെ അരം കറുത്തതെ വേരിൽ അവിടെ ഇരിക്കാം. ഞാൻ ചീട്ടിൽപോയി മാറാളുകളുമായി ഒരു നാഴികയ്ക്കുള്ളിൽ മടങ്ങിവരും.

അം.—അതുവരെ ഞാൻ എന്തിനെ തനിയെ ഇരിക്കും?

രം.—അർശചാടിയായ അറവിന്റെ ഭാര്യ അമ്മുജത്തിനു അയ്യൊയും ഉണ്ടാകയോ?

അം.—എന്നാൽ എന്നെ മാംചുവട്ടിൽ അക്കിയട്ടുപോകണം.

രം.—അതാവാം.

രമണൻ അമ്മുജത്തെയും കൊണ്ടു പോയിത്തുടങ്ങിയെന്നു കയ്യോല അരികിൽ പെട്ടെന്നു ചെന്നുവന്നു. അയാൾ കയ്യോലയ്ക്കു മുകളിൽ കയറിനിന്നുകൊണ്ടു അമ്മുജത്തെ കൈയ്ക്കു പിടിച്ചുയർത്തി വിളയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അവിടവിടത്തെ മാംചുവട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി ഒരു കൈകൊണ്ടു കയ്യിലുതാറ്റം കിടന്നിരുന്ന ഒരു ശിഖരത്തെ ഉയർത്തി അതുവഴി അമ്മുജത്തെ അകത്തേക്കു തള്ളിവിട്ടു. “ഞാൻ ഇതാ വന്നുചിത്തേ; വേരി അതുവരെ യെന്തുതായി ശബ്ദിക്കാതെ ഇരിക്കണം.” എന്നു മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു ആ ശിഖരത്തെ പൂർണ്ണമായി വിട്ടിട്ടു അതിശീഘ്രം വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

ഒരു വിജനപ്രദേശത്തു അന്ധകാരാലുതമായ വനഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ അലംഭാതി സമയം തനിയെ ഇരിക്കേണ്ടതായിരുന്ന വിധിയെ പഴിച്ചുകൊണ്ടു അവർ എത്രനേരം ചിന്താമഗ്നരായിട്ടിരുന്നു എന്നറിഞ്ഞുകൂട ഒരു മനുഷ്യരീരം അവളെ സ്തംഭിപ്പിക്കുന്നതായി അവർക്കു അനുഭവപ്പെട്ടു. അനേകം അവർ വലിയൊരു പുരുഷന്മാരുടെ മുമ്പാകെ ഇരുന്നു. അയ്യോ! എന്നൊരു വിളി അവളിൽ നിന്നു പെട്ടെന്നു ഇടറിയാത്ത സ്വരത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു. ഇ

തിന്നാണോ ഈ വിദ്യകൾ എല്ലാം പ്രയോഗിച്ചുവന്നു അവർ പരസ്പരമായി പറഞ്ഞു. പിടിയിൽനിന്നും വേർപെടാൻ ശ്രമിച്ചു. “ശ്രമിക്കേണ്ട! കേന്ദ്രം! മൈതീനം പിടിച്ചിരിക്കുന്നത്. തലപായാൽ പുല്ലുമാത്രം.” ഇത്രയും കേട്ടു ക്ഷണത്തിൽ അവർ ഒരു സിംഹിനെപ്പോലെ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടു പല പരാക്രമങ്ങളും കാണിച്ചു. അല്പസമയത്തിനു മുമ്പിൽ കൊട്ടിയും കവലയിൽ നിന്നുപോകാൻ ശ്രമിച്ചു. ശിഖരത്തിന്റെ ശിപാർശ ഫലിച്ചില്ലെന്നും, യജമാനൻ പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ഒരു കുറിപ്പ് ലൈൻ ബസ്സുകാർവഴി മൈതീനു ലഭിച്ചു. അയാൾ ഉടൻ തന്നെ തന്റെ സെറുകാരിൽനിന്നും തെറ്റി മാറുവട്ടു മാംചുവട്ടിൽപോയി പതുങ്ങി. അപ്പോഴാണ് അമ്മുജയും രമണനും അതേ മാംചുവട്ടിൽ ചെന്നുചെന്ന്. അവരുടെ സംഭാഷണത്തിന്റെ അവസാനഭാഗം ശ്രവിക്കുകയുണ്ടെന്നു മൈതീൻ ചന്ദ്രികയുടെ വെളിച്ചത്തിൽക്കൂടി പ്രവേശിച്ചതായ അമ്മുജത്തിന്റെ കോമളവിഗ്രഹം ഒരു നോക്കു കണ്ടതോടുകൂടി തലപോയൊരു വേണ്ടില്ല; ഒരു കൈ നോക്കു തന്നെ എന്നുറപ്പു. വൈശാമികമായ ആ തീരുമാനത്തിന്റെ പ്രയത്നത്തിനാണ് അനന്തരം അവിടെ നടന്നത്. പക്ഷെ ഒരു വം അതിനു പൂർണ്ണമായും അനുകൂലിച്ചില്ല. ആ സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു കാർ റോഡിൽ വന്നുനിന്നു. മാംചുവട്ടിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട രോടനം കാറിൽ ഇരുന്നിരുന്നവരുടെ ശ്രദ്ധേയപ്പെട്ടു ഉൾപ്പെട്ടു. ഇൻസ്പെക്ടർ മി. ചന്ദ്രശേഖരൻനായകം രണ്ടു മൂന്നു കാർസ്സുവാർമാരും വണ്ടിതുറന്നു വെളിച്ചിലേക്കു ചാടി ഇറങ്ങി മാംചുവട്ടിലേക്കു ഓടി എത്തി, തറപറ്റം കിടന്നിരുന്ന ശാലകൾ അരികിൽ ഒന്നരണ്ടു പേർ ഉയർത്തി. അതോടുകൂടി പൂർണ്ണത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നും വേർപെട്ട മാർപേടയേപ്പോലെ അമ്മുജും പരവശമായി ഇരുളത്തു വനഗൃഹത്തിൽനിന്നു ചന്ദ്രിക നിറഞ്ഞു വിളയിലേക്കു ചാടി മി. ചന്ദ്രശേഖരൻനായകരുടെ മുമ്പിൽ അവർ മുട്ടിച്ചു നിൽക്കുകയും പിറകെ മിന്നിത്തീർത്ത ഒരു കറാരിയുമായി മൈതീൻ ഇൻസ്പെക്ടറെ സമീപിച്ചു. കാർസ്സുവാർമാർ പിറകോട്ടോടി. മൈ

* ചിരവിരഹം.

(പട്ടം. ഏൻ. ഗോപാലൻനായർ.)

ഇതുവരെസ്വപ്നങ്ങൾ തന്നിരുന്നിരുന്നതാ-
മിരുവരും മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു.
ഉണരുവാനുള്ള സമയമായ്, നിൽത്താ-
മൊഴികേൾക്കുവാനായ്ഞാൻ കാത്തുനിൽച്ചു.

അഭിമുഖമായ്നിന്നു, കണ്ണീരിനാലസ്ന-
പ്രമോമൊരാർദ്രകടാക്ഷത്താലേ

അതിരറ്റതാമിവിധോഗവ്യഥയെ നീ
അനവദ്യസുന്ദരമാക്കിത്തേണം.....

പുഷ്പി,യേകാന്തനഭസ്സിലകലെത്തൻ-
പുതുവെള്ളിത്താരവുമായനെയും
വിരഹനിശിമത്തിൻവേദനതങ്ങുന,
തളമൊമെൻ വീണക്കായികളിൽ.
വിശതമാം സ്നേഹത്തിൻവൈഭവമെൻസ്വപ്ന-
നികരങ്ങളിൽ ചോത്തിണങ്ങിനിൽക്കും.

ശരി, നിൻകരങ്ങളാൽതന്നെനീയന്തിമ-
വിരഹത്തിൽ വാതിൽതുറക്കുകനീ ,...

• ടാഗോറിന്റെ കവിതയുടെ വിവർത്തനം.

തീർ ഇൻസ്ക്രൂട്സെ അഞ്ഞൊരു കുത്തുകത്തി.
അദ്ദേഹം പെട്ടെന്ന് അറു ചുവട്ടു പിറകോട്ടു
മാറി മാഞ്ഞുകൊണ്ടു് കുറാരി ഇരുന്ന കൈത്ത
ണ്ടിലേക്കു പറന്നുപിടിച്ചു. കുറാരിതെരിച്ചു നി
ലം പതിച്ചു. അതോടുകൂടി അദ്ദേഹം അവ
ന്റെ കണ്ണനാളത്തിൽ തളുവിരും ചുണ്ടുവിര
വുംകൊണ്ടു ഒരു പിടിപിടിച്ചു. ആ പിടി
യിൽ അവന്റെ കണ്ണുകൾ തളുന്നതുകണ്ടു്
പിടിവിട്ടു് വലതുകാൽ വലിച്ചു് ചെവിക്കര
ണത്തിലേക്കു ഒന്നുപിടിച്ചു. പരാക്രമിയായ മൈ
തീൽ വെട്ടിയിട്ട വാഴപോലെ കരയിൽ വീണു.
കാൺസ്സെവിരമാർ കാടി അടുത്തു് അവന്റെ
കാലും കയ്യും ബന്ധിച്ചു് എടുത്തുകൊണ്ടുപോ
യി കാറിനകത്തിട്ടു. തളർച്ചയിൽ നിന്നും മോ
ചിതയായ അഞ്ചുജന്മത്തെയും കുറാരിൽ കയറ്റി
അവളെല്ലാം കൊല്ലത്തേക്കുപോയി. അവിടെ
അവർ എത്തിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തൊണിസമി
തം അന്നു രാത്രി പിടികൂടിയ ഒരു മോഷ്ടാവി
നെയുംകൊണ്ടു് നൈററ് പെറ്റേററുള്ളിനു അ

യച്ചിരുന്ന ഒരു സംഘം പോലീസുകാരും വന്നു
ചേർന്നു. അപ്പോൾ കാണാം “തന്റെ ഭാര്യയെ
ട്രാൻസ്പോർട്ടു ബസ്സു് ഡ്രൈവർ അവിധാരം,
അയിരും രൂപയും ആരോണങ്ങളും, ഉടുപ്പുകളും,
അടങ്ങിയ തന്റെ പെട്ടി കൊല്ലത്തേ ഒരു ചു
മട്ടാമന്നം അപഹരിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നുള്ള
പരാതിഫർജിയുമായി അരവിന്ദനും അവിടെ
എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. “ഇതിലേറെപ്പുനരഞ്ഞൊ
രുകൂടുക?”

സമത്വമായ പോലീസുമേണത്തെക്കുറിച്ച്
ടിനപത്രങ്ങൾ എല്ലാം അടുത്തടിപസം മുഖ
പ്രസംഗങ്ങൾ എഴുതി മി. ചന്ദ്രശേഖരൻനാ
യരും അഭിനയിച്ചു. പരീക്ഷായോഗ്യനായ ക
മ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സഖാചിന്റെ നാടകീയമായ പരി
ണയപരിണാമത്തിൽ സന്തോഷിച്ചു് 604-ാം
നമ്പർ പന്മന എസ്. എൽ. ഡി. പി. ശാ
ഖായോഗം നിശ്ചയം പാസ്സാക്കി തിരുവിതാം
കൂറിലെ ആയിരത്തിൽ ചില്ലുവാനം മാറ്റ ശാഖ
കൾക്കും അയച്ചുകൊടുത്തു.

ഗുണാഡ്യൻ.

ശാസ്ത്രീകരിലകൻ, എം. ഫി. ശങ്കരനാരായണശാസ്ത്രി.

ഈ മഹാകവി കാളിദാസൻ, ചേട്ടതി, ദ്രേ
 ഖാണ്ഡൻ എന്ന അതിപ്രസിദ്ധകവികളെപ്പോ
 ലെ സർവ്വജനചിന്തിതനല്ലെങ്കിലും കവിതാസാ
 രാജ്യാധിപനാണെന്നു അഭിനവഭിക്ഷേപി
 ിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം രാജാപോലെ അതിവി
 സ്തുതമായ “ബ്രഹ്മതംകമ” എന്ന ഗ്രന്ഥ
 ത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവാണ്. ‘ഹരപീലേഖ
 നോ കസ്യ വിസ്തൃതായ ബ്രഹ്മതംകമ’ എന്നു
 ദ്രേഖാണ്ഡൻ തന്റെ ഹർഷചരിതോപാട്ഠമാ
 തത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ചി
 ത്രാത്ഥം
 ദേവ തപദ്ഗുണബുദ്ധവണ്ണന
 മഹം കണ്ഠം കഥം ശക്തയം” എന്നു കവ
 ലയാനന്ദത്തിൽ പരികുലകാരത്തിന്നു് അപ്പ
 യുഭീക്ഷിതർ ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. അത്യുശ്യാ
 യുക്തകഥാസമുല്പന്നമായ ബ്രഹ്മതംകമയുടെ
 നിർമ്മാതാവല്ല ഞാൻ, ബ്രഹ്മസ്തതിയുമല്ല. ഈ
 സ്ഥിതിയിൽ ഞാൻ എങ്ങിനെ അങ്ങയുടെ ഗു
 ണവുദങ്ങളെ വണ്ണിക്കാൻ ശക്തനാകും എന്നാ
 ണു് ഇതിന്റെ അർത്ഥം.

അതിമനോഹരമായ ഈ ഗ്രന്ഥം ദൗർഭാഗ്യ
 ഞ്ഞാൽ നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നുവെന്നു ഞാൻ
 വളരെ അനുശോചിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ശാ
 സ്രങ്ങളിലും കാവ്യനാടകകാവ്യങ്ങളിലും വേദ
 ഭാഗങ്ങളിലുംകൂടി അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാ
 മാവശേഷതയെ പ്രാപിച്ചു എന്നു കേൾക്കു
 ന്നവർ അരഹിയായ നമ്മുടെ ഹൃദയം രോ
 കത്തിന്റെ പരമകാഷ്ടയേ പ്രാപിക്കാതെക്കുണ്ടു്
 ഒരിക്കലും ഭവിക്കില്ല. കഷ്ടം! കഷ്ടം! എത്ര
 ചെച്ചൊ. മന്താവലി, നാഗാനന്ദം, പ്രിയദ
 ര്ശിക, മാലതിമാധവം, മുദരാക്ഷസം എന്ന
 നാടകങ്ങളും; കുടുംബരി, ചേതാളപഞ്ചചിന്ദ
 തി, പഞ്ചതന്ത്രം, ഹിന്ദോപദേശം മുതലായ
 ഗദ്യകാവ്യങ്ങളും ഈ ബ്രഹ്മതംകമഗ്രന്ഥത്തി
 ന്റെ കഥകളെ അവലംബിച്ചാണ് കവിക
 ളാൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. കലാനന്ദ

ജന്റെ രാജ്യപരിപാലനകാലത്തു് (ക്രിസ്താ
 ബ്ദം 1028-1080) കാശ്മീരപണ്ഡിതനായ
 ദക്ഷമേന്ദ്രൻ എന്ന ഒരു മഹാകവി ഈ ഗ്രന്ഥ
 ത്തിന്റെ കഥകളെ സംക്ഷേപമായി അതിമ
 ണീയശബ്ദാലങ്കാരപുഷ്പിതയോടുകൂടി ‘ബ്രഹ്മതം
 കഥാമഞ്ജരി’ എന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം വിരചിച്ചിരി
 ക്കുന്നു. ഏകദേശം അതുകാലത്തുതന്നെ മ
 നോരകാശ്മീരവിദ്വാനായ സോമദേവദേവൻ
 എന്ന കവിതിലകൻ കേന്ദ്രക്കൂടി വിസ്തുതമാ
 യും അതിലളിതമായും ‘കഥാസരിതാഗമം’ എ
 ന്ന അനർത്ഥനാമധേയംകൊണ്ടു വിരാജമാന
 മായും ഇരിക്കുന്നു ഒരു ഗ്രന്ഥം പ്രകാശിപ്പിച്ചി
 ട്ടുണ്ട്.

കഥാസരിതാഗമത്തിന്റെ ഭൂമികയിൽ ഗു
 ണാഡ്യവരിതം ഇപ്രകാരം വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.
 സാതവാഹനൻ എന്ന ഒരു രാജാവു് ഉദ്യാന
 വാപിയിൽ മഹിഷിമാരോടുകൂടി ജലത്തിൽ
 ക്രീഡിച്ചിരുന്നു. ഒരു മഹിഷി ചിരകാലക്രീ
 ഡകൊണ്ടു് ഏറ്റവും ശ്രാന്തയായി ‘എന്റെ
 ദേഹത്തിൽ ജലപ്പുഷ്പങ്ങൾ ചൊയ്യൂ’ എ
 ന്ന ആശയത്തോടുകൂടി ‘മോദകൈസ്കാഡയ’
 എന്നു പറഞ്ഞു ആശയാനഭിജ്ഞനായ നൃ
 പതി “മോദകങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രക്ഷേപിക്കണം
 എന്ന അഭിപ്രായം ധരിച്ചു് മോദകങ്ങളെ കൊ
 ണ്ടുപരാൽ ഭൃത്യന്മാരെ കല്പിച്ചു. രാജപതി ഇ
 തുകട്ടു ചാരിച്ചിട്ടു്, ജലക്രീഡാസമയത്തിൽ
 മോദകങ്ങൾക്കുചര്യമെന്തു്. മാതൃബുത്തിനും
 ഉദകശബ്ദബുത്തിനുമുള്ള സന്ധി അറിയുന്നില്ല
 യോ എന്നു പറഞ്ഞു. പരിവാരങ്ങളുടെ മൃ
 വാകെ അതിവജ്ജാകരമായ വാക്യം ശ്രവിച്ചി
 ട്ടു് രാജാവു് വളാഹതനെന്നപോലെ ഇതുക
 ത്തവൃതാമുഖനായിത്തീർന്നു പിന്നെ കുറെ
 കാലം രാജ്യകൌശലമുപനായും അഹാരഭിശു
 ന്വനായും മൌനിയായു് തീർന്നു. പണ്ഡി
 തനായ ഗുണാഡ്യൻ, ശല്യ പത്മാ എന്നു രണ്ടു
 വിദ്വാന്മാർ ഈ വൃത്താന്തമറിഞ്ഞിട്ടു് കഥാ

മെന്നെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് രാജവാസസ്ഥാനത്തേക്കു ചെന്നു. കാപ്പു (മരം) അന്നിന്നാരണങ്ങൾപോലെ മൂലം എഴുത്തുങ്ങൾകൊണ്ടു എഴുതാമം പണ്ഡിതത്തിന്നു പ്രധാനമായതു് വ്യാകരണമാകുന്നു വ്യാകരണമത്രകാലംകൊണ്ടു പഠിക്കാൻ സാധിക്കും എന്നു ഭൂപതി പണ്ഡിതന്മാരോടു ചോദിച്ചു. വ്യാകരണാധ്യാപനത്തിന്നു പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലം ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിലും ആറുകൊല്ലം കൊണ്ടു പഠിപ്പിക്കാം എന്നു ഗുണാധ്യൻ പറഞ്ഞു. സുഖിയായ രാജാവു് ഇത്രകാലം അദ്ധ്യയനത്തേക്കും എങ്ങിനെ അനുവേഷിക്കും. ആറുമാസംകൊണ്ടു് വ്യാകരണത്തിൽ നിപുണനാക്കുമെന്നു ശർവ്വചർമ്മുവാദിച്ചു. ശർവ്വചർമ്മു പ്രതിജ്ഞ നിർവ്വഹിക്കുന്നപക്ഷം സംസ്കൃതഭാഷയെ തൃപ്തിപ്പെടുന്നതു് ഗുണാധ്യൻ പറഞ്ഞു. പ്രതിജ്ഞ അനുഷ്ഠിച്ചില്ലെങ്കിൽ പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം ഗുണാധ്യന്റെ പാദുകകളെ ശിരസ്സുകൊണ്ടു വഹിക്കാമെന്നു ശർവ്വചർമ്മു പറഞ്ഞു. പിന്നെ ശർവ്വചർമ്മു വിചാരശൂന്യനായിത്തീർന്നു അതികഠിനമായി സുബ്രഹ്മണ്യനെ ഉപാസിച്ചിട്ടു് “കാതത്രം” എന്ന ഒരു വ്യാകരണം ഉണ്ടാക്കുകയും ആറുമാസംകൊണ്ടു രാജാവിനെ വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ നിഷ്ണാതനാക്കുകയും ചെയ്തു. ഗുണാധ്യൻ സംസ്കൃതഭാഷയെ പരിത്യജിച്ചു് ദേവപ്രാസനയ്യുവേണി വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിലേക്കു പോയി. അവിടെ കണ്ണാശാപത്താൽ ഒരു യക്ഷൻ പിശാചുതയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധേയം കാണഭൂതി എന്നായിരുന്നു. പുഷ്പനന്തൻ എന്ന പരമേശ്വരന്റെ ഗണം, പാർവ്വതിപ്പദമേശിച്ച് അതിവിസ്മയത്തോടും മ

നോഹമങ്ങളുമായ സപ്തവിദ്യാധരന്മാരോടും ചരിത്രങ്ങളെ കാണഭൂതിക്കു ഉപദേശിച്ചു. കാണഭൂതിയിൽനിന്നും വിദ്യാധരചരിത്രങ്ങൾ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയ ഗുണാധ്യൻ പിശാചുഭാഷയിൽ സപ്തയക്ഷഗ്രന്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു് അതിമനോഹരമായി ആ ചരിത്രങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചു. സാതവാഹനസന്നിധിയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടു് അഭിപ്രായമറിവാൻ ഗ്രന്ഥങ്ങളോടുകൂടി ശിഷ്യനെ പറഞ്ഞു. സാതവാഹനൻ അതുകണ്ടു് ‘സപ്തയക്ഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ’ പിശാചുഭാഷാ രസമില്ലാത്തതു്. എന്നു പറഞ്ഞു തിരിച്ചു. പണ്ഡിതമരണമില്ലാത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നൽകേണ്ടതാകുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു് വലുതായ ഒരു അഗ്നികണ്ഡം അമ്മണ്ണത്തിൽ നിക്ഷിപ്തം വനത്തിൽ മൃഗപക്ഷികൾ കേൾക്കാൻ തക്കവണ്ണം ഉറക്കെ വായിച്ചിട്ടു് ആറുവക്ഷം ഗ്രന്ഥങ്ങളും അഗ്നിപ്രക്ഷേപണം ചെയ്തു. കാട്ടിൽ മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളുംകൂടി കഥാരസത്തെക്കേട്ടു നിശാമാന്ദ്യമായും സ്തബ്ധങ്ങളായും ഇരിക്കുന്നു എന്ന വൃത്താന്തം കണ്ണാകണ്ണികയായി സാതവാഹനൻ അറിഞ്ഞുവശായി. ഉടനെ പുറപ്പെട്ടവൻ സാതവാഹനൻ നമസ്കരിച്ചു് ഇനി ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നശിപ്പിക്കരുതു് എന്റെ അപരാധം ക്ഷമിക്കണം എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അതെല്ലാം ഗ്രന്ഥം സാതവാഹനന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു അതാണു് ‘ബ്രഹ്മൽകഥാ’ എന്നു പറയുന്നതു്. പിശാചുഭാഷയിലാണു് ആദ്യം ഇരുന്നതു്. ഇതിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥം തീരെ കാണാനില്ല. കഥാസമിത്യാഗരം വായിക്കുവാൻതന്നെ നാം അനന്ദമഗ്നമുടയമാക്കുന്നുണ്ടു്. മൂലഗ്രന്ഥം വായിക്കുന്നതായാൽ എത്രയെന്നു് ഉപാമിച്ചുകൊള്ളാം.

കവിനകളായ കന്യകകൾ—പൂർവ്വിതാക്കൾ—സംസ്കാരസമ്മന്നരായ യുവാക്കൾ—വിടമ്പിനകയിൽപെടാനിടവരുന്ന സാധു യുവതികൾ — സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയെ അതിലംഘിക്കുന്ന അവിവേകികൾ ഇടങ്ങിയ ആരും വായിച്ചിരിക്കേണ്ട, നാടകവേദിയിലെ ഒന്നാമത്തെ നാടകം

സ.പ്രഭു

തീമാൻ മുൻകി പരമപിള്ള എഴുതിയതു്. 3-ാം പതിപ്പു് അച്ചടിച്ചു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. മനോജ്, വി. വി. പ്രസ്സ്—കൊല്ലം. വിഖ. ൧.

നവ്യാരുടെ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം.

(ശ്രീ: തകഴി, ഇ. ആർ. പിള്ള.)

നിത്യവിദ്യയുടെ ജീവാശങ്കളായ സംഗീത സാഹിത്യം എന്ന സമ്മിളിതവും, തളമുള്ളതിലും വേഷഭാഷയിലും പരാക്രമം തുലോം കുറവായതുമായ ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമാണല്ലോ നവ്യാരുടെ പ്രവർത്തിയായ തുള്ളൽപ്പാട്ടുകൾ. ഈ പ്രസ്ഥാനവിശേഷത്തിന്റെ രസാധാരകം അല്ലെങ്കിലും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മലയാളികളും തുലോം തുല്യമെന്നതാണ് പറയണം. ഏതദംഗം തുള്ളൽപ്പാട്ടുകൾക്കു മദ്ധ്യസ്ഥാധിത്യത്തിലെന്നപോലെ ഇതിന്റെ പ്രത്യേകമായ നവ്യാരുടെ ഗാമത്തിന് സഹൃദയങ്ങളിലും ഒരു മനസ്സമാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുതസാഹിത്യസമന്വയുടെ രസസാൽക്കർഷകത്വം; ഈ കൃതികളിൽ സമ്പൂർണമായി കളിയാടുന്ന സംഭാഷണസമ്പ്രദായത്തോടുള്ള സമമായ ഭാഷാശീതി, സദഭാവിതവും സംസാരിച്ച വണ്ണനാഭവചിത്രം, സാർവ്വകലാപരമായ പഴമൊഴികളുടെ അവസരോചിതമായ പ്രയോഗചാതുര്യം മുതലായ ഗുണപ്രാധാന്യങ്ങളാൽ ശ്രോതാക്കളെ ഹാർഷകർഷിക്കുന്ന സുഗമവും സുശ്രാവ്യവുമായ ഗാനരീതിയെയാണ് കൂടുതലായി അശ്രയിച്ചു കാണുന്നത്. തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളുടെ പ്രചാരപ്രദത്തെ പരോക്ഷമായി സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ ഗാനരീതിയുടെ മഹിമതികമാണെന്ന് സഹൃദയരോടും സാമീപികരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. ഗാനരീതിയുടെ വ്യതിയാനമനുസരിച്ച് ഇതിനെ മൂന്നായി തരം തിരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ? ഇതിൽ ഓരോ അടിക്കും (വരികൾ) പതിനാറു മാത്രമുള്ള രണ്ടടിത്താള കൂടിയ ഗാനരീതി “കാട്ടൽ” തുളുമ്പലെന്നും, ഓരോ ശീലിനും പന്ത്രണ്ടുമാത്ര ചിതമുള്ളതിനെ “ശീതക” എന്നും, ചുല്ലാചരിക്കും പതിനാലു മാത്രമുള്ളതിനെ “പറയൽ” തുളുമ്പലെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച രീതിരൂപങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതു കണ്ണൂരിന്റെ കൃതികളിൽ കാണുന്ന “എന്നവന്നോടേ ജ്ഞാതിചെന്നാൽ എൻ

പേർ സീതാ ജനകസുന്ദരൻ” എന്ന നീളവൃത്തത്തെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള യതിക്കണക്കോപ്പിച്ചു; “ക്ഷീണാത്തൊരു നവീനത്തന്നെ ലിനാഹന്ത പാത്തു കരഞ്ഞാൻ” എന്നീ രൂപത്തിൽ “കാട്ടൽ” തുളുമ്പും, ചുഴുത്തക്കണ്ണൻ “കാളി” വൃത്തത്തെ അസ്സമാക്കി (ഉ. മച്ചുവേലർ വാഴുന്ന തെന്നുകേട്ടത്രയും കരുതുമ്പെന്തോരോണം) “കക്ഷിച്ചുപോരുന്നതാരി പനമെന്ത സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിത്തുടങ്ങിപ്പോകാൻ” എന്നീ പ്രകാരം ശീതകനും, മരുശ്ശാസ്രപ്പുഴിത്തിതാഴ് മല്ലികാവൃത്തത്തെ അടിമുഖീകരിച്ച് “പറയൽ” തുളുമ്പും നവ്യാരുടെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു എന്നാണ് ഭാഷാചരിത്രവിജ്ഞാനാരിൽ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു കാണുന്നത്. എന്നാൽ ഇതിനേക്കാൾ ശ്രദ്ധിയുക്തനോടൊക്കെക്കുറേയും, പ്രത്യക്ഷസാക്ഷ്യം വഹിച്ചുവരുന്നതുമായ മനോരമിപ്രായം ഇതിനുപരി പ്രസ്താവിക്കാം.

നവ്യാരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളിൽ ഒന്നായ അമ്പലപ്പുഴയിനും മൂന്നാമത് ജീക്കുളത്തും, മലയാളക്കായിലുള്ള സുപ്രസിദ്ധാചാര്യങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതായ ഒന്നാണ് ‘ത. ശീതാസ്വാമി’ ഈ കേന്ദ്രത്തിൽ പുരാതനകാവ്യമുഖകൊല്ലത്തോടും ദേശമാസം ഒന്നാംതിയതിമുതൽ പത്താംതിയതിവരെ കൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു വിശേഷാൽ അടിമന്തിരമാണ് തകഴിയിൽ ‘പടയന്ത്രി’ അഥവാ ഭയന്നി. പ്രസ്തുത അടിമന്തിരത്തിന്റെ പ്രധാനചടങ്ങുകളായി ഓരോദിവസം രാത്രിയിലും; പാദശി, കാക്കൻ, ചേപ്പൻ, പറയൻ, കാട്ടൻ, ശീതകൻ എന്നിങ്ങനെ ഓരോ കഥാപാത്രങ്ങൾ അവരവർക്കനുരൂപമായ ഭാഷാഭാഷാവിധാനങ്ങളോടുകൂടി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യാറുണ്ട്. ഈ പ്രവേശത്തിന് ‘പുറപ്പാട്ട്’ എന്നാണ് സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇതിൽ ശീതകൻ പുറപ്പാടിന് “യോ, യോ, യോ, യോ, യോ, യോ” എന്നിങ്ങനെ ഓടിക്കു പന്ത്രണ്ടുമാത്രമുള്ള ഒരു ‘ചായ’ത്തരി, പാടി കൊണ്ടാണ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്യു

* 1116 മിനത്തിലെ നവജീവൻ അച്ഛനാകിപ്പു
പറയുന്നതുമു ലക്കം നോക്കുക.

ഇന്ത്യാട്ടാണിതെന്നും, അല്ലാ ഇതിന്റെ ക
ത്തായ്; തകഴിയിലെ മൺമറഞ്ഞ മഹാന്നാരി
ലൊരാളാണെന്നും ഇന്നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ വി
വാദമില്ലാതില്ല. ഏതായാലും തകഴിയിലെ
കലാശാലികാരായ തുളുൽക്കാരിൽ ചിലർക്കുമാത്രം
അറിയാവുന്നതും, ദക്ഷിണാഗരകമന്ത അസ്സ
മാക്കി രചിച്ചതുമായ (ദക്ഷിണാഗര മോവൻ
തുളുൽ) * തെന്തറിപ്പതിനാറിൽ ഈ ലേഖ
കർതാവെന്ന പ്രസാധനം ചെയ്തിരുന്നു. കൂടാതെ
മുദ്രണം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ചില തുളുൽപ്പാട്ടുകളു
ടെ സരസഭാഗങ്ങൾ ഇന്നാട്ടുകാരായ വടയാ
വുസന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇനിയും അവശേഷി
ച്ചു കണ്ടു. അതിനാൽ പ്യാകരണപഠനത്തി
നായി തകഴിയിൽ “നന്തികരണ്യമാം മന്ദിരേ
വംഴുന്ന മന്ദാരാഭാലം ബാലരവിയുടെ” ശി
ഷ്യസമാനം വഹിച്ചിരുന്ന നമ്പ്യാക്കു് തകഴി
യോട്ടു് വിശിഷ്ട തകഴിശാസ്ത്രാക്ഷേത്രത്തോടു്
പ്രബുദ്ധരിവയം സിദ്ധിച്ചു്രിക്കണമല്ലോ?
ഈ സ്ഥിതിക്കു് സരികരിക്കേണ്ടതായ നമ്പ്യാ
ക്കു് തുളുൽപ്പാട്ടുകളുടെ ശാസ്ത്രീതി (വൃത്ത)ക്കു
വേണ്ടി കണ്ണശ്ശന്റെ നീണ്ട വൃത്തത്തെ യതിക്കു
ണക്കൊപ്പിച്ചു മുറിച്ചു കുറുക്കുന്നതിനും മറ്റും
കേൾക്കേണ്ട അവശ്യമാണമില്ലല്ലോ? മേൽ
ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും തുളുൽപ്പാട്ടുകളു
ടെ പരിഷ്ക്കരത്തായ്—രണ്ടാംപതിപ്പിന്റെ
പ്രസാധകൻ—നമ്പ്യാരെന്നല്ലാതെ തുളുൽപ്പാ
ട്ടുകളുടെ പ്രഥമ ഉപജ്ഞാതായ് ഇദ്ദേഹമല്ലെ
ന്നും; പ്രത്യേക തകഴിയിലെ മൺമറഞ്ഞ മഹാ
ന്നാരിൽ ആരോ ഓരോയിരിക്കുമെന്നും വ്യക്ത
മാകുന്നു. തകഴിപ്പുഴയനിയെക്കുറിച്ചു എഴുതി
വരുന്ന അടുത്ത ലേഖനത്തിൽ ഇതു് ഒന്നുകൂടി
വിശദമാക്കാം.

മസ്തിരിനിവാരണഗുളിക.

മസ്കരി എന്ന തേക്കര തോറത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുവാൻ പഠിച്ച് ഒരു സിദ്ധശാസ്ത്രം പഠിച്ച് തുടങ്ങുമ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചാൽ പല മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ചിത്തം പരിമുഖം. ഒരു ശാസ്ത്ര ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. സാധാരണ ഒരു തോറി പ-ര-ന ഗുണകവര ഉപയോഗിച്ചാൽ മതി.

12 ഗുളികകറക്കു 2 രൂപ 8 അ.

24 ഗുതിക്കിരക്കു 4 രൂപ 8 അ.

കെ. ജെ. വർഗീസുവൈദ്യൻ,
A. O. ഇമ്പൂർ & P. O. കുന്നിയങ്ങാട്.

ജഗന്നാഥപണ്ഡിതരുടെ

പ്രേമഗീതികൾ.

(ഭാമിനീവിലാസത്തിൽ നിന്ന്)

ഡി. ശ്രീമാൻ നമ്പൂതിരി, മൂവാറ്റുപുഴ.

1. കാമുകൻ വിലാസലാലയായ നായികയോടു പറയുന്നു:—

ഭാമല, ശരൽക്കുളപ്പിശഭവ്യോമം പെറ്റ സോമവിംബത്തെപ്പോലെ മാനുഷം നിൻ പ-
ത്രത്തിൽ.

രാറ്റുവിൽ കരാളമാം കോപത്തിൽ നിഴലുക-
ളാപതിച്ചിട്ടുമെന്നു യേശുപ്പിടാനില്ല.

വസ്ത്രവും ചൊല്ലാം—സാധാരണനാം വിധു-
വിന്റെ

ഗാത്രമുറക്കുണ്ടിട്ടുന കളങ്കം നിനക്കില്ല.
അവനിവാമുലാഗ്രമാന്നിടും പാണ്ഡുരവ-
മണവും പേരിക്കു ദോഷമേകിയിട്ടില്ല.

നിത്യവും വാചാതീതമാമൊരു തേജസ്സിന്റെ
മുഗ്ധശ്ലോകർ തവ വടനത്തിനു ചുറ്റും
പുളർചെങ്ങുന്നതായ് കണ്ടിട്ടുണ്ടു ഞാനതി-
ലവിഞ്ഞുമേലും കുറഞ്ഞിരുളിലാമളജിക്കുന്നു.

2. കാമുകൻ പ്രിയയെ അടുത്തിരുത്തി പറയുന്നു:—

നിൽ മനോഹരമായ തരവിൽ മൃദുരചത്തെ-
യൊന്നനുസ്മരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നെനാകിലോ
അരുമോതിടും പ്രിയേ, താമരപ്പൂവായ് തീർത്ത
ചാരവരം മാലയും പരപരപ്പിന്നു നിധാനമായ്
താമരവളയത്തിൽ പാരുഷ്യം ചിന്തിക്കുവാ-
ന്നാകയില്ലൊരുവനും—മറ്റു പാഷാടോപമാം
പല്ലവങ്ങളിൽ ചേർന്നു കടുപ്പമിനിക്കിന്നെ-
ച്ചൊല്ലുവാനുണ്ടോ?—നിന്റെ വിഗ്രഹം നവ-
നീതം.

3. പ്രിയയെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു്
ഏകാന്തത പുൽകുന്ന കാമുകൻ:—

അങ്കണത്തിങ്കൽ തോഴിമാരുമൊത്തൊരുമിച്ചു

പന്തടിച്ചുപരക്കുകാലത്തിൽ മനോജ്ഞനീ
മുത്തുകൾ പോവല്ലാലുമുൻ പൊങ്ങിട്ടുന
സുഗ്രമജ്ജനിതാതിസേവദമൊട്ടുകൾ ചാത്തി
ഡോളപോലൊട്ടിട്ടുന കണ്ണു ഭൂഷണങ്ങളാൽ
കോമളഭാവം രിയാദിക്കും ഗണ്ഡത്തോടു
ചുതപാദപത്തിന്റെ തറയിൽ കരുവിന്ദ-
ഭക്തകസുമാലാദി ചിക്ഷരോജ്ജ്വലയായി
വർത്തിക്കു ചിരോദഭദ്രശ്ചമൻ രാമരാട്ടീപു-
ഷ്പത്തിലാനന്ദം വാരി പിതീടുന്നു ചേർത്തും.

4. പ്രിയപ്പെട്ടവയ്ക്കുത്താൽ അഭിമാനിതനായ
നായകൻ നായികയോടു് കേന്തിയിൽ പറയുന്നു:—

മൃഗമടവിതരൂപഭൂഷിതായാത്
മതിമുഖി, സുസ്സാധകന്ദായാത് നീ
മണിയെ പ്രാസാദമുഗ്രഹത്തി-
ലണയുക പെരുമുന്മയനനിനേരം
തവ മുഖപാത്ര വിനിർദ്ദോഷ്യത്-
സുവിശദ ചന്ദ്രികാലരമുലം
കുടുംബമുന്മയമാൻ്റെട്ടെ.
പ്രമുദിതനാരുളിത്തിട്ടെട്ടെ
ദിശകൾതൽ വക്ത്രങ്ങൾ മോദപൂര-
വികസിത കാന്തികളായിട്ടെട്ടെ.

5. നവോഽശയായ നായികയുടെ മേശില
ത്തെ നായകൻ സാമോദം അനുസ്മരിക്കുന്നു:—
കാത്തിട്ടുണ്ടു അനാപ്തെപ്പുഴും ഭംഗിയിൽ
പോക്കുവെയ്ലാൻ നിഷ്കടവേദിയിൽ
കുന്ദസുനന്ദർ കേന്തൊരു മാലിക
തൂനിയുണ്ടാക്കുമസ്സുകമാരിയെ
പിന്നിൽനിന്നു മറഞ്ഞുനാൻ കൺപൊത്തി-
യുമനൽകിപ്പുന്നന്നിടും പളയിൽ
ബന്ധുപശ്ചാത്തീക്ഷിക്കുമെന്നും

മൃഗസന്ധ്യയ്ക്ക് ദൈവികവക്താവായ്
അകലതപം കലനധോവക്താവായ്
വാണിടുന്നൊരാ മോഹനരംഗകം
വിസ്മരിക്കാനസാധ്യമെന്നിരിക്കെ-
ങ്ങത്രമാത്രം പണിപ്പെടുന്നാകിലും.

ചേലൊത്ത ഹാസം കലൻ വദനവും
നീമത്തിൽ മന്ദമുഖത്തെവഞ്ഞാടുന്ന
ചാരു മഹോൽപലസംഹൃഷ്ടപ്പൂവും
ദർശിക്കുമ്പോൾ വിമുഗ്ധധീയായ് തീൻ
ഷ്ടപദം രണ്ടിലും കൈതുകും വായ്ക്കയാൽ
ഏതുപൂ പാണാഭ്യമോമനിക്കേണ്ടതെ-
ന്നേതുമറിയാതെ സംഭ്രമാന്മത്തനായ്
അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടു മാഹന്തപായുന്നു
സംഗീതധാരയുതിയ്ക്കുകൊണ്ടങ്ങിനെ.

6. സരസ്സിൽ കുളിക്കുന്ന മനോഹരിയെക്ക
ണ്ടു് അരാധകൻ പറയുന്നു:—
തിന്മേൽനിൽക്കുമിരിക്കുമിനിയെഴുതി

വിനോദമാസിക

“ചിത്രഭാനു”

വിളഞ്ഞ നേരമ്പോക്കിൽപൊതിഞ്ഞ കാതുമ്പോക്കു്!!

വിനോദവിശദിയാണു്! വിജ്ഞാനധയറിയാണു്!!

ചിരിച്ചു തലകുലക്കാം! ചിന്തിച്ചു മതിമയങ്ങാം!

വരിസംഖ്യ:—അഞ്ചവിൽ 2-ാം തപാൽപ്പടി 3-ാം ഇൻഡ്യയ്ക്കുപുറമേ 4-ാം രൂപാ മുതൽ.

ഏജൻറന്മാർക്കു പ്രത്യേകവ്യവസ്ഥകൾ!

N. B. വി. പി. ഏർപ്പാടു് ഇല്ലാ.

മാനന്ദൻ, ചിത്രഭാനു, ഹരിപ്പാടു്, തിരുവിതാംകൂർ.

വാക്കുവിൻ!

വായിപ്പിൻ!

തിരുവല്ലാ മഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ സ്ഥലപുരാനം അസ്സഭമാക്കി

സ്വന്തമായി മെച്ചിട്ടുള്ള

ശ്രീവല്ലഭചരിതം

ലഘുകാവ്യം.

വിഖരൂപാ ഒന്നാമതും.

ഗ്രന്ഥകാരൻ, വിദ്വാൻ, വി. കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരി, M. R. A. S.

തുകവശ്ശേരി, തിരുവല്ലാ A.O. & P.O.

സ മ മ ന ട .

(ഏകാങ്കനാടകം)

വിദ്യുഷി ഫോ. തങ്കമ്മമംഗിക്ക് (സൗസ്വതി)

രംഗം ൧

(ബാലിസ്റ്റർ രോഗത്തിന്റെ ബെഡ്ഡ്. മനോഹരമായി, ചരിച്ചുകുത്തിയിൽ അലങ്കരിച്ച ഡ്രാമിംഗ് റൂം. മൂന്നുപേർ കസേരകളിൽ ഇരുന്ന് സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നു.)

മോദേസ്സ്—നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം നന്നായെന്നു പക്ഷെ അവളുടെ കോഴ്സു പൂർത്തിയാക്കി വിവാഹബന്ധത്തിലേപ്പെടുത്താൻ താനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഒരു വർഷം കൂടി കഴിയട്ടെ.

നരേന്ദ്രനാഥ്—പെൺകുട്ടികളെ ഇത്രയധികം പഠിപ്പിക്കുന്നതു്കൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനമാണു് വിശ്വസം? എത്രയെത്ര വർഷം അവളാ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നോ അത്രയും നന്നു്.

മ. ദ—നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം മനോഹരമാകുന്നു. പക്ഷെ അപ്പോഴൊക്കെ എനിക്ക് പല സന്തോഷമില്ല. അവളെ കറഞ്ഞു എന്തു ചെയ്യാമെന്നു കിട്ടുകയും പഠിപ്പിക്കണമെന്നു് അങ്ങങ്ങളുടെ അനുമതി.

മുഖ്യവർ—അതിനാൽ ഇതവളുടെ ബി. എ ഫൈനൽ ഇൻ അല്ലേ? എക്സാമിനേഷൻ കഴിഞ്ഞാലുടൻ വിവാഹം നടത്തണം. പിന്നെ വേണമെങ്കിൽ പ്രൈവറ്റായി എം. എ. യും പോകാംല്ലോ.

മ. ദ—ഏതായാലും ഉടൻതന്നെ അവളെ സമ്മതിച്ചാൽ പോരല്ലോ. ലീഡയും അവളുടെ അമ്മയു കൂടി ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ലേ കാര്യം നടക്കൂ.

നരേ—ലീഡ കട്ടിയണു്. പോലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ കാളത്തു ദിവ്യത്വിനികൾ അത്ര ചെട്ടെനങ്ങു് വിവാഹബന്ധത്തിലേപ്പെടുവാൻ സമ്മതിക്കുകയും വേണ്ടില്ല. അവളുടെ അമ്മ നിങ്ങൾ പറയുന്നതനുസരിക്കാൻ തയ്യാറായിരിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ

പറയുന്നതു് ഉടനെ വിവാഹനിശ്ചയം നടത്തുന്നതു് നന്നെന്നാണു്.

മ. ദ—താങ്കൾ ഇത്ര തീവ്രത കാട്ടുന്നതിന്റെ മഹത്വം എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

നരേ—മഹത്വം മറ്റൊന്നല്ല. മി. ഓമോദേസ്സ് ഒരന്തരപ്രാപ്തയായ ഒരു ജാതാവിനെ ലഭിക്കാൻ പല മാതാപിതാക്കളും വാഞ്ഛിക്കുന്നു. ഒരു സമ്പന്നകുടുംബത്തിലെ ഏകാകാശി; സുന്ദരൻ; ബിരുദധാരി. അതാൾക്കു ലീഡയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ കൊള്ളാമെന്നൊരാൾക്കുമുള്ളതായി ഒരുദിവസം പുറത്തു പറഞ്ഞു; അതുകൊണ്ടാണു് ഈ ആശ്ചര്യവര്യമായി അങ്ങൾ വന്നതു്.

മ. ദ—അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ നാളെ അന്നു തൊട്ടു കടക്കാം. അയാളെ അറക്കുന്ന കാരണമെന്തു്.

നരേ—അതുകൊണ്ടാ. മി. ഓമോദേസ്സിന്റെ ബെഡ്ഡിൽ നാളെ വൈകുന്നേരം അങ്ങൾ അങ്ങയെ കാത്തിരിക്കും.

(എല്ലാവരും യാത്രപറഞ്ഞു പിരിയുന്നു.)

2

(പാർക്കിലെ മരങ്ങൾക്കിടയിൽ. സന്ധ്യ സമയം. നാലാളുകൾ പ്രവേശിച്ചു് ഒരു ബഞ്ചിൽ ഇരിക്കുന്നു.)

രാൾ—മി. ഓമോദേസ്, ഇന്നെന്നാണു് മുഖം വാടിപ്പിടിക്കുന്നതു്? നിങ്ങൾക്കു് അനന്തിക്കോള സമയമല്ലേയിതു്.

ഓമോ—പുറത്തുനിന്നു മി. നരേന്ദ്ര. എന്റെ പകിട തിരിഞ്ഞൊന്നിയിടെ വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

നരേ—അതെന്തു്?

രാമ്യ—അതോ? കതിപ്പേന്തയത്തിൽ തുടർച്ചയായി ഇഴയുടെ മി. ദാമോദരൻ പരാജയമാണ്. ഒരു വലിയ കടക്കാരുടെ കൂടിയാ യിത്തീന്നിരിക്കുന്നു ഇഴയുടെ.

നരേ—ദാമോദരൻ കടമോ? രണ്ടു മൂന്നു വാക്കുകൾ നിറച്ചു പണമുണ്ടെന്നല്ലോ കേൾവി.

ദാമോ—അതെല്ലാം അച്ഛന്റെ സ്വന്തസമ്പാദ്യമല്ല. അച്ഛൻ നിശ്ചയിച്ച യുദ്ധതയെക്കാൾ വിവാഹം ചെയ്തില്ലെന്നു ശരിക്കു യാൽ അദ്ദേഹം സ്വന്തമല്ലാം എന്റെ അമ്മയുടെ പേരിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ടു. വീട്ടിൽ കമ്മറിയോടുകൂടെയെന്നാണ് ഉത്തരവും.

ഭദ്രൻ—എന്തിനാഥേ അങ്ങനെയൊക്കെ പറയുന്നത്. ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്മാരല്ലേ. കേട്ടേ മി. നരേന്ദ്ര, ഖേദവത്തിനു ചില രഹസ്യവേളകളെല്ലാമുണ്ടെന്നും ഒരു പേശ്യത്തിൽ ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചിരിക്കുന്നതും മറ്റും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു അച്ഛൻ അങ്ങനെ ചെയ്തത്.

നരേ—ഇതു വാസ്തവമോ? അപ്പോൾ നാം ആ രഹസ്യത്തിനെ വെളിപ്പെടുത്തണമല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. സാധുമാനപ്പൻ നമ്മുടെ മിത്രത്തിൽപ്പെട്ട് തന്റെ ഏകപുത്രിയെ ഇങ്ങനെയൊക്കെ നൽകാമെന്നു സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

രാമ്യ—അതേ, ദുഃഖിതത്തിൽ ഇതൊരു ചതിവണ്ണം.

ദാമോ—(ഏകദേശമായി) നിങ്ങളുടെ സംസാരം കേട്ടാൽ വലിയ മര്യാദക്കാരനെന്നു തോന്നും. നിങ്ങൾ പകലെല്ലാം മര്യാദവേഷം കെട്ടിയും രാത്രിയിൽ പക്കളുണ്ടാകുമായും ജീവിക്കുന്നവരാണെന്നുള്ള കാര്യം എനിക്കറിവില്ലെന്നോ? എനിക്കു എങ്ങനെ തെളിവും ലഭിയെ വിവാഹം ചെയ്യണം. എനിക്കു പണത്തിനത്യാവശ്യമാണ്. ഒരു മാസത്തിനകം പിഴവാരം നടത്തിത്തന്നാൽ അയാളിനും രൂപവീതം നിങ്ങൾക്കു തരാം. (എന്തോ ഒന്നക്കേട്ടേട്ട് എല്ലാവരും പരിഭ്രമിച്ചു നോക്കുകയും നോക്കുന്നു. സമീപം ഒരു ബഞ്ചിൽ രോൾ കിടന്നുറങ്ങുന്നത് അല്പസമയം കണ്ടുനോക്കുന്നത്. രാമ്യചീരൻ സമീപം

വെണ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരും അടുത്തുചെല്ലുന്നു.)

ദാമോ—(പരിഭ്രമത്തോടെ)—ഇയാൾ വാസ്തവത്തിൽ ഉറക്കമാണോ?

(രാമ്യചീരൻ അയാളെ തട്ടിഉണർത്തുന്നു. കുറുത്ത സൂട്ടു ധരിച്ച ഒരു യുവാവ് പരിഭ്രമിച്ചു ചാടി ഏഴുനോൽക്കുന്നു. തലയ്ക്കുലിരുന്ന് ഒരു പുസ്തകം തറയിൽ വീഴുന്നത് കുനിഞ്ഞെടുത്തു കൊണ്ടു്)

“നിങ്ങൾക്കെന്തുവേണം? ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നവനെ ശല്യം ചെയ്യുന്നതെന്തിനു?”

ദാമോ—ഉറങ്ങാനുള്ള സ്ഥലമില്ലാത്തതോ? ഒരു കള്ളനെപ്പോലെ പതുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു?

(നരേന്ദ്രൻ അയാളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ട്) അല്ല ഇതാ? നമ്മുടെ ഡാക്ടർ സാഹിബ് ഓപ്പോ? മി. ദാമോദർ, നിങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തെ അറിയില്ലേ. പ്രസിദ്ധ ഡാക്ടർ ഖാൻ സാഹിബിനെ?

(ആ പേരു കേട്ടപ്പോൾ ദാമോദരൻ ഒന്നു വല്ലാതായി ഏകദേശം ചെയ്യുന്നു)

ഡാ—നിങ്ങൾ ഇവിടെ എപ്പോൾ വന്നു? ഞാൻ ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നുറങ്ങിപ്പോയി. (സിഗ്നറുകേസെടുത്തു് എല്ലാവരും രോമാ സിഗ്നറു നൽകുന്നു.)

നരേ—ഞങ്ങൾ വെറുതെ നടക്കാനിറങ്ങിയതാണ്. ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ രോൾ കിടന്നുറങ്ങുന്നതു കണ്ടു. പാക്കറ്റിൽ പേനയുണ്ടു് പേഴ്സുണ്ടു്. വല്ല ചോക്കറടിക്കാറും വന്നെങ്കിലോ എന്നു ശങ്കിച്ചാണു വിളിച്ചുണർത്തിയതു്.

ഡാ—ഏതാനും മണിക്കൂറു നന്നായി. നേരം ഇരുട്ടിയതു ഞാൻറിയെത്തേയില്ല. അസമതമായി. ഞാൻ പോകട്ടെ—(പോകുന്നു)

ദാമോ—അയാൾ വല്ലതും കേട്ടിരിക്കുമോ?

നരേ—തോർ, ഒരിക്കലുമില്ല നല്ല ഉറക്കമാകുന്നു.

ദാമോ—എന്നാൽ എല്ലാം പറഞ്ഞതുപോലെ നമുക്കിപ്പോൾ പിരിയാം. (എല്ലാവരും പോകുന്നു)

3

(ചിന്താമഗ്നനായി ലീല തന്റെ മുറിയിൽ ഉപാഹ്വതന. അവളുടെ കയ്യിൽ ഒരു കത്തുണ്ടു്.

അവർ രണ്ടാമതും അതിലേക്കു കണ്ണാടിക്കു
ന്നു. കോപതപാദികൾ അവളുടെ മുമ്പുള്ള
പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്താ ദൃഢ
നിശ്ചയം ചെയ്യാമെന്നോ അതവർ നേരേ
പിതാവിന്റെ മുറിയിലേക്കു വാങ്ങുന്നു. പീല
യുടെ പാദശബ്ദം കേട്ട് ബാരിസ്റ്റർ ലാപ്
സ്കൽത്ത് നിന്നും കണ്ണടയ്ക്കു് തിരിഞ്ഞു
നോക്കുന്നു)

പീല—അച്ഛാ.

ര. ദ—എന്താ മകളേ.

പീല—എന്റിക്കപ്പം സംസാരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ര. ദ—എന്താണു്? ഇവിടെയിരിക്കൂ.

പീല—എന്റെ വിവാഹം അച്ഛൻ നിശ്ചയി
ച്ചുകഴിഞ്ഞു ഇല്ലേ? അതിൽനിന്നും വിരമി
ക്കാൻ സാധിക്കില്ലേ?

ര. ദ—ഇല്ല മകളേ, ഇനി അതിനു നിവൃത്തി
യില്ല. രമേശത്തു് വാക്കിനു വിവയില്ലാ
ത്തവനെന്തു് ലോകർ അധികക്ഷപിക്കാ.
നീ എന്താണിങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നത്. ദാ
മോദറിനെപ്പോലുള്ള ഒരു ഭർത്താവിനെ ലഭി
ക്കുക നിന്റെ മഹാഭാഗ്യമാണു മകളേ.

പീല—ഉവ്വു്, മഹാഭാഗ്യം തന്നെ. കോടീശ്വ
രനായ രമേശത്തിനു് ഒരു ചുരുക്കുകിടക്ക
രെ മാത്രമേ മരുമകനായി ലഭിക്കു് ഒരു
പേശ്ശാലവയടന്നി!

ര. ദ—(കുപിതനായി) പീലേ സൂക്ഷിച്ചു സം
സാരിക്കൂ അതിവാത്സല്യം നിന്നെ വാങ്ങി
ളാക്കിക്കളഞ്ഞു.

പീല—(കുറഞ്ഞു് മേശപ്പുറത്തുനിന്നു
ത്തൊട്ടി) അച്ഛൻ ഇതൊന്നു വായിച്ചു നോ
ക്കണം.

(ഭത്ത് വായിക്കുന്നു. അല്പനേരം അലോചി
ച്ചിരുന്നിട്ടു് ചെട്ടെന്തു്)

ര. ദ—അറിവില്ലാത്ത എന്റെ കുട്ടി! ആദാ
നിന്നെ ചതിക്കാൻ മനുഷ്യൻ ചെയ്തു വിദ്യ
യാണിതു്. ഇല്ലെങ്കിൽ അയാൾ കത്തിൽ
തന്റെ പേർ കുറിക്കാൻ മടിക്കുന്നതെന്തി
നു്.

പീല—അച്ഛൻ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും ശ
രി. ഈ വിവാഹം ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.
ഇതു് ശുപേത്രമുപസാധി ആയിരിക്കില്ല.

ര. ദ—(അസുഖത്തോടെ) എന്തു് നീയാണോ

വിധിക്കേണ്ടതു്? ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചുപോ
യി. ഇനി അതിനു മാറമില്ല. നീ എ
ന്റെ മകളാണു്, എന്നെ അനുസരിക്കാൻ
കടപ്പെട്ടവർ.

പീല—അച്ഛാ (വിത്ത് അയുന്നു.)

ര. ദ—(കേളുടെ ശിരസ്സിൽ തലോടിക്കൊണ്ടു്)
പീലേ എന്താണിതു്? കൊച്ചു കുട്ടിയെപ്പോ
ലെ കരമ്പിൽ തുടങ്ങിയോ? ആശ്വസിപ്പൂ!

പീല—(പിഞ്ചി വിഞ്ചി) അച്ഛാ! അവിടുത്തെ
പ്രിയപ്പെട്ട മകളെ നശിപ്പിക്കരുതെ.

ര. ദ—അങ്കുളെ ഞാൻ ദാമോദറിനെപ്പറ്റി ക
ണ്ടുകൂടി തീർക്കട്ടെ. ഈ കത്തിൽ പറഞ്ഞി
രിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും സംഗതി വാസ്തവ
മാണെങ്കിൽ ഈ വിവാഹം വേണ്ടെന്നുപ
യ്യം. നീ ശാന്തയായ്ക.

(കണ്ണുകൾ തുടച്ചുകൊണ്ടു് പീല പോകുന്നു. ദ
ത്തു് അവളെത്തന്നെ നോക്കിയിരുന്നു ചിന്തി
ക്കുന്നു. “ഇവർ ഇപ്പോഴും അയ്യോക്കു സ്നേഹി
ക്കുന്നോ? ഇല്ല, അതു് പാടില്ല. ഒരിക്കലും പാ
ടില്ല”)

4

(അതേപാക്കു്. ദാമോദറും കൂട്ടുകാരും ഒരു
ബഞ്ചിവിടന്നു് എന്തോ ഗ്രന്ഥോപനയെ
യ്യുന്നു രാത്രി ഒൻപതുമണി സമയം)

ദാമോ—അയാൾ ഇത്ര ചെട്ടെന്തു് കാലുമാ
റാൻ കാണുമെന്നാണു്?

നമോ—നീങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് എന്തെങ്കിലും
അറിഞ്ഞിരിക്കാം.

ദാമോ—(കോപത്തോടെ) നീങ്ങളല്ലേ പറ
ഞ്ഞതു് ഒന്നും അറിയാൻ ഇടകൊടുക്കാതെ
കുറും നടത്താമെന്നു്.

രമു—നാം ഹെക്ടറിനുകൊണ്ടു് പ്രശോഭന
മില്ല മേയിൽപ്പേണ്ട കാര്യം ആവോ
ചിടാം.

ദാമോ—ഇവിടെ അങ്ങിണു് ലഹളയും തീവ്ര
യ്യും ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ
ഇതു് നമുക്കു പററിയ രാവസമാണു്. നാ
ളെ ലീലയുടെ കാളുജ്ഡേയാണു്. രാ
ത്രിയിലെ ധ്രുവമായ്ക്കു് അവർക്കും പാർട്ടു
ണ്ടെന്നു മേട്ട. കുറെ ഇളളിയേ മടങ്ങു. അ
പ്പോൾ അവളെ തപ്പാം.

നരേ—അച്ഛനും മകളുംകൂടെയായിരിക്കുമല്ലോ വരുന്നത്.

മേലു—അതിനെന്ത്? ഡ്രൈവർ എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനാണ്. അയാളെ ഞാൻ പറഞ്ഞു ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളാം. അച്ഛനെ തുടയ്ക്കണം, മകളെ കൊണ്ടു കടക്കണം.

ദാമോ—എന്നാൽ അങ്ങനെതന്നെ. നാലു യോജിക്കുകയുണ്ടാകുമ്പോൾ എപ്പോഴും ചെയ്തുകൊള്ളണം.

(എല്ലാവരും പിരിയുന്നു.)

രംഗം ൨.

(ഡാക്ടർ പാന്റെ ഡിസ്റ്റൻസറി; ഒരു കട്ടിയിൽ വീല ഡോഡഫീനയായി കിടക്കുന്നു. ഡാക്ടറുടെ സഹോദരിയും വീലയുടെ സഹപാഠിനിയുമായ സുലേഖ അടുത്തിരുന്ന് ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. വീല മെല്ലെ കണ്ണുതുറന്നിട്ട് പരിഭ്രമത്തോടെ ചുറ്റും നോക്കുന്നു.)

വീല—ഞാനെവിടെയാണ്? എന്റെ അച്ഛനെവിടെ? അയ്യോ! എന്റെ അച്ഛനെ അടുപ്പുവാൻ കൊന്നു കളഞ്ഞതാ—അച്ഛാ—എന്റെ അച്ഛാ—(വിങ്ങിവിങ്ങി കരയുന്നു.)

സുലേ—വീലേ! പരിഭ്രമിക്കാതിരിക്കൂ! നോക്കൂ ഇതു ഞാനാണ്, നിന്റെ സുലേഖ.

വീല—(കണ്ണുമിഴിച്ചു നോക്കുന്നു. ചെട്ടെന്ന് ചാടി എഴുന്നേറ്റു കട്ടിയിൽ ഇരുന്ന് സുലേഖയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു കരയുന്നു.)

സുലേ—അശ്വസിപ്പിക്കൂ വീലേ! (കണ്ണുകൾ നിറയുന്നു)

വീല—ഞാനെങ്ങനെ ഇവിടെ വന്നു?

സുലേ—ഇന്നലെ നിങ്ങളുടെ പുറകേയല്ലേ ഞാനും ജ്യേഷ്ഠനും കാളേജിൽനിന്നും തിരിച്ചിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠൻ വേരത്തെ എന്തോ അറിവു ലഭിച്ചിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം പോലീസിനും അറിവുകൊടുത്തിരുന്നു. പക്ഷേ ഞങ്ങൾ അഞ്ചുമിനിറ്റുകൾ താമസിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ പൊടിപോലും കാണില്ലായിരുന്നു.

വീല—അതായിരുന്നു അദ്ദേഹം? അച്ഛനെവിടെ?

സുലേ—അച്ഛൻ ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. അവന്റെ പ്രമാണി നിന്റെ ഭാവിവരനായ കുതിച്ചുയരുന്നവീഡർ ദാമോദരാണ്.

(വീല ചെറുപ്പോടെ മുഖം തിരിക്കുന്നു. ഡാക്ടർ പാൻ മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. വീല ഉണർന്നിരിക്കുന്നതുകണ്ട് പ്രസന്നപിതനാകുന്നു. കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേട്ട് വീല അങ്ങോട്ടു നോക്കുന്നു. ഇരുവരുടേയും കണ്ണുകൾ തമ്മിലിടയുന്നു. ലജ്ജിയായി വീല മറുഭാഗത്തേക്കു നോക്കുന്നു. ഡാക്ടർ സമീപം ചെന്നു അവളെ പരിശോധിക്കുന്നു. എന്തോ ശ്രദ്ധാർഹം കൊണ്ടുവരുന്നെന്ന ഭാവത്തിൽ സുലേഖ മറയുന്നു.)

വീലേ! (സ്നേഹപൂർവ്വം ഡാക്ടർ വിളിക്കുന്നു. വീല അദ്ദേഹത്തെ നോക്കുന്നു. കണ്ണുകൾ നിറയുന്നു.)

ഡാ—എല്ലാം ഈശ്വരാനിശ്ചയമാണ്. പക്ഷേ ഇതുവേഗം ഈ നിധി എന്റെ സ്വധീനത്തിലാകുമെന്ന് ഞാനെടുക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. ഞാൻ ഭാഗ്യവാനാണ്.

വീല—അച്ഛനെങ്ങനെയാകുന്നു?

ഡാ—സുഖമുണ്ട്. മകളെ കാണാൻ വലിയ തിടുക്കമായിരിക്കുകയാണ്.

(എന്തോ അനക്കം കേട്ട് ഡാക്ടറും വീലയും രിപ്പിഞ്ഞുനോക്കുന്നു. മേൽത്തട്ടിൽ സുലേഖയുടെ സഹായത്തോടെ ചെല്ലെ നടന്ന് മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

എന്റെ അച്ഛാ! (വീല ഗർഭഭയത്തോടെ വിളിക്കുന്നു. ദയയ്ക്കു് അവളുടെ സമീപമിരിക്കുന്നു. മകളെ തഴുകിക്കൊണ്ടു് വാത്സല്യപൂർവ്വം വിളിക്കുന്നു. മകളേ വീലേ!)

ര. ദ—എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടികളേ! ഈശ്വരന്റെ വീല കാത്തു് ഞാനുളളതല്ലെടുന്നു. നിങ്ങളുടെ പിതാവു് എന്റെ ആത്മാവ് സ്നേഹിതനായിരുന്നു. ഒരു കുടുംബക്കാരെപ്പോലെയാണ് ഞങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം ഞാൻ നിങ്ങളുമായി അല്പം അകന്നു. കാരണം—ഞാനെന്നതിനതു പറയണം? നിങ്ങൾക്കൊല്ലാമറിയാമല്ലോ. വീല—എന്റെ

ശാന്തിനികേതം.

(കിരവല്ല, ഏൻ. കേശവപിള്ള)

വൃക്കമെൻജീവിതം കൺകാണെന്തയും
ശുദ്ധാശിത്തിത്ത കാലത്ര-ൻവേൻ.
നാറുക്കുനാളെൻമെയ്കനക്കെ, സ്തിരകളിൽ
മേൽക്കുമെൻ ചെഞ്ചെരത്തുള്ളിത്തുമ്പവ,
ശുദ്ധവും സ്തിശുദ്ധമാം ക്ഷേപേയങ്ങൾ-
മെത്ര ഭൂമിച്ചുമെട്ടു നടന്നുതാൻ!
അന്നത്തിൽ സത്തയുറിയുറിക്കുടി-
മെന്തെന്നെവെറും പിണമാക്കി പിശാമു നീ!

ഓരോദിനത്തിലുമോരോപദത്തിലും-
നേരമുളളിലേക്കേറിയെന്നോത്തുതാൻ
എന്നാൽപ്രതിപദം താഴേക്കുതാഴേക്കു-
തന്നെപതിച്ചുപോയ് താൻതമെൻജീവിതം.

ഇങ്ങനെയിങ്ങിൻചെളിച്ചം മന്ദാപഹം
മേടിയമത്രതാൻ നടന്നതിങ്ങാളവും,
പാടവംപാമായ്കെ. ഒഴിതാങ്ങൻ ചന്ദ-
കൂടിനതോ മെന്തുമന്ദമിസ്രയിൽ!

കരതമെൻമഴികളിൽ മുറുത്തു-
കാന്തിയുളളിക്കറഞ്ഞുമറഞ്ഞുപോയ്
നിഷ്ഠലം താനിതാ ജീവിതത്തിന്നു മൽ
തപ്പിപ്പിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കയാണിപ്പൊഴും
എന്നെ തോർത്തുതീക്കുറ്റകാളുകുതാണുതാ-
നെന്നിനോവേദനക്കൊളളും കൂട്ടിനാൽ
മംഗളംതിങ്ങാശ്ശാന്തിനിദേതത്തി-
മെന്തെന്നെത്താൻ താൻ മെന്തുമെന്തിനാ?

എകപുത്രി—ഒരു മുസൽമാനെ സ്നേഹിക്ക
ന്നത് ഞാനിപ്പൊഴെല്ലാ. പക്ഷേ ഈശ്വര
നിശ്ചയം മറിച്ചായിരുന്നു! ഒരു ഗുണ്ടാ അ
യ ഹിന്ദുവിനെക്കാൾ സഹൃദയനായ, ഈ
ശ്വരവിശ്വാസിയായ മുസൽമാനാണ് എ
ന്റെ മരുമകനാകാൻ യോഗ്യനെന്നു് ഞാ
നിപ്പോൾ പൂർണ്ണയും വിശ്വസിക്കുന്നു.
ഹിന്ദുമുസ്ലീംമൈത്രി— അതേ— എന്റെ
ജീവിതശേഷം ഞാനതിനുവേണ്ടി വിനി
യോഗിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എ

ന്റെയും മീനയുടേയും പ്രാണൻ രക്ഷിച്ചതി
നു് തൽക്കാലം ഡാക്ടർക്ക് ഈ സമ്മാന
മിരിക്കട്ടെ! (മകളുടെ കൈപിടിച്ച് ഡാ
ക്ടർ ലാന്റെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു. മീന
അനന്ദാശ്രു പൊഴിക്കുന്നു.)

(കർട്ടൻ.)

(പകർപ്പവകാശം സ്വായത്തം.)

ഒന്നാല ചോദ്യത്തിന് ഇവിടെ അവകാശമുണ്ട്. അതിനു സമാധാനം പറയാം. ഒരേ തത്വത്തെ അസ്പഷ്ടമാക്കി എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഹൃദയോദ്ധേജകങ്ങളായി തീരുന്നത് പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിഫലങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഗതിവൈചിത്ര്യം കൊണ്ടാണ്. ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്പഷ്ടമായി വീക്ഷിക്കുന്നതിന് കഴിവുള്ള അന്യോന്യ സാമൂഹ്യങ്ങളെ ക്രമയുക്ത അന്തരമായ സാമൂഹ്യമായി കരുതാം. തത്വപരകെണ്ട് 'കരുണ'യും 'മറിയ'വും ഏതാണ്ട് യോജിക്കുന്നുണ്ടെന്നുവേണമെങ്കിൽ പറയാമെങ്കിലും, രണ്ടിനും അന്തരമായ സാമൂഹ്യം അഭേദമായില്ലെന്ന് പറയാതെ കഴികയില്ല. ശ്രീ മേശ്വരദേവന്റെ ഉപദേശം ശ്രവിച്ച മാത്രയിൽ തന്നെ മറിയത്തിന്റെ ഹൃദയം പാവനാധിതകൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസമായി പീടുന്നു. ഭക്തിവിശ്വാസം അകന്നു സുവർണ്ണഭീഷണർ മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ അവർക്ക് വഴികാണിച്ചുകൊടുത്തു. മഹാത്മാവായ ശ്രീ മേശ്വരദേവനെ നേരിട്ടു കണ്ട് ഉപദേശം വാങ്ങുവാൻ അവർ ഏറ്റവും ഉത്സുകരായിത്തീർന്നു. ആവിധം ആ ലോകരക്ഷകനിൽനിന്നും ഉപദേശം വാങ്ങി ഭക്തിശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായി ലോകപുരിയായി സ്വീകരിച്ചു. ഇതാണ് മറിയത്തിന്റെ സ്ഥിതി. ഈ വഴിതെരഞ്ഞെടുത്ത സാമൂഹ്യത്തെ ഒന്നുകൊണ്ടും സാമൂഹ്യപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവർ മാതൃപത്നനും ഒരു ഭർത്താവും ഭാഗ്യമെന്ന ആശിഷ്യം. ലളിതകോമളമായ ഉപഗൃഹ്വണ കണ്ടുപിടാൻ അവർക്ക് ഒരു ഭ്രമം ഉണ്ടായ. ഭ്രമം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ദൈവം കടുത്ത കാരുണ്യം. സുവിനയ്ക്കിന് ഇന്ദ്രലോചനയിൽ തോന്നിത്തുപോലെ യോ അഥവാ ലളിതമായ ശുദ്ധിതയ്ക്ക് രാമലക്ഷ്മണന്മാരിൽ തോന്നിത്തുപോലെ ഉള്ള കടുത്തകാലഭ്രമമാണ് അത്. ഒരിക്കലും അതിനെ അനുഭവമായി ഗണിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. യഥാർത്ഥമായ അനുഭവം ഒരിക്കലും നീചപ്രവൃത്തിക്ക് തുനിവുകയില്ല. വസവത്തയുടെ അജ്ഞാതസരണം ഉപഗൃഹ്വണ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന പോയ നോഴി തിരിച്ചുവന്ന വിവരം പറഞ്ഞു. ഒരിക്കലും, അന്തരമായ ഒരു കരുണയെ അവർ ഉടനെ സർക്കരി

ക്കുവാനുണ്ടെന്നു. ഇതുകൊണ്ട് അവരുടെ രാഗം യഥാർത്ഥമല്ലെന്ന് സ്പഷ്ടം. പിന്നീട് അവർ ഒരു കൊലനടത്തുന്നു. കൊലക്കാരന്റെ ശിക്ഷയായി കരമാണാലികൾ കണ്ടിച്ച് അവരെ ചുറ്റുകാട്ടിൽ തള്ളുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ ഉപഗൃഹ്വൻ അവരുടെ അടുത്തു ചെല്ലുന്നു. മരണാനുചിതമായി തീവ്രവേഗം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നിനും ശക്തമല്ലാതെ കിടക്കുന്ന വാസവത്തയ്ക്ക് നമ്മുടെ ബുദ്ധസന്യാസി തത്വം ഉപദേശിക്കുന്നു. അത് എത്രമാത്രം അപമുഖ്യതയായി കയറിയോ അത്യാവ?

'അമ്മയ്ക്ക് പ്രസവവേദന മകൾക്കു പിണയാതെ' എന്നാ തരക്കോടുണ്ടോ? തനിക്ക് പ്രതിപത്തിതെ നിയ വാസവത്തയെ അവരുടെ ജീവിതദശയിൽ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിന് ബുദ്ധസന്യാസിക്ക് പ്രാബല്യമില്ലാതെപോയി. അദ്ദേഹം ഭക്തവം ബുദ്ധശിഷ്യനായ ഒരു സന്യാസിയെന്നല്ലാതെ ലോകാക്ഷകനായ മേശ്വരദേവനെപ്പോലെയുള്ള മഹത്വമോ, മാഹാത്മ്യമോ ഉള്ള ഒരു വനാശിരസില്ല. അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ക്രിസ്തുവിന് സദാർത്ഥം അകന്നതല്ല. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ രണ്ടു കഥയ്ക്കും തമ്മിൽ അന്തരമായ യാതൊരു സാമൂഹ്യവുമില്ല എന്നുള്ളത് സ്പഷ്ടം. ഈ ഭാഗം ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശം, നമുക്കു മുന്നോട്ടുപോകാം.

കഥാഖ്യാനത്തിന് ഏതാണ്ടു സാമൂഹ്യയുണ്ടെങ്കിലും പ്രതിപാദനരീതി, അഭർത്ഥകാരണം, വർണ്ണനഗതി, അവകാശമിത്യങ്ങൾ (മി: ചക്രപാണി അവകാശമിത്യങ്ങൾ എന്നു സന്ധി: പ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്ന ശരിയല്ല) എന്നിവ ചിലവല്ലാം രണ്ടിനും സാരമായ വ്യതിയാനം കാണാനുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തമാണ് മി: ചക്രപാണിയുടെ അനന്തരാഭിപ്രായം. കഷ്ടം! ഇത് അർക്കാണ് അറിയാൻ പാടില്ലാത്തത്. ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലെയല്ല മറ്റൊരു മനുഷ്യനെന്നും, ഭാരം വിഷയത്തെ അസ്പഷ്ടമാക്കിയുള്ളവയാണെന്നും രണ്ടുപേരുടെ കൃതികൾ മേപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ ഇരിക്കുകയുള്ളവെന്നും സർവ്വവിദഗ്ദ്ധരുടെ അഭിപ്രായം എടുത്തു പറയണമെന്നും വേല

കുറഞ്ഞായിരുന്നു. അതു പോകട്ടെ നമുക്ക് അടുത്തുപോം എന്നാണെന്ന് നോക്കാം.

കരുണാസപ്രധാനമായ 'കരുണ' സൂത്രം നെല്ലാലെ സ്വന്തം പ്രഭാപുരിതവും സാധാരണക്കാർക്ക് എടുപ്പും അടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതും അടുത്താൽ കുന്ന എടുപ്പും കടന്നു പോകുവാൻ കഴിയില്ലാത്തതുമായ ധീരപ്രഭുവു സുന്ദരവുമാണത്രെ. കരുണയിലെ രസം കരുണമാണെങ്കിൽ അതിനു മേൽപറഞ്ഞ വിധത്തിലുള്ള പ്രശസ്തയുണ്ടെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും അപ്രശസ്ത രസവിച്ഛിത്തിക്ക് നിദാനമായി തീരുന്നതാണ്. ശരകമാണല്ലോ കരുണാസത്തിന്റെ സ്ഥിതിഭാവം.

അതു വായനയോടുകൂടിത്തന്നെ ഹൃദയത്തിൽ ഉദ്ബലമാകേണ്ട ഒരു ഭാവവിശേഷമാണ്. കാവ്യത്തിലെ കാവ്യരചനയും വായിച്ച് വളരെ ക്ലേശിച്ച് ചിന്തയുണ്ടെങ്കിൽ അതായത് മനസ്സിലാക്കി ഉണർത്തിക്കൊണ്ടുവരേണ്ട ഒരു ഭാവമല്ല. പ്രശസ്ത ചിന്തയുണ്ടെങ്കിൽ അത് അതായത് അതായത് ചിലപ്പോൾ പണ്ഡിതന്മാരുടേപ്പോലും ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഗുണമാകുന്നു. അതു കരുണാസപ്രധാനമായ കൃതികളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന പക്ഷം നിശ്ചയമായും സെവിച്ഛിത്തി സംഭവിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് മഹാകവികൾ കരുണാസപ്രധാനമായ കൃതികളിൽ ഒരിക്കലും പ്രശസ്ത പ്രയോഗിക്കാറില്ല കരുണാസത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നത് പ്രസാദാത്മകമായ മാധുര്യമാണ്. അതോടുകൂടി മഹാകവികളുടെ കൃതികളിൽ ഗാഭീര്യവും കലർന്നു കാണാം. അവകാശികമതവും ഇതുതന്നെയാണ്.

“ശ്രംഗാരേ വിപ്രലംഭോ
കരുണേവ പ്രകട്യാതം
മാധുര്യമാർദ്ദതാം യാതി
യതസ്തത്രാധികം മനഃ.”

എന്ന ധ്വനികാലചമ്പനം നോക്കുക. ഇതുകൊണ്ട് പ്രശസ്ത കരുണാസത്തിന് അതുകൊണ്ടും അനുയോജ്യമല്ലെന്നും കരുണാസപ്രധാനമായ കൃതി പ്രശസ്തമായാൽ അതു അസുന്ദരമായതേ ഇരിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

എന്നാൽ കരുണയുടെ സ്ഥിതി അവിധത്തിലല്ല. സാധാരണക്കാർപോലും അതു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് കരുണ, മി. ചക്രപാണി പറയുന്നപോലെ പ്രശസ്തസുന്ദരമല്ലെന്ന് തീർത്തുപറയാം. പ്രസാദാത്മകമായ മാധുര്യമാണ് അതിലെ പ്രധാന ഗുണം. അതോടൊന്നിച്ച് ഗാഭീര്യവും കാണാം. നിമ്നവും അഗാധവുമായ മധുരമയത്തിന്റെ അടിത്തട്ട് ഒന്നോട്ടെത്തിന്ന് കാണാൻ കഴിയുന്നതുപോലെ ഗാഭീര്യമെങ്കിലും പ്രസാദാത്മകമായ മാധുര്യംകലർന്ന കൃതികൾ പരസഹായംകൂടാതെ സഹൃദയഹൃദയത്തെ ആവർജ്ജിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഇതുകൊണ്ട് കരുണ പ്രശസ്തസുന്ദരമല്ലെന്നും അതിൽ സമുല്പാദനം വേറെന്നാണെന്നും വ്യക്തമായല്ലോ. ഇനി 'മറിയ'ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖകന്റെ അഭിപ്രായം തോർക്കുമെന്നോ എന്ന് പരിശോധിക്കാം.

'മഗ്ദലനമറിയം' വാർതികൾപോലെ അസ്പഷ്ടചമ്പനംയോഗ്യവും, അക്കം വായിച്ചു വിടത്തക്കവിധം ലളിതമാമനവും അനുപോലും. ധീരവിധമൊഴിവാക്കും പുറപ്പെട്ടുവിക്കുവാൻ തോന്നിയ ലേഖകന്റെ കാവ്യാസാസ്വാദനമർത്ഥമായ ധീര്യത്തെ ഏതുരൂപത്തിലാണ് പ്രശംസിക്കേണ്ടതെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അതിന്റെ കരുണ സുന്ദരവും വളരുന്നതുമായ 'മറിയം' ചന്ദ്രസുന്ദരവുമായി മി. ചക്രപാണി സങ്കല്പിച്ചതിന്റെ ഫലസംഗമമാണ്. അതിന്റെ കാവ്യത്തിൽനിന്നും ഒട്ടുവളരെ അശയങ്ങൾ വളരുന്നതോ 'മഗ്ദലനമറിയം'ത്തിൽ കലർന്നുണ്ടെന്നാകുന്നു. ലജ്ജയില്ലാതെ ചേർന്നു ഇങ്ങനെ ഇല്ലാത്ത വാൽ തോന്നിയതു അതുതന്നെ. ഇനി മേൽ വിവരിക്കുവാൻപോകുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ഈ അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഉദാഹരണമായും തീരുന്നതിനാൽ തല്ലാലം ഒന്നും പറയുന്നില്ല.

“അനുചരകൃപാപരിധിയിലൊഴിഞ്ഞുവെക്കുക-
ജിനദേവൻ ചന്ദ്രശ്ശിഖാരിയെന്നാളിൽ”
എന്ന കരുണയിലേയും,
“വാർതികൾത്താലുമെടുത്ത വസന്തം-
വേതോചെണ്ണാലൊന്നുപൂശിക്കൊണ്ട്.”

എന്ന മഗ്ദലനമറിയത്തിലേയും, തുടക്കത്തിലുള്ള ഈ രണ്ടുവരികൾ ചുട്ടുത്തു് അപയുടെ താരതമ്യത്തെ വിശദീകരിക്കുവാനാണു് മി. ചക്രപാണിയുടെ അടുത്ത സമാരംഭം. ഈ താരതമ്യവിശദീകരണം എത്രമാത്രം സമർത്ഥമായിട്ടുണ്ടെന്നു് പരിശോധിക്കാം.

അശോൻ 'അനുപമകൃപാനിധി' എന്ന പദത്തിൽ എന്തൊക്കെയൊ ഉള്ളടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് ലേഖകൻ പറയുന്നു. അതു് ഏതാണ്ടിപ്പകാരമാണു്. 'അശോൻ തന്റെ കാവ്യപ്രതിപാദനത്തിൽ രഹസ്യമായും, പരസ്യമായും വിശദീകരിക്കുവാൻ യത്നിക്കുന്ന കരുണയുടെ 'സാമഗ്രമായഭാവം ഏറ്റവും സംഗ്രഹിതമായ രൂപത്തിൽ അദ്വൈത അനുപമകൃപാനിധിയെന്ന പദത്തിൽ ഭംഗിയായി നിമന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അനന്തരഭാഗങ്ങൾ മുഴുവനും അതിന്റെ ഒരു വ്യക്തമായ പ്രദർശനമായും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെട്ടു്. തന്നെയുമല്ല കരുണ കൈരളീഭംഗസാഗാരത്തിലെ അനുപമമായ ഒരു നിധിയാണെന്നും കരുണാസന്തതിന്റെ ഭക്തസമരണികളുടെ സുവിശദമായ വിവരണംകൊണ്ടു് കൃപയുടെ ഇരിപ്പി്-മാണെന്നും വ്യംഗ്യമായി കാണുന്നതുമൂലം അനുപമകൃപാനിധിയെന്നുള്ള 'കരുണ'യുടെ ആരംഭം 'മഗ്ദലനമറിയ'ത്തിലെ 'ചാർതിങ്കൾത്താല'ത്തേക്കാൾ ഏറ്റവും ഉചിതവും സുദോഷമായിട്ടുണ്ടു്.' ഈ അഭിപ്രായം ഒട്ടുമിക്കാലും ആർക്കണിയമല്ല. 'അനുപമകൃപാനിധി'യെന്ന പദം പ്രസ്തുതകാവ്യത്തിലെ രസം കരുണമാണെന്നുള്ളതിനെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതല്ലാതെ മി: ചക്രപാണി പറയുംപോലെ പലതും വ്യഞ്ജിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് വിചാരിക്കുവാൻ തക്ക കാരണമൊന്നും കാണുന്നില്ല. 'കരുണ'യിലെ മേലുലരിച്ചുവരികൾ, വ്യംഗ്യമന്ത്യാദയനേസരിച്ചു് ബുദ്ധനെ സൂത്രനായി സങ്കല്പിക്കുവാൻ സഹോദരന്മാർക്കു് കഴിയുമെന്നേ കാണിക്കുന്നുള്ളു. എന്നാൽ സാധാരണ സൂത്രൻ ചൊരിയുന്നത് ഉണ്ണരുളികളാണു്. ബുദ്ധസൂത്രനാകട്ടെ ധർമ്മശ്ലീകൾ ചൊരിയുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു് മേൽപറഞ്ഞ വ്യംഗ്യവ്യതിരേകത്തെ അശ്രുതീരിക്ഷണവെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. അനുപമകൃപാനിധി, അഖിലബാസവൻ എന്നീ രണ്ടുപദങ്ങൾ ബുദ്ധസൂത്ര

ന്റെ പ്രശാന്തതയെയും വെളിവാക്കുന്നു. ഇതിൽ കൂടുതലായി അതുമിതുമാക്കെ അതിനകത്തുണ്ടെന്നു്, മി: ചക്രപാണിക്കു തോന്നുന്നത് അശാനിമുള്ള പക്ഷപാതബുദ്ധികൊണ്ടായിരിക്കാം. ഇതു് 'മഗ്ദലനമറിയ'ത്തിലെ ചാർതിങ്കൾത്താലത്തേക്കാൾ ഭൗമീകൃതവും ഭംഗിയും ഉള്ളതാണുപോലും. ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നു് എത്രമാത്രം വിലയുണ്ടെന്നു നിണ്ണയിക്കുന്നതിന്നു്, ആ ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു് അതിന്റെ രാസികൃഷ്ടി വിശദീകരിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

"ചാർതിങ്കൾത്താലമെടുത്തവസന്താ-
 ദേഷതാ ചെൺമാടൊന്നുപുരിയൊരു
 ശ്രീലതലേലമില്ലയെന്നു തുറന്നു-
 മലയാമിന്നിനെയിൽ പട്ടണം." ഇതു് 'മഗ്ദലനമറിയ'ത്തിലെ തുടക്കത്തിലുള്ള നാലുവരികളാണു്. ഇവയുടെ വാചാത്മ്യം സുസ്സുടമാകയാൽ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ചാർതിങ്കൾത്താലം, വസന്താവു്, ഏതാ ചെൺമാടു്, നെയിൽ പട്ടണം, ഗാലവമില്ല എന്നീ പദങ്ങൾ വ്യംഗ്യപ്രധാനങ്ങളാകുന്നു. വസന്താവെന്ന പദം ഉത്തമമായ ഒരു നായികയെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു. ആ നായിക കൈയിൽ എടുത്ത സുവണ്ണപാത്രത്തെയാണു് ചാർതിങ്കൾത്താലം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ഉത്തമമായ ഒരു നായിക കൈയിൽ എടുത്തിരിക്കുന്ന സുവണ്ണപാത്രത്തിൽനിന്നു് അസാധാരണമായ സുഗന്ധദ്രവ്യം നെയിൽ പട്ടണത്തിൽ പൊഴിക്കുവാൻ (ഒരു മഹാപുരുഷനിൽ എന്നു വ്യംഗ്യം) അതു് ഐശ്വര്യപരിപൂർണ്ണമായ ഗിലേഖപ്പില്ലയ്ക്കു് (തന്നിവാസി കൾക്കു് എന്നു വ്യംഗ്യം) ഒരു മുത്തുമാലയായിത്തീരുന്നു. ആ നായിക മറയമാണെന്നു് സങ്കല്പിക്കാം. അതുപോലെ അപർവ്വതമായ സുവണ്ണപാത്രത്തിൽനിന്നു് അസാധാരണമായ സുഗന്ധദ്രവ്യം എടുത്ത ശ്രീമതുകൂടവനെ പൂജിച്ചതായും തന്നിമത്തം ഗാലവചാലികളാസക്തം ആ മഹാത്മാവിൽ ഭക്തിയുളളവരായിത്തീർന്നതായും, അനന്തരഭാഗംകൊണ്ടു് വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്. ഈവിധം സന്ദർഭാനുഗതമായ വ്യംഗ്യഭംഗി തികഞ്ഞ ഉല്പുതവരികൾ അനുചിതങ്ങളും അസന്ദർഭങ്ങളും ആയി ലേഖകന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടുപോയതു് കഷ്ടം

തന്നെ. എന്നാൽ ഇവിടെ ലേഖകൻ പറി
 തിട്ടുള്ള ഒരു വർത്തനം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാതെ
 തരമില്ല. 'ഏതോ ഒരു ഷൺയാദോണം പൂശിക്ക
 യാൽ' എന്ന ഭഗവതിയുള്ള ഏതോ എന്ന പദം
 സന്ദേഹാത്മത്തിലുള്ളതാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരി
 ച്ച് വളർത്താളിനെ അല്പമൊന്നു കളിയാക്ക
 ന്നുണ്ട്. മഹാകവികളുടെ കൃതികൾ വായിച്ചു
 അതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്ക
 വാൻ കഴിയില്ലാത്ത മി. ചക്രപാണി ഇന്റർ
 ക്കിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള സഹസന്താനം ഒരു
 വെഡ്ജിംഗ് നോട്ട് കൊള്ളാം 'ഏതോ' എന്ന
 പദം അനർത്ഥവശിതം എന്ന അർത്ഥത്തിലാ
 ണ് ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതാ
 യ്ക്ക് വെൺപാറ്റ് ഇന്നത്തെത്തിലാണെന്ന് വ
 ണ്ണിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം, മഹത്വ
 മേറിയതാണെന്നാണ് ആ പദം വെളിവാക്കു
 ന്നത്. ഇത്രയുംകൊണ്ട് കരുണയിലെ തുടക്ക
 ത്തേക്കൾ മതംഭവനമറിയത്തിലെ പ്രാരംഭത്തി
 ന് രണ്ടുകൊണ്ടും യാതൊരു കുറവുമില്ലെന്നുള്ള
 ത്ത് സ്തംഭം. ഇനി ലേഖകന്റെ അടുത്ത ഗതി
 എന്നതാണെന്നു നോക്കാം.

മഞ്ജു വേശ്വരകുളുടേയും സുധാചണ്ഡനന്മാരാണ്
 അടുത്തതായി ലേഖകനെ അകർഷിച്ചുവരുന്ന
 ത്ത്. മഞ്ജു കവികളും അതിരായോക്കിയിൽ മധി
 മനോപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സുന്ദരമാണെന്ന് ലേ
 ങ്കൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ
 തികച്ചും സുന്ദരമായത് എത്രകൊണ്ടാണെന്ന്
 ലേഖകൻ തെളിയിക്കുന്നില്ല. മഞ്ജു പണ്ണനയി
 ലും ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരു ആശയം
 ആണ്. അതിന് അടികൊടുക്കുന്ന രാമായണ
 ത്തിന്റെ അവർദ്ധനവകാലത്തോളം പഴക്കമു
 ണ്ട്. അവിഷയത്തിൽ മഞ്ജു കവികളും യാ
 തൊരു പ്രശംസയേയും അർഹിക്കുന്നില്ല. ചി
 ന്ന സന്ദർഭത്തിലൊണ്ടുള്ള ചുരുക്കഭാഗികൊ
 ണ്ടാണെങ്കിൽ കരുണയിലെ ചുരുക്കഭാഗികൾ അല്പം
 ജ്ഞാതവ്യവധി ആണെന്നു പറയാവൂ. ചെന്ന
 നോളെ മറ്റൊരു കാളികാളും നാട്യസ്തയുമ്പ
 യുമാ എന്നതിൽനിന്നും ഉദ്ഭവകന ചുരുക്ക
 സുന്ദരിയായ വാസവദത്ത, ഏതു കരിമരണ
 യാലും അവർ ധനംകൊണ്ട് ഉച്ചനില പ്രാപി
 ച്ചവനാണെങ്കിൽ അവനെ ഉമ്മവയ്ക്കുന്നു എന്നു
 ഉള്ളതാണ്. എന്നാൽ വാസവദത്തയുടെ പരി

തസ്ഥിതി വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഇത് അഭാഗി
 യുള്ളതാണെന്നും പറയുവാനില്ല. പരമാർത്ഥ
 ത്തിൽ വാസവദത്ത ദാസി പട്ടത്തിലും തുടലാം
 നിത്യയുതാണല്ലോ. ശാല പെണ്ണിമിത്രം
 ട്റേക്കറി കരുന്ത മറിയത്തിന്റെ കേളീസുധ
 മാകട്ടെ രസികന്മാരായ പ്രഭുക്കന്മാരുമായ
 അഭിഷിഷ്ണുള്ളൂ എന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്.
 കേളീസുധം ശാലക്കാലപെണ്ണിമിതിലെ ചന്ദ്ര
 ചന്ദ്രവെന്ദ്രശാലാണെങ്കിൽ അവിടെ കരുവിവര
 നമ്പരം അത്താക്കാർതന്നെ ആയിരിക്കണം.
 ഇതിൽനിന്ന് 'മറിയം' ദാസിയാണെങ്കിലും
 ഒരു ഉത്തമദാസിയാളുടെ നില അപരമാണോ
 വിചിന്തനം എന്ന് ഉപദിക്കാം. മുതൽക്കൽ
 പ്രസ്തുത വണ്ണനകൾ രണ്ടും ഇതേദാസിയെ
 ചുറ്റുമ്പ്രദേശംസാർവ്വദേശങ്ങളാണെന്ന് പറയുവാ
 നില്ല. ഇത് ഭാഗം ഇങ്ങനെ നിലകൊള്ളും.

അടുത്തതായി ഉപഗ്രഹാർത്ഥം ശ്രീയശു
 ഭവൻറയും മഹിമാനവണ്ണനത്താഴ്ത്തി മഞ്ജു
 കവികളും മഞ്ജുപേരും അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കു
 ന്നത് എടുത്തുകാണിച്ച് മഞ്ജു കേളീ കവികളു
 ടേയും അന്തരപോലെ ഉജ്ജ്വല ഭൂതങ്ങളായി
 ട്ടുണ്ടെന്ന് മി. മ: ചക്രപാണി അഭിപ്രായപ്പെട്ടി
 റിക്കുന്നു. ഇവിടെയും എങ്ങനെയാണെന്നും
 എത്രകൊണ്ടാണെന്നും ഉള്ള വിശദീകരണം
 ലേഖകൻ വിട്ടുകളയുന്നത് വെളിപ്പെടുത്തും.
 വ്യഥാ ഭാഗിപ്രായം പറയുവാൻ അർത്ഥം പ്രയാസ
 മില്ല എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അഭിപ്രായ
 ങ്കൾക്ക് സാഹചര്യലോകം യാതൊരു വിധയും
 കല്പിക്കയില്ലെന്ന് മി. ചക്രപാണി കാണിക്കു
 ന്നുണ്ട്. കഥാസാരകന്മാരെ അവതരിപ്പിച്ചി
 റിക്കുന്ന മഞ്ജു പണ്ണനകളും ഹൃദയാവർജ്ജകരല്ലാ
 യിട്ടുണ്ട്. ഒന്നിനേക്കാൾ മറ്റൊന്ന് മെച്ചമാ
 നെന്ന് പറയുവാനില്ല. മഞ്ജുനും ഗുണവും,
 ഭോഷവും പറയുവാൻ കാണാം എന്നാൽ
 മി. ചക്രപാണി അതൊന്നും തെളിയിക്കാതിരി
 ക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് തല്ലാലും അതിനെക്കുറി
 ച്ചൊന്നും പറയുന്നില്ല. അശാലൻ വണ്ണനെ
 യെക്കാൾ വളർത്താളിന്റെ വണ്ണന മോശമാ
 ണെന്ന് മി. ചക്രപാണി തെളിയിക്കുമ്പോൾ
 അതിനു സമാധാനം പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. നമു
 ക്ക് ചക്രപാണിയുടെ മുന്നോട്ടുള്ള യാത്രയെ
 തുടരാം.

‘മലബനമറിയ’ത്തിൽ മലയാളിഭാഗാർ ആയ മഹാകവി വള്ളത്തോൾനാരായണമനോൻ അവർകൾ ശ്രീ യേശുദേവനെ സാക്ഷാൽ ശ്രീ കൃഷ്ണനോടും ഹിമാലയസാനവിൽ വൻതപം ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്ന സാക്ഷാൽ പരമശിവനോടും സന്ദർഭാനുസരണം സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയത് “അഥോ” അനുചിത്രത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണമായി കൊട്ടിയോർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം പലപ്രാവശ്യം പല നിരൂപകന്മാരുടെയും പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ വിശിഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് മി. ചക്രപാണിക്കുറിപ്പിലായിരിക്കാം. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം യാതൊന്നും ചിത്രവുമില്ലെന്ന് തീർത്തുപറയാവുന്നതാണ്. ശ്രീ യേശുദേവൻ കൃസ്ത്യാനികളുടെ അരാധ്യപുരുഷനാണ്. അതുപോലെ ഹിന്ദുക്കളുടെ അരാധ്യപുരുഷന്മാരാകുന്നു ശ്രീകൃഷ്ണനും പരമശിവനും. ഏതൊരു കാലത്തും മഹത്വമുള്ളവർ മാത്രമേ ലോകത്തിന്റെ അരാധ്യപുരുഷന്മാരായിത്തീരുന്നുള്ളൂ. അതിലധികം കൃസ്തുവും, കൃഷ്ണനും, പരമശിവനും അരാധ്യപുരുഷന്മാർ തന്നെ. അത് അവരെ സന്ദർഭാനുസരണം സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയതിൽ എന്താണനുചിത്രം, കരുണയും മഗ്ദലനമറിയവും രണ്ടു സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്; മതഗ്രന്ഥങ്ങളല്ല. സന്ദർഭംകൊണ്ട് സാദൃശ്യമുള്ള രണ്ടു കഥാഭാഗങ്ങളെ തുലനം ചെയ്യുന്നതിൽ അതിന്റെ മുൻപും, പിൻപും ഉള്ള നിലകളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കേണ്ട അവശ്യം ഒരു സാഹിത്യകാരന്റേതല്ല. സാദൃശ്യം സഹൃദയഹൃദയോദ്യാദകമായിരിക്കണമെന്നേയുള്ളൂ. മുഖം താമരപോലെ മനോഹരമാണെന്ന് എല്ലാ കവികളും വർണ്ണിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ മി: ചക്രപാണി അതു ശരിയാണെന്ന് സമ്മതിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. താമര, ചെളിയിലാണുരുവിക്കുന്നത്. അതിന്റെ തണ്ടിൽ ഒട്ടുവളരെ മുളകളുണ്ട്. അതു വിടരുന്മാർ അതിൽ ഒട്ടുവളരെ ഇതുകളുള്ളതായിരിക്കണം. അതിനകത്തു് അല്ലിയും കേസരവും ഉണ്ട്. ഈ വിധത്തിലുള്ള താമരയാദാനോ സന്ദർഭമായ മുഖത്തെ ഉപമിക്കേണ്ടത്. ഇതുപോലെ മുഖം ചന്ദ്രനെപ്പോലെ അണഞ്ഞു പറഞ്ഞാൽ അതു സർവ്വബലമായിത്തീരും. മുഖത്തിനും ചന്ദ്രനോളത്തിനും തമ്മിൽ ഏതൊരു സാദൃശ്യമാ

ണോ ഉള്ളത്. മി. ചക്രപാണിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മഹാകവികൾ പ്രായോഗിച്ചിട്ടുള്ള അലങ്കാരങ്ങളിൽ അധികവും മാറ്റി മറിക്കേണ്ടിവരും. അതു സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് മി: ചക്രപാണിയുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തിന് സാഹിത്യദൃഷ്ട്യാ യാതൊരു വിധവും കല്പിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് പറയുവാനോ അമോള്യ പ്രസ്തുത ഉപമാനോപമേന്മാങ്ങൾക്ക് സഹൃദയഹൃദയോദ്യാദകത്വം ഇല്ലാത്തതെന്നു എങ്കിൽ മി: ചക്രപാണിയുടെ അഭിപ്രായം സാധുവായിത്തീരുകയില്ല. അത് അങ്ങനെ നിൽക്കട്ടെ. നമുക്ക് അടുത്തതായി മി: ചക്രപാണി എത്ര പറയുന്നു എന്നു നോക്കാം.

ലേഖകന്റെ അടുത്ത വിഷയനോക്കണം രണ്ടു കവികളുടേയും ധർമ്മോപദേശവ്യത്യാസം. മറിയം ഉപദേശം വാങ്ങുവാൻ ശ്രീ യേശുദേവന്റെ സമീപത്തിൽ ചെല്ലുന്നു. എന്നാൽ ഉപഗുപ്തർ ഉപദേശം നൽകുന്നതിന് വാസവദത്തയുടെ സമീപത്തിൽ ചെല്ലുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഉപഗുപ്തന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി ശ്രേഷ്ഠമാണെന്ന് കവി സാധിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് അശ്വാന്റെ മഹത്വം ചെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. രണ്ടു കഥയിലും സന്ദർഭാനുസാരമായ കവികൾ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള നല്ലതെ അതും പ്രത്യേകപ്രശംസയെ അർഹിക്കുന്നില്ല. വള്ളത്തോളിന്റെ ധർമ്മോപദേശത്തോടൊത്ത അശ്വാന്റെ ധർമ്മോപദേശം മെച്ചമായിട്ടുള്ളത് രണ്ടിലേയും ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് ലേഖകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയാണെന്നുള്ളത് വിശദീകരിച്ചിട്ടില്ല. ചെറുതെ മനോഹരമായിരിക്കുന്നു, ഉദ്ദേഹമുദ്ദേഹമായിരിക്കുന്നു, എത്ര ഹൃദയംഗമായിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും പറയുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരുവിശേഷവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. മി: ചക്രപാണി പ്രസ്തുത ഭാഗം വിശദീകരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ സമാധാനം പറഞ്ഞുകൊള്ളാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നു; അതുവരെ കരുണയുടെ കാൽത്തളിരിൽ മഗ്ദലനമറിയം കവിതകളായില്ലെന്ന് ചക്രപാണി നല്ലപോലെ ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. സാക്ഷികളെക്കുറിച്ചോടുകൂടിയ പ്രായംനാപദങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് കൃസ്തുവിനെ ഭണ്ഡനമസ്സാരം ചെയ്യുന്ന മറിയത്തിനേയും, പിന്നീടുണ്ടായ അവി

ദുരന്ത അപസ്ഥാനത്തെയും വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന
 ഖട്ടങ്ങൾ മി: ചക്രപാണിക്ക് ശ്രോതാവസ്ഥയും
 ഉണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ അത് അതുതാവഹമാണ്.
 സന്ദർശിതം ആശയത്തിനും അനുസരണമാലി
 ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള മധുരചടങ്ങും അലങ്കാ
 ങ്ങളും അപസ്ഥാനത്തിലല്ലെന്ന് മി: ചക്രപാണി
 ക്കും ബോധപ്പെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും
 ഞ്ഞെറ കാലത്തെ സാഹിത്യീതിക്കും അതോട
 തരക്കൂട്ടം ഇല്ല. ഇന്നത്തെ വ്യക്തികൾസാഹി
 ത്യത്തക്കൾ എത്രയോ ചരിത്രവും ഹാസ്യ
 വഞ്ചനകളുമാണ്. അക്കാലം കടന്നുപോയി
 ഞ്ഞെറ കാലത്തെ സാഹിത്യീതിക്കും അതോട
 തരക്കൂട്ടം ഇല്ല. ഇന്നത്തെ വ്യക്തികൾസാഹി
 ത്യത്തക്കൾ എത്രയോ ചരിത്രവും ഹാസ്യ
 വഞ്ചനകളുമാണ്. അക്കാലം കടന്നുപോയി

“ക്രിസ്തുവാൻ കൃഷ്ണന്റെ ധർമ്മപദത്തെ
നിസ്തുലകോമളവേഷണമാനം” രൂപിച്ചതിനും
“വൃദ്ധാവനത്തിലെ മാൽപേടപരവേഷി-
ഷ്ണമാത്ത് നിന്നുമുളളതും” ഈ വിവരണം
പ്രായോപയോഗ്യമാകുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം
പ്രതിപാദിച്ചു. അതർത്ഥംപൂർണ്ണമായ കൃസ്തുവിന്റെ ധർമ്മ
ദർശനപ്രദമാണെന്നുള്ള സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയത്
കൃഷ്ണമായിപ്പോയി എന്നുള്ള വേദപ്രകാരം അഭി-
പ്രായവും പരിശുദ്ധകേടിലിൽ പരിഗണിക്ക-
വാനേ തരമുള്ളു. വെറും ഒരു വേഷണമാണെന്നോ
ഒല്ല ക്രിസ്തുവിന്റെ ധർമ്മപദത്തെക്കുറിച്ചെ
സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. വൃദ്ധാവന-
ത്തിൽപെട്ടുള്ള കൃഷ്ണന്റെ വേഷണമാനം ചാല-
പ്രപഞ്ചത്തെ ഏതുരൂപത്തിൽ അർത്ഥത്തിൽ

[illegible]

SREE RAMA VILASAM BANK
ALLEPPEY.

എല്ലാവിധ ബാക്കിപാടുകളും,
പ്രതിമാസച്ചിട്ടിയും നടത്തുന്നതാണ്.

Proprietor N. Rama Pai.

കവിതാമഞ്ജരി .

(രണ്ടാം ഭാഗം.)

വില രൂപാ ഒന്ന്.

ഗ്രന്ഥകർത്താ: പുലിയന്നൂർ എസ്സ്. രാമയ്യർ അവർകൾ,
(മീനച്ചൽത്താലൂക്കിനെ സ്पर्ശിക്കുന്നതായിത്തന്നെ ഏഴുകവിതയുണ്ടു്.)

മാർക്ട് ഏതു മാം വടക്കിൽ അവർകളുടെ, പ്രൈഡവും
വിമർശനപരമായ അവകാശിക പഠിക്കേണ്ടതുതന്നെ.

ധാരാവാഹിനിയായ വാക്യപ്രസംഗം, വിശിഷ്ടമായ രചന, ശോഹനമായ ഭാവന, നവനവോദ്യമങ്ങൾ, ഹൃദ്യമായ വൈഭവീതി, ആകർഷകങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങൾ. നിരൂപകശിഖാമണിനായ അചന്തരകൻ പറയുന്നതിൽ അല്പം ശ്രദ്ധിക്കുകതന്നെ. കാരാ അവസാങ്ങളിൽ പരിരംബിതികളുടെ സമ്മർദ്ദത്താൽ കവിഹൃദയത്തിലോളം തല്ലിയ വികാരവിചാരങ്ങളുടെ മൂർത്തരൂപങ്ങളാണു് 'കവിതാമഞ്ജരി' യുടെ ഈ ദ്വിതീയഭാഗത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന പതിനാറുപണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ. ഉജ്ജ്വലമായ ദേശഭിമാനം, അർദ്ധസംസ്കാരാന്തരേടുള്ള അഭിമാനഭക്തി, പ്രകൃതിവിഭവസദർശനമാത്രയിലുള്ള വാക്യ അർപ്പദം, അമേയമായ ഭൂതാനുകമ്പ, അചഞ്ചലമായ ഈശ്വരഭക്തി, മുതലായ കവിഹൃദയത്തെ ചവിട്ടിച്ചിട്ടുള്ള വികാരങ്ങളുടെ സന്ദർഭനന്ദനായുള്ള ചിത്രങ്ങളാണു് കാരാ കവിതയിലും അണിയാൻ നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. കവിയുടെ കവിത്വബുദ്ധി അത്യന്തം പ്രശംസനീയമെന്നും, കവിയുടെ ഭാവനയും ആഴിയിലെ തരംഗപരമ്പരപോലെ ഉത്തമമായിരിക്കുന്നു എന്നും പിന്നെയും പറയുന്നു.

ചന്ദ്രാപ്രസ്ഥിയിലെ സുന്ദരമായ അച്ചടി!

കമനീയമായ കവർ!

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഇതരകൃതികൾ.

1. ശ്രീവിഷ്ണു പദാദികേ ശാന്തവർണ്ണനാശ്വാതം (സവ്യാഖ്യാനം) 1 രൂ.	6. രേഖനമഞ്ജരി 1-ാം ഭാഗം 2 രൂ.
2. കവിതാമഞ്ജരി 1-ാം ഭാഗം 8 എ.	7. ദിഖിപൻ 8 എ.
3. രാജഭക്തി (കവിതാസമാഹാരം) 1 രൂ.	8. ശിവരാത്രിരൂപം (തുള്ളൽ) 6 എ.
4. അഞ്ചവി (കൃഷ്ണാവതരസംഗ്രഹം) 1 രൂ.	9. ബോധനമാലിക 1-ാം ഭാഗം 8 എ.
5. സുഖോചന (ഗദ്യകാവ്യം) 1 രൂ. 8 എ.	10. ഭക്തിദീപിക (ഒരു നിരൂപണം) 4 എ.

പുലിയന്നൂർ ബുക്ക് ഫോറസ്

A. O & P. O, ചാലു;
ബ്രാഞ്ച് തൊടുപുഴ.

മാനേജർ—ചന്ദ്രാപ്രസ്സ്,
ചാലു, തിരുവനന്തപുരം.

“ക്ഷേത്രജ്ഞൻ”

By

വില (കുറുപ്പ്.)

സംഗീതം സകലവിധത്തിലും പുരാതനമിട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തും, അതിന്റെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട വിഭാഗമെന്ന നിലയിൽ “പദങ്ങളും” പ്രശസ്തി സമാജ്ജിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്ക് പദങ്ങളുടെ രചയിതാക്കളെപ്പറ്റി അല്പം ചിലതിനെക്കുറിച്ചു ഉപകരപ്രദവും ഉപയോഗപ്രദവുമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാകുന്നിടമില്ല.

പദരചയിതാക്കളിൽ ഏറ്റവും മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്നത് ക്ഷേത്രജ്ഞനാണ്. “ക്ഷത്രിയപ്പദങ്ങൾ” എന്നറിയപ്പെടുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെയാണ് മാതൃകാപാത്രമായ പദങ്ങളായി സംഗീതലോകം ബഹുമാനിച്ചു പോരുന്നത്.

ക്ഷേത്രജ്ഞൻ ഏതു വാങ്മനസ്സാണോ ഭൂതനായതെന്നാക്കും നിശ്ചയിച്ചു. എങ്കിലും പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തഞ്ചാവൂർ രാജ്യത്തിൽ വിജയരാഘവപനായക്കിന്റെ ക്ഷോഭകൃത്യത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നതായി തെളിവുകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അഭിമാനകേന്ദ്രമായി നമുക്കു കരുതാം.

ജാതിയിൽ ഒരു വൈഷ്ണവബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ചിററൂർ ദേശത്തിലെ ചന്ദ്രനിൽ താമസിച്ചുള്ള “മൂവാപുരം”മാണ് ക്ഷേത്രജ്ഞന്റെ ജന്മദേശം ജനിച്ചുകൊണ്ടു കഴിയുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ ആ ബാലന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്കു മുമ്പേ, സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടാനും അവകാശമുള്ള മനുഷ്യക്കുളയും നിർഭാഗ്യം നിദ്രയും അപചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കനിവില്ലാത്ത മോശം കർമ്മവെച്ചിരുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളും ചേരനകളും നിശ്ശബ്ദം സ്നേഹിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായ ആ ശവിക്കപ്പെട്ട ശരശര

പം കഷ്ടപ്പാടിന്റെമാത്രം പര്യായമായി പുരോഗമിച്ചു, അവസാനം തേജോമയനായ ഒരു യോഗിവാലന്റെ ശിഷ്യവാത്സല്യത്തിൽകൂടി സമാധാനം നേടി. ക്ഷേത്രജ്ഞന്റെ ഇത്തരം ജീവിതത്തിന്റെ വിജ്ഞാന ചടങ്ങുകളായിരുന്നു അത്—

സംഗീത സാഹിത്യങ്ങളിൽ അനുഭവപ്പെട്ട അസാമാന്യമായ അഭിരുചി, ജീവിതത്തിന്റെ പ്രഥമാവസ്ഥയിൽത്തന്നെ ആ കലകളിൽ നല്ല പ്രാപ്തിയും അദ്ദേഹത്തിന് സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു. “മൂവാപുരം”ത്തിലെ പ്രത്യക്ഷാഭാവമായ ശ്രീകൃഷ്ണഗോപാസനയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉഷ്ണഭാവം അനുഗൃഹീതമായ കലാഭാവം “മൂവാപുരം” എന്ന മുദ്രയ്ക്ക് പ്രശോഭിതമായ അടനകം പദരചനകളെ ക്ഷേത്രജ്ഞന്റെ നേട്ടമായി സംഗീതലോകത്തിന് കാഴ്ചവെക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

നിഷ്ക്കളങ്കമായ ദൈവചിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം. അദ്ദേഹം മുതലായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളുടെ പിശുദ്ധതയും അദ്ദേഹം സന്ദർശനം കൊണ്ട് സമ്പാദിക്കുകയെന്ന ചെയ്യും വിജയരാഘവപനായക്കിന്റെ അർത്ഥപരമായ ഭരണം കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രാപിച്ചുവന്നിരുന്ന തഞ്ചാവൂരിലും ക്ഷേത്രജ്ഞൻ പോകാതിരുന്നില്ല. തഞ്ചാവൂരിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയസഭാരതയിൽ വെച്ചിട്ട്, സത്രാപി നേടാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കി, “പഞ്ചമത്തങ്ങൾ” എന്ന് പേരുള്ള അഞ്ചുപദങ്ങളെ മാജാചിനെപ്പറ്റി മുളള പ്രശംസകളാൽ നിറംപിടിപ്പിച്ചു, നായക്കിന് സംഗീതജ്ഞനാദ്ദേഹത്തിന് സന്ദർശനം കൊണ്ടു സാധിച്ചു. പക്ഷേ പതിവിന് വിപരീതമായി, ഈ പദങ്ങളിൽമാത്രം അദ്ദേഹം

രാജാവിന്റെ നാമധേയത്തെയാണ് മുദ്രയായി സ്വീകരിച്ചത്.

ക്ഷേത്രത്തെ മുൻഗാമികളാ പിൻഗാമികളോ ആരംഭിക്കുന്ന ഉണ്ടാവിരുന്നതായി അറിവില്ല. ആ വിശിഷ്ടജീവിതം ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ കൂടി പരമപദം പ്രാപിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വവിശ്വാസമായ കൃതികളെ പഠിക്കാനും സദസ്സിലുപതിപ്പിക്കാനും പ്രാദീപ്തം നേടിയ സഹിതജ്ഞന്മാർ കഴിയുകയുള്ളു.

നല്ലൊരുവനാണ്! അഞ്ഞൂറിൽപ്പരം പദങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാപാസനയിൽ പിന്നം പൊട്ടിവിടുന്നിട്ടുണ്ടെന്നുപോലും പറയപ്പെടുന്നത്. ശോഭിക്കുന്നതിലും രാജ സദസ്സിൽ പെട്ടെങ്കിലും അതിരായി അഞ്ഞൂറുപദങ്ങൾ നല്ലതു ഭവസത്തിനുള്ളിൽ രചിച്ചുവെന്ന് ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. പക്ഷേ, അധുനിക സംഗീതനവോദയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ പ്രകാശിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് അതിരോടുകൂടി മാത്രമാണ്. എന്നിരുന്നാലും ആ പദങ്ങളെല്ലാം എന്നെ ക്ഷേത്രത്താൽ തെളുകാലോപാസനയിലുപതിന്റെ മകുടാഭാരമനുഭവിക്കുകയായിട്ടുണ്ട് വിളങ്ങുന്നത്.

അനന്യസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യത്തിൽ നിന്നും കടന്നുവന്ന ആ കൃതികളിൽ നിഷ്പന്നമായ ശുശ്രൂഷയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കണം “ശ്രീപതി” എന്നും തുടങ്ങുന്ന പദങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമകൃതിയായി കരുതിപ്പോകുന്നത്.

‘കുശലകൃതി’ എന്ന ഏറ്റവും വലിയ യുദ്ധരീതിയിൽ കൂടി പ്രവഹിക്കുന്ന ആ പദങ്ങളിലെ ഭാവോപരിമിതിയും ആശയപരമായ വ്യക്തിഗതവൈശിഷ്ട്യവും നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു കാണാം. ആശയത്തിലോ അതിനനുരണമോ ലങ്കാരവിശദീകരണങ്ങളോ വേണ്ടി ആ കാവ്യം ഗീതകലിത്തിലിത്തിട്ടില്ല. പതിഞ്ഞതാകുമ്പോൾ ആശയവിശദീകരണത്തിനനുരണം അനുയോജ്യമായ രാഗങ്ങളും കൊണ്ടു് അപരമധുരമാണ്.

ഈ പദങ്ങളുടെ ചാനങ്ങളെ ഒരു കൂലംകഷമായി പരിശോധിച്ചാൽ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം, അവയിൽ ആശയങ്ങളുടെ ആവർത്തനം സർവ്വസാധാരണമായി കാണുന്നുണ്ടെന്നു്!!! പക്ഷേ പദങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതൊരു ചോദ്യവുമല്ല. എന്നു് തന്നെയല്ല, വിവിധരാഗഗാനങ്ങളുടെ ഹൃദയോപജ്വലകമായ രീതിയിലുള്ള സമ്മേളന വിശദീകരണം ഈ സൂത്രയെ പരിഹരിക്കാൻ തികച്ചും പര്യാപ്തമാണെന്നു്!

ശ്രീകൃഷ്ണനും ശോപസ്മിതകുമായുള്ള പ്രേമം ഗങ്ങളെ അത് ക്ഷേത്രത്താൽ തന്റെ പദങ്ങളുടെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻഗാമികളായിരുന്ന ജയദേവരുടെ ഗീതാശോധിയും അതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ ഇതരകൃതികളും അദ്ദേഹത്തെ പലവിധത്തിലും സഹായിച്ചിരുന്നിരിക്കണം.

പദങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ‘താംഗങ്ങളും’ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്ഷേത്രത്താൽ ചെറുകുളിച്ചെല്ലാം തന്നെ രാഗരേഖ അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയിൽ തന്നെ തന്നെ തപസ്സാക്കി വികസിച്ചതിൽക്കേറുന്ന കാണാം. ശ്രീരാമസത്തെ മറ്റൊരു തികവിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയുടെ അവതരിപ്പിക്കാൻ ക്ഷേത്രത്തോളം സാധ്യം മറയ്ക്കുന്നതുപോലെ ഉണ്ടാകിയിട്ടില്ലെന്ന് തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശ്രീരാമസത്തിലെ നാമകാനായകന്മാരുടെ സർവ്വലക്ഷണങ്ങളും ആ പദങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്.

നവകരം, നായികയ്ക്കും, സഖിക്കും ചാണാതി പദങ്ങളെ അദ്ദേഹം താം നീരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നൃത്തരീതികളായതുകൊണ്ടു് പദങ്ങളെല്ലാം തന്നെ പട്ടം പതിഞ്ഞരീതിയിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്! അഭിനയിക്കാനും ഭാവം സങ്ങളെ അക്ഷന്തിയമായ രീതിയിൽ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ സദസ്സിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താനുമുള്ള ഉപകരിക്കാനുള്ള നിസ്തർക്കമാണ്.

പദങ്ങൾ പ്രേമത്തിന്റെ മനോസ്സർഗ്ഗങ്ങളെ പക്ഷേ ആ രാഗമന്ദ, നിന്ദനം നി

കൃഷ്ണൻ, നാശനാശമായ മനുഷ്യൻ ചേണ്ടിയുള്ളതല്ല മനുഷ്യനിലുള്ള അന്തർത്തിമോഹത്താൽ. ഭക്തിനിറഞ്ഞ മനുഷ്യത്വമാണ് നിഷ്കളങ്കത വെട്ടിയപാതയിലൂടെ പാശാക്കിയോട് ചേർന്ന് ആത്മ തിരമാല ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ ആശയുടെ ആവിഷ്കരണമാണ് പദങ്ങളിലെ “പ്രേമ”ത്തിൽ കൂടി പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. മാനുഷത്വത്തിന്റെ നായകനായും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ നാമകരണമായും അന്ത്യത്തെ സമഗ്രമായ പ്രാപ്തിയും ഇവിടെ ഉപരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പാശാശ്വാസം ക്ഷേത്രജ്ഞന്റെ പദങ്ങളിലും നാം ദർശിക്കുന്നത്.

ക്ഷേത്രജ്ഞൻ ശേഷവും അനേകം പദമായിത്തീർന്നു ഭാരതത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്ത്യത്തെ വികാരഭരിതമായ അവനുള്ള പദപരം നിവൃത്തിയെപ്പോലെ പേങ്ങളിലായിട്ട് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ക്ഷേത്രജ്ഞന്റെ ഗീതങ്ങളിലും അംഗീകാരവയ്ക്കുവെച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചരിത്രം വിസ്മയിപ്പിച്ചു—ചരിത്രചിത്രലതയോടെ ആത്മീയാനന്ദത്തിൽ ലയിപ്പിക്കാനുള്ള ശക്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദങ്ങൾക്കുമാത്രമേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നുള്ളതായിരിക്കാമതിന് കാരണം!!!—

അസ്ഥിസ്രാവത്തിന്നു ‘സ്രാവാമൃതം.’

അസ്ഥിസ്രാവം, വെള്ളംപോലെ, ശുക്ലസ്രാവം, തൽസംബന്ധമായി വന്ദകത്തൽ, തണൽകഴപ്പ്, കൈകൾ തളച്ച് രംബിപ്പിപ്പ്, വിളച്ചു. തലച്ചുറൽ, രാത്രിജപം തുടങ്ങിയ ഉപദ്രവങ്ങളാൽ ശരീരം ശോഷിച്ചു ആരോഗ്യം നശിച്ചു കണ്ണുകൾ കഴിഞ്ഞു കവളംകൊട്ടി വികൃതരൂപികളായി ജീവിതം തള്ളി വീക്കുന്നതു എന്തിന്? സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കു മനുഷ്യാവസ്ഥ ആശ്വാസപ്രദമായ സ്രാവാമൃതം സേവിച്ചു രോഗവിമുക്തരാകവിൻ.

ഈ സിദ്ധൗഷധത്തിന്നു റാണൽ 1-ാം 5 ക മാത്രം.

രജപ്രവർത്തി. ഇത് സ്ത്രീകൾക്ക് ഒരു അനുഗ്രഹമാണ്. അല്പമായും ഭയങ്കര വേദനയോടും ഇതുകാലം ഒരറ്റിയും ഉണ്ടാകുന്ന ആത്മവേദന കൂർപ്പുത്തി ശരീരത്തിനുള്ള വിളച്ചു, അടിയവയറിൽ ചുരും, വയറിൽ വേദന, ഗുണം മുതലായവയെ ക്ഷണത്തിൽ മാറ്റുന്നതിനുള്ള ഒരു ദിവ്യൗഷധം. മൂന്നുമാസത്തെ ഉപയോഗത്തിന് 4 രൂപ 8 അണ്.

N. B. ഈ മരുന്ന് ഗർഭിണികൾ ഒരിക്കലും ഉപയോഗിക്കരുത്.

ഉഷ്ണരസം, എ. എസ്സ്. പൽപൊടി.

പല്ലിലും ഉണിപ്പും ഉണ്ടാകുന്ന എല്ലാ രോഗങ്ങളെയും മാറ്റി പല്ലിന് ഇറപ്പം വായ്ക്കും നല്ല രുചിയും ഉണ്ടാക്കും.

പോക്കറ്റ് 2 അണ്. കച്ചവടക്കാക്ക് ഗ്രോസിന് 12 ക.

ഏഴത്തുകൾ ചോസ്റ്റാപ്പിസ്റ്റുമുഖന അയയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

പാക്കിംഗും തപാലും പാമെ.

സെൻറ് ജോസഫ് ഓഷ്വഡ് ശാല.

P. O. മുല്ലശ്ശേരി 8. മലബാർ.

—പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ—

കോമളനന്ദിനി. (By കെ. എം. എൻ. ചെട്ടിയാർ) മലയാളഭാഷയിലെ ഏറ്റവും ഉത്കൃഷ്ടമായ ഡിറക്ടീവു നോവൽ. വില രൂ. ൨

അതുതമോഹിനി. (By ഡാക്ടർ പി. എസ്സ്. നായർ.) അതുതകരമായ ഡിറക്ടീവു നോവൽ വില രൂ. ൨

രാജം. (By എൽ. ജി. കെ. തമ്പാൻ.) അതിശയകരമായ ഒരു ഡിറക്ടീവു നോവൽ വില രൂ. ൧ ഞ. ൨

രക്തബാഷ്പം. (By ചാലയിൽ രാമകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ ബി. എ.) നവസൃഷ്ടകരമായ പുതിയ സാമൂഹിക നോവൽ. വില രൂ. ൧

മനോഹരി. (By ചാലയിൽ രാമകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ ബി. എ.) കന്യാനും ചിരിക്കാനും, ചിന്തിക്കാനും പഠിക്കാനും വകയുള്ള നവീന സാമൂഹിക നോവൽ. വില രൂ. ൧ ഞ. ൨

പ്രഭുകുമാരി. (By പയ്യംപള്ളിൽ ഗോപാലപിള്ള.) സമുദയഘട്ടോത്സാഹകരമായ പുതിയ സാമൂഹികനോവൽ. വില രൂ. ൧ ഞ. ൨

ശാരദാ. (By പയ്യംപള്ളിൽ ജ്ഞാനത്തു ചന്ദ്രമനോന്റെ ശാമയുടെ മൂന്നാമത്തെ പുതിയ ബോധംഗം. വില രൂ. ൧ ഞ. ൨

ലളിത. (By പാറയിൽ ഷംസുദ്ദീൻ.) ശോകസങ്കലമായ ഒരു പ്രണയനോവൽ വില രൂ. ൧ ഞ. ൨

കുലാംഗന. (By കെ. എം. എൻ. ചെട്ടിയാർ.) നവസൃഷ്ടയും നിറഞ്ഞു വകയുള്ളതുമായ ഒരു സാമൂഹികനാടകം. വില രൂ. ൧ ഞ. ൨

പ്രേമയാചകി. (By കെ. എം. എൻ. ചെട്ടിയാർ.) ഒരുത്തമ സാഹിത്യനാടകം. വില രൂ. ൧

മഹിള. (By കെ. എം. എൻ.) നാടകം വില രൂ. ൧

രാഗസുഷമ. (By പി. വി. കെ.) നാടകം. വില ഞ. ൧൨

മദനസാമ്രാജ്യം. (കെ. എം. എൻ.) വില രൂ. ൨

മലയാളനിഘണ്ടു. വാല്യം. വില രൂ. ൩

ഉടൻ അവശ്യപ്പെടുക:—

വിദ്യാരംഭം പ്രസ്സ് & ബുക്കഡിപ്പോ,
മുല്ലയൂർ, ആലപ്പുഴ.

ഗ്രന്ഥവിഹാരം.

അഞ്ചലി.

By.

പുലിയന്തർ, എസ്. രാമചന്ദ്രൻ.

ചന്ദ്രപ്രസ്ഥം.

തിരുവനന്തപുരം.

വിഭാഗം 1.

പുസ്തകപ്പെടുത്തലാണ് ഭാഷയുടെ അധഃപതനത്തിന് കാരണമെന്ന് ഒരുക്കൂട്ടർ വാദിക്കുന്നു. “ചക്കി ചക്ക” കാലത്തും അതിനപ്പുറവും. ഈ വാദമുണ്ട്. ജനനനിവരണവും പോലെ പ്രയോജനകരമാണെങ്കിലും പ്രാദേശികമാക്കാൻ അർത്ഥം വൈഷമ്യമുള്ള ഒരു പ്രശ്നമാണിത്. ഇതിനെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്നവരിൽ തന്നെ നിയമലംഘനക്കാരും ആരോപിക്കുവാൻ ലോകം മടിക്കയില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് മിണ്ടാതിരിക്കുകയാണ് ഭേദം. എഴുതുന്നവർ എഴുതിക്കൊള്ളട്ടെ. നല്ലഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശാശ്വതനിലയെ പ്രാപിക്കും. അല്ലാത്തവ കാലത്തിന്റെ കരിമണ്ണിലടിഞ്ഞു കൂടുന്ന നശിച്ചുകൊള്ളും.

മറുപലശാഖകളിലെപ്പോലെ ഭേദിശാഖയിലും നിരവധിഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭൗതിക സുഖങ്ങളുടെ നശാതയിൽ അനുപേക്ഷണമനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം സത്യത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നു; അനുശാസനസുഖത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നു. അതിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു പ്രാപഞ്ചികക്ലേശങ്ങളിൽനിന്നും എളുപ്പത്തിൽ മുക്തിനേടുവാൻ ഭക്തികൊണ്ടല്ലാതെ സാധ്യമല്ല. ഈ പ്രേരണയാണ് ഭക്തിമാർഗ്ഗഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിക്കു കാരണം.

രാമായണം, ഭാരതം, ഭാഗവതം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൈരളിക്കുലമായി അമൃതവൃന്ദങ്ങൾ തന്നെയാണ്. ഈ ദിവ്യപുരാണജ്യോതിസ്സുകളിൽ നിന്ന് എത്ര സ്തോത്രങ്ങളാണ് രൂപമെടുത്തിട്ടുള്ളത്. സ്തോത്രകരന്മാരെ ഇന്നത്തെ പുരോഗമനക്കാർ പുച്ഛിച്ചേക്കാം. അസ്ഥിമാടങ്ങളെയും വൃദ്ധിമാന്ദര്യങ്ങളെയും ചുറ്റുന്നതി

നേക്കാൾ എത്രയോ ശ്രേഷ്ഠമാണ് ഈശ്വരസ്തുതി.

ഭാഗവതം ദശമസ്കന്ധത്തിലെ കൃഷ്ണാവതാരകഥയെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രീ. പുലിയന്തർ രാമായണവർക്കുമാൽ വിരചിതമായ ഒരു സ്തോത്രഗ്രന്ഥമാണ് “അഞ്ചലി” മഹാപുരാണമായ ഭാഗവതത്തിന്റെ പ്രധാനകഥാംശമായ: ഏകദശത്തിൽ, കവിതാമൃതം നിറച്ച് ഇഷ്ടദൈവമായ ഞാടുപുഴ ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിക്ക് അഭിഷേകം നടത്തി അഞ്ചലി വന്ധം ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന ഒരു ഭക്താഗ്രന്ഥനായകവിയെ ഈ വിശുദ്ധകൃതിയിൽ കൂടി നമിക്കു നിരീക്ഷിക്കാം. സ്തോത്രഗ്രന്ഥത്തിന് അപര്യവേണ്ട ഭക്തിഭാവം അഥവാ ഈശ്വരവിഷയകമായ പ്രേമം ഈ കൃതി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഓരോ പദ്യത്തിലും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. “അഞ്ചലിയിലെ പദ്യങ്ങൾ ചെറുപ്പം തേജസ്സും തികഞ്ഞവയായിരിക്കുന്നു” എന്ന് പണ്ഡിതവരേണ്യനായ വടക്കുംകൂർ തന്നെ അവതാരികയിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പ്രാചീനനവ്യരീതി സാഹിത്യം അതിരായി അനുസരിച്ചതിൽ നിന്നുള്ള ഒരു സുഖാവഹമായ ഉദ്ഗാരം പദ്യങ്ങളിൽ കേൾക്കാം. ഏതാമുഖം പരിശുദ്ധഭക്തിയുടെ പ്രയോജനവും സ്വതഃസിദ്ധമായ മനോസ്വാധീനതയും കൂടിച്ചേർന്നപ്പോൾ കാവ്യം മനോഹരമായിത്തീർന്നു. അത്രയുമുണ്ട്.

കഥാകഥനം, ഗ്രന്ഥസംഗ്രഹം എന്നീ പരായീനതകൾക്ക് ഈമാതിരികൃതികളിൽ, കർത്താക്കൾ നിർബന്ധിതരാകാതിരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ലെങ്കിലും അഞ്ചലിയിൽ ആതനങ്ങളായ പല ഭാവനകളും ഉടലെടുത്തു കാണുന്നത് സന്തോഷാവഹമാണ്. ഗോധൻ ജാംബവതിയെ ഭാര്യാപദത്തിലേക്കു നയിച്ച കഥപറയുന്നതുകൊണ്ട്:—

തൈലാകും വെല്ലുമല്ലാത്തതണികളുമടി
 താമരത്താർ വണങ്ങും
 ശ്രീലോലം കന്തിയാളും കമനികൾമണിയും
 ജാംബവത്യാലുനാരി

ഈലോകം കണ്ടിടത്തോരായ ഗുഹയിലിരുന്ന്
നീടവയെന്നു ചൊല്ലും-
പ്രാലോഭം വാണിയെത്തന്നെ മണിയെന്നമണ്ണ-
ച്ചോരു കൃഷ്ണാ നമസ്കേ.

“പാത്രം ചൊട്ടിച്ചു മോരഞ്ഞോഴുകി” ഇത്യാദിപദ്യം സ്വഭാവോക്തിപരമായ അക്രിഷ്ടചിന്തകളെത്തിന് ഉദാഹരണമാണ്. ചിന്താക്ഷമപ്രാസത്തിലുള്ള അപേക്ഷാവിമർശനം അത്മപുഷ്ടിയെ ഹനിക്കുന്നുണ്ട്. “അമ്മേ ഞങ്ങളുൾക്കു വെണ്ണക്കുടം” ഇത്യാദി പദ്യത്തിൽ, “ചെമ്മേ” “സമ്മേളിക്കും” എന്നീ പദങ്ങൾ ഇല്ലാതെയും കഴിക്കാവുന്നതാണ്. “ശ്രദ്ധസി പതിവതും” “പുവാലിക്കുള്ള വാലിനരികിലൊരുമയിൽ” ഈ പ്രയോഗങ്ങൾ സന്നിഗ്ദ്ധാത്മമെന്ന കാവ്യഭാഷത്തിൽ വഴിതെളിക്കുന്നു “പച്ചപ്പല്ലിൽ സ്റ്റിക്കും സലിക്കുള്ള നട്ടുക്കും” ഇവിടെ സമാക്കളെ സ്ത്രീകളാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഗോപകുമാരന്മാരുമൊത്തും കാലികളുടെ അ

ടുത്തുനിന്നു കാടക്കുഴൽ വായിക്കുന്നതാണു് പ്രകൃതം “തന്നിരിക്കുമ്പോഴെയ്ക്കുമാറം വരുത്തി.” ഗോപികളുടെ വസ്ത്രം അപഹരിച്ചു എന്നാണു് കവിയുടെ ഉദ്ദേശം. വായനക്കാർ പരസ്പരം ചിലകുന്നു. “ഭാലപ്രഥമനാമകനാ” ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങളും ചിന്താപരമായതാണ്. ഇങ്ങനെ ബാഹ്യമായി അല്പം ചില ഭാഷാങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെങ്കിലും, അവ കാവ്യത്തിന്റെ അന്തഃസാരത്തെ അർത്ഥം മലിനമാക്കുന്നില്ലതന്നെ. വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ ദുഷിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി കിടച്ചും ഈ സ്തോത്രത്തിനുള്ള സമ്മതിച്ചേരിട്ടു. സഹൃദയരുടെ അത്മാത്മമായ അഭിനന്ദനത്തിന് അഞ്ചു പാത്രമാകട്ടെ പുറത്തുനിന്നുള്ളിൽ നിന്നും, നവീന ലോകത്തിന്റെ ചെളിച്ചത്തിലും വാസനാസ്വരൂപമായ ഈ തുച്ഛ സഞ്ചരിക്കുമാറാകട്ടെ.

എസ്. കെ.

“ജയലക്ഷ്മി ആയുർവ്വേദമാർഗ്ഗം.”

അലപ്പുഴ, തിരുവിതാംകൂർ.

പല്ലകൾ സൂക്ഷിക്കുവിൻ.

ജയലക്ഷ്മി പല്ലൊടി.

പല്ലിന്റെ ഉൾകൽ പഴുപ്പ്, രക്തച്ചെരിച്ചിൽ, ഇടക്കം, പൂർണ്ണ മുതലായ സങ്കലവിധ രോഗങ്ങളും വേരോടെ നശിപ്പിച്ചു വായു സുഗന്ധവും, രുചിയും, പല്ലിന് ഉറപ്പും ധാരാളവും കൊടുക്കുന്നതു്.

പാക്കറ്റ് ഒന്നു് രണ്ടു്. 100 പാക്കറ്റിൽ 10 രൂപ. 50 പാക്കറ്റിൽ കുറഞ്ഞു് വി. പി അയയ്ക്കുന്നതു്.

II. ഞങ്ങളുടെ ഗർഭക്ഷാഗ്രഹിക.

ഗർഭിണികൾക്കു ഉണ്ടാകാറുള്ള വായുക്ഷോഭം, ഛർദ്ദി, കൃമിയുപദ്രവം, നീന്ദ്, ഭ്രമനക്കുറവ്, രോഗനക്കുറവ്, മുതലായവ, ഗർഭമിദം, ഗർഭഭാഷം മുതലായ സങ്കലവിധ ഉപദ്രവങ്ങളേയും മാറി സുഖപ്രസവത്തേയും, ആരോഗ്യത്തേയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു അനുഭവസിദ്ധൌഷധം.

60 ഗുളിക അടങ്ങിയ ഡപ്പി ഒന്നു് വില രൂപ ഒന്നുമാത്രം.

N. B. ഇവിടെ എല്ലാവിധ ആയുർവേദ ഭക്ഷ്യങ്ങളും മിതമായ വിലയ്ക്കു് വില്പനയും, രോഗവിമോചനത്തിനായി ചികിത്സ നിശ്ചയിച്ചു് ഭക്ഷ്യങ്ങൾ വി. പി അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതുമാണു്.

വൈദ്യൻ, വി. കൃഷ്ണപിള്ള,

Reg: No. 567, Class A (Tr. M. P. ACT)

S. T. ഡ്രോർ & സൺസ്,

വി. വി. പ്രസ്സ്—കൊല്ലം

പ്രസ്സ് ബ്രാഞ്ചുകൾ:—

ആലപ്പുഴ,

S. P. പ്രസ്സ്, കൊല്ലം.

ഡിപ്പോ ബ്രാഞ്ചുകൾ:—

കൊല്ലം.

ആലപ്പുഴ.

ഞങ്ങളുടെ മദ്രാലയത്തിൽ,

വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, പരാണങ്ങൾ, പുതിയതരം രസകരമായ

നോവലുകൾ മുതലായ മറ്റനേകം പുസ്തകങ്ങളും

എപ്പോഴും വില്പനയ്ക്കു തയ്യാർ.

വലിയ ക്യാറ്റാലോഗിനു് എഴുതുക.

മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ്, തമിഴ്, സംസ്കൃതം, എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള

എല്ലാത്തരം അച്ചടിജോലികളും

ആദായനിരക്കിൽ ആകർഷണീയമായ രീതിയിൽ

കൃത്യസമയത്തു് ചെയ്തുകൊടുക്കപ്പെടും.

എസ്. മാനേജിംഗ് പ്രൊപ്രൈറ്റർ.

ബുഹൽസ്തോത്രശാക്താകരം.

(സാരാത്മകപ്പുസ്തകം വ്യാഖ്യാനസഹിതം.)

സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള സമഗ്ര നല്ല സ്തോത്രങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുത്തു്

മലയാള വ്യാഖ്യാനസഹിതം അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

പ്രകാശനത്തിനു വില്പന രൂപം ൩.

പ്രകാശനത്തിനു വില്പന രൂപം ൨൭.

മാനേജർ, വി. വി. പ്രസ്സ്—കൊല്ലം.

VIDYABHIVARDHINI

License No. 455.

Dated 28-11-1945

Reg. No. T. 116.

വരി സംഖ്യ.

പരസ്യക്കൂലി.

ഒരു വാർത്തയ്ക്ക് 5 ബ്രി: രൂ.

സ്ഥിരപരസ്യക്കാർക്ക്. ഒരു പ്രാവശ്യത്തേക്ക്

ഒറ്റ പ്രതിക്ക് 8 ണ.

മുഴുവ്വലിന് 50 രൂ.

8 രൂ.

ഇൻഡ്യയ്ക്ക് പുറമേ 6 ബ്രി: രൂ.

അർദ്ധവലിന് 30 ,,

6 ,,

,, ഒറ്റ പ്രതിക്ക് 10 ണ.

കാൽവലിന് 20 ,,

4 ,,

ലേഖകന്മാരോട്:—

ലേഖനങ്ങൾ കടലാസ്സിന്റെ ഒരു വശത്തുമാത്രം വൃത്തിയായി മഷികൊണ്ടെഴുതി ഓരോ ഇംഗ്ലീഷുമാസവും 15-ാം തീയതിക്കകം ഇവിടെ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം അയച്ചിരിക്കണം. പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു സൗകര്യമില്ലാത്ത ലേഖനങ്ങൾ തിരിച്ചു കിട്ടണമെങ്കിൽ അതിലേക്കുള്ള സ്റ്റാമ്പ് അയച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

വരിക്കാർക്കോട്:—

ഇതുവരെ വരിസംഖ്യ അടച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ ഈ ലക്കം കിട്ടിയാലുടൻ പണം മണിയാർഡർ ചെയ്യാൻ അപേക്ഷ.

വി. പി. ഏപ്പാട് ഇതുകൂടക്കും നഷ്ടകരമാകയാൽ വരിസംഖ്യ എപ്പോഴും മുൻകൂറായിത്തന്നെ അയച്ചിരിക്കണം.

അഫീസ്സിലേക്ക് അയക്കുന്ന എല്ലാ കത്തുകളിലും മാസികയുടെ നാമത്തിൽ കാണുന്ന അവരവരുടെ രജിസ്റ്റർ നമ്പർകൂടി കാണിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

പണസംബന്ധമായ എഴുത്തുകൾ, മണിയാർഡർ ഇവ മാനേജരുടെ മേൽവിലാസത്തിലും, ലേഖനസംബന്ധമായവ എല്ലാം പത്രാധിപരുടെ മേൽവിലാസത്തിലും അയക്കേണ്ടതാണ്.

N. B. അഭിപ്രായത്തിനയയ്ക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ 2 പ്രതിവീതം അയച്ചിരിക്കണം മാസിക ഇംഗ്ലീഷ് മാസം 15-ാം തീയതിക്കകം കിട്ടാത്തപക്ഷം വിവാഹ ആഫീസിൽ അറിയിക്കണം.

മാനേജർ,

വിദ്യാഭിവർദ്ധിനി, കൊല്ലം.